

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARSEN LUPEN SERİSİ : 4

YEŞİL GÖZLÜ GENÇ KIZ

MAURICE LEBLANC

Türkçesi :

SELAMİ İZZET SEDES

İ T İ M A T K İ T A B E V İ

Cağaloğlu, Narlıbahçe Sokak, No.: 19

Posta Kutusu: 1283 — İSTANBUL

Telefon: 27 03 39

KİTABEVİMİZİN L Ü K S ROMANLAR SERİSİ

1 — Serena	20 — TL.
2 — Yaşama Korkusu	12.50 TL.
3 — Meyhane	15.— TL.
4 — Theodora	12.50 TL.
5 — Uzak Ülke	12.50 TL.
6 — Havada Bahar Kokusu Var	15 — TL.
7 — Çingene Kızı ve Aşkı	15.— TL.
8 — Aşka Susayan Dudaklar	10.— TL.
9 — Kırmızı Değirmen	20.— TL.
10 — Orkide	20.— TL.
11 — Bambu	20.— TL.

Bu şahane romanları kitabevinizden isteyiniz, bulamadığınız takdirde, adresimizden ödemeli olarak istüeyebilirsiniz.

VE MAVİ GÖZLÜ İNGİLİZ KADINI

Paris'in, aydınlık nisan günleri vardır. Böyle günlerde, insan etrafına bakarken içinde bir sevinç duyar, gezmekten zevk alır. Gözüne her şey güzel ve iyi görünür. İşte Raul dö Limezi böyle aydınlık bir nisan günü, keyifli keyifli dolaşüyor, neşeli neşeli etrafına bakmıyor, her şeyi güzel ve iyi görüyordu. Kollarının pazıları üstünde, kumaşı kabarık duruyor, vücudunun gülbüz ve çevik olduğu geniş omuzlarmdan, ince belinden belli oluyordu. Kıyafeti şık ve zarifti.

Jimnazm önünden geçerken, yanmda yürüyen bir erkeğin, bir kadını takip ettiğini sezdi. Dönüp baktı.

Bir erkeğin bir kadını takip etmesi, Raul için pek komikti. Kadını takip eden erkeğin peşine takıldı. Ve böyle, birbiri ardı sıra, birkaç adım mesafe ile, kalabalık bulvarlar boyunca yürümeye başladılar.

O erkeğin, kadını takip ettiğini anlamak için Raul dö Limezi gibi tecrübe görmüş bir adam olmak lâzımdı; çünkü erkek kadına takip edildiğini sezdirmemek için çok kibarca hareket ediyor, ihtiyatlı davranıyordu. Raul dö Limezi de kibar davrandı, adımlarını sıklaştırdı, ka* labalığa karıştı ve onlara uzaktan baktı.

Arkadan erkeğin pomatalı saçlarını ikiye ayırdığı anlaşıyor, saçların ayrık çizgisi görünüyordu. Uzun boyluydu, sakallıydı. Sevimli, pembe beyaz bir yüzü vardı. Yaşı otuz kadardı. Yürüyüşü mütereddit değildi. Hâli vakurdu. Fakat umumî görünüşü bayağı idi. Parmakları yüzüklü, içtiği sigaranın ucu yaldızlıydı.

Raul biraz daha hızlı yürüdü. Kadın, irice ayak-bilekleri inceydi. Yüzü çok güzeldi. Harikulade mavi gözleri, gür kumral saçları vardı. Geçenler duruyor ve arkalarına dönüp bakıyorlardı. Halkın, kendisiyle meşgul oluşuna lakayt kalıyordu.

Raul :

«Amma da, kibar şey, diye düşündü, pomatalı herife lââyık değil... Acaba herif ne istiyor? Kocasını mı? Âşıkını mı? Yoksa macera peşinde koşan bir çapkını mı? Her halde çapkının biri olacak. Herif, sakalı ve pembe beyaz yüzüyle, kadınların kendisine dayanamadıklarına inanan sersemelerden...»

Kadm, otomobillerin, kamyonların arasından sıyrılarak, Opera meydanını geçti. Bir araba yolunu kesti, soğukkanlılıkla atların yularını çekti, durdurdu. Arabacı hiddetle yerinden atladı, küfür etti. Kadm, arabacının yüzüne bir yumruk indirdi. Adamın burnu kanadı. Bir polis memuru geldi, zabıt tutmak istedi. Kadın arkasını döndü, uzaklaştı.

Ober sokağında, iki mahalle çocuğu boğaz boğaza dövüşüyorlardı. Onları yakalarından yakaladı, savurup birer tarafa attı. Çocuklar yere yuvarlandılar. Onlara, birer altın fırlattı.

Oosman bulvarında bir pastacıya girdi. Raul, masalardan birine oturduğunu gördü. Peşini bırakmayan adam girmeyince, Raul girdi ve kadının gözüne çarpmayacak bir köşeye oturdu.

Kadın çay ve dört dilim kızarmış ekmek ısmarladı, içti ve güzel dişleriyle ekmekleri yedi,

Pastahanede bulunanlar ona bakıyorlardı. O hiç al-dırış etmiyordu. Dört dilim kızarmış ekmek daha getirtti.

Biraz ötede oturan başka bir kadm da, dikkati çe

klyordu. O da, İngiliz kadın gibi sarışındı. Saçları kıvrıktı. Elbiseleri, o İngiliz kadının tuvaleti kadar ağır değildi, fakat daha zarıftı. Yanında fakir kılıklı üç çocuk vardı. Kapıda rastlamış ve onları sevindirmek için pastahaneye sokmuş, karınlarını doyuruyordu. Çocuklar ses çıkarmıyorlar, sade atıştırıyorlardı. O, onlardan daha çokuctu. Yaptığından zevk duyuyor ve mütemadiyen ^konuşuyordu: «Şimdi matmazele ne diyeceksiniz?. Daha hızlı söyleyin... İşitmedim... Hayır ben madam değilim... Bana: Teşekkür ederim matmazel, demek lâzım.»

Raul dö Limezi'yi iki şey mestetti : Kızın içten gelen tabii neşesi ile yeşil gözleri, altın menevişli bir çift zümrüt gibi gözü vardı ve insan bakınca, bir daha gözlerini ayıramıyordu.

Altın menevişli yeşil gözler, çok kere düşünceli, çok kere mahzundur. Belli ki genç kız da, mahzun ve düşünceliydi. Fakat o anda, gözleri, ağzı, yanaklarının gamzeleriyle içi de gülüyordu.

Sırasında, bu genç kızın neşesini paylaşmak, sırasında hüznünü gidermek arzusuna kapılan Raul :

«Ya büyük bir derdi var, ya neşesine son yok, diye düşündü, böyle yaradılışlar muhakkak ifrata varırlar.»

İngiliz kadına döndü. Cidden güzeldi. Fakat yeşil gözlü genç kız çok daha hoşuna gidiyordu. Birine hayran olunduğu kadar, ötekiyle tanışmak ve hayatına girmek arzusuna düşölüyordu.

Yeşil gözlü genç kız hesabı görüp, üç çocukla beraber çıktıktan sonra, Raul tereddüt etti. Onu takip edecek miydi Kalacak mıydı? Onu hangileri cezbedecekti. Mavi gözler mi? Yeşil gözler mi?

Birdenbire kalktı, parayı verdi ve çıktı. Yeşil gözler onu sürüklüyordu.

Birdenbire duraladı. Yeşil gözlü genç kız, biraz evvel, mahcup ve kıskanç bir âşık tavrı ile mavi gözlü kadını **takip** eden erkekle konuşuyordu. Hararetli hararetli konuşuyorlar, münakaşa ediyorlardı. Genç kız gitmek istiyor, adam bırakmıyordu. Ve Raul, müdahale etmek üzereydi.

Vakit kalmadı. Pastahanenin önünde bir taksi durdu. Bir erkek indi ve kaldırımdaki münakaşayı görünce koştu, bastonunu kaldırdı, adamın şapkasına vurdu. Şapka yere düştü.

Pomatalı adam şaşaladı, geriledi, sonra etraflarına toplanan halka ehemmiyet vermiyerek haykırdı :

— Çıldırdınız mı?... Deli misiniz?

Yeni gelen, daha ufak tefek, daha yaşlıydı. Bastonunu elinde kılıç gibi tutuyordu. O da haykırdı:

— Size, bu kızla konuşmayacaksınız demiştim. Ben babasıyım ve sen de sefilin, ahlâksızın, rezil adamın birisin!

Her ikisinde, birbirlerine karşı dehşetli, sönmez bir kin vardı. Genç kız, sonradan gelenin kolundan tutmuş, otomobile doğru çekiyor, öteki, kendini toparlamış, sonradan gelenin üzerine atılmaya hazırlanıyordu... Atıldı, kızı babasından ayırdı, adamın bastonunu elinden aldı, fakat birdenbire karşısında birini gördü. Aralarına biri girmişti. Bu birinin sağ gözü oynuyordu, ağzı sinirden çarpılmıştı. Dudaklarında müstehzi bir kıvrım vardı. Sigarasını uzattı ve homurdandı:

— Bir ateş verir misiniz?

Bu RauPdu... Kavgaya karışan bu adamın maksadı neydi? Ateş istenecek sıra mıydı?

— Beni rahat bırakın, ateşim yok.

— Var, biraz evvel sigara içiyordunuz.

Öteki çileden çıkmıştı, kolunu kaldırıp araya gireni itmek istedi. Kımıldayamadı. Neden kımıldayamadığını anlamak ister gibi, başını önüne eğip baktı. Adamın iki eli, bileklerini tutmuş sıkıyordu. Çelik bir mengene de onu ancak bu kadar hareketsiz bırakabilirdi... Adam mütemadiyen tekrar ediyordu:

— Bir ateş verir misiniz? Bir kibriti reddetmek yakışık almaz doğrusu!

Etrafa toplananlar gülüyordu. Pomatalı adam kekeleydi :

— Siz defolup gider misiniz?... Yok diyorum size!..

Adam üzüntülü bir şekilde başını salladı:

— Çok terbiyesizsiniz! Böyle kibarca ateş isteyen birinin ricası reddedilemez. Fakat madem ki kibritinizi vermek istemiyorsunuz...

Pomatalımm bileklerini bıraktı. Herif kurtulunca; koştu. Fakat yeşil gözlü genç kızla babasının bindikleri otomobil uzaklaşmıştı, herif yetişemeyecekti.

Raul, koşanın arkasından baktı:

((Ne oldu sanki? diye düşündü. Yeşil gözlü bir genç kızın uğruna Don Kişotluk ettik. O, ismini söylemeden, adresini vermeden kaçıp gitti. Onu bir daha bulabilmem de imkânsız... Mademki o gitti...»

Mademki o gitmişti, İngiliz kadına döndü. Kadm, kaldırımdaki mücadeleyi seyretmiş, yürüyordu. Peşine düştü...

insanın hayatında bazı saatler vardır. O zamanlar, mazi. İle istikbalin arasında kalır. İşte Raul dö Limezi istikbal ile mazinin ara yerinde kalmıştı.

Mazisi binbir macera doluydu. İstikbali de mazisi

gibi olacağı benziyordu. Ara yerde bir şeyler yoktu. Böyle vaziyetlerde, insan otuz dört yaşında olursa kaderinin anahtarını kadm kullanır. Mademki yeşil gözler kaybolmuştu ,mavi gözlerin nurunda yürüyordu.

Birdenbire yolunu değiştirmiş gibi yapıp ve gene kadının peşine düşmek için geri döndüğü zaman, sakallı adamın tekrar kadını takibe başladığını gördü. Ve gene, arka arkaya bir kaç adım fasıla ile yürümeye başladılar. Kadın, işin farkında değildi.

Kalabalık kaldırımlardan, carnekânları seyrederek, yüzüne bakanlara ehemmiyet vermiyerek yürüyordu. Madien meydanına geldi, Ruayal sokağından Sentamoreye çıktı, büyük Konkordiya oteline girdi.

Sakallı adam durdu, bir paket sigara aldı, dolaştı, nihayet o da girdi. Raul, kapıcı ile konuştuğunu gördü. Biraz sonra adam çıktı. Raul tekrar adamın peşine düşmeye hazırlanırken kapıda mavi gözlü kadm görüldü. Bir otomobile bindi. Yanında büyük bir valiz vardı. Acaaba seyahate mi gidiyordu?

Raul, bir taksiye atladı:

İngiliz kadın, mağazaları dolaştı. Saat sekizde Paris - Lyon garında indi. Büfeye girdi. Yemek ısmarladı.

Raul biraz ötede oturdu.

Kadın, yemeğini bitirdikten sonra iki sigara içti. Dokuzbuçukta kalktı, parmaklığın önünde Cook ajanının bir memurundan biletlerini aldı ve 9,46 ekspresine bindi...

Raul, ajans memuruna sokuldu :

— Bu kadının ismini söylerseniz size 50 frank veririm.

— Leydi Bakefield.

— Nereye gidiyor

— Monte-Karlo'ya. 5 numaralı vagonda.

Raul düşündü, kararını verdi. Mavi gözler bu zahmete değerdı. Hem mavi gözleri takip ederken yeşil gözlere tesadüf etmişti. Belki, İngiliz kadınına takip ederek o sakallı adamı bulması kabildi. O sakallı adam vasıtasıyla de, yeşil gözleri bulabilirdi.

Geriye döndü, Monte - Karlo'ya bir bilet aldı, perona çıktı.

Kadını, vagonlardan birinin merdivenlerinde gördü. Raul yolculara karıştı ve pencereden baktı. Kadın, vagonunda, mantosunu çıkarıyordu.

Tren pek kalabalık değildi. Harpten bir kaç sene evveldi. Nisan sonlarına doğru, bu yataklı ve yemekli vagonuz ekspresle, tektük birinci mevki yolcular seyahat ediyordu. Kadının bindiğı 5 numaralı vagonun önündeki vagonda yalnız iki erkek vardı.

Raul bir müddet peronda dolaştı, iki yastık kiraladı, bir kaç kitap ve mecmua aldı, düdük çalınca, sanki son dakikada trene yetişen biri gibi vagona atladı.

Kadın, pencerenin önünde yalnızdı. Raul, karşı tarafta, koridora açılan kapının yanına oturdu. Kadın ona baktı. Elinde valiz ve çanta bulunmayan bu yolcuya şaşmış gibi görünmedi. Dizlerinin üstünde duran kutudan çikolata alıp yemeğe başladı.

Bir kontrol memuru biletleri kesti. Tren, Paris civarında yol alıyor, büyük şehrin ışıkları yavaş yavaş kayboluyordu. Raul, gazetelere göz gezdirdi, okuyacak bir şey bulamadı.

Hiç bir hâdise yoktu. Meraklı cinayet olmamıştı. Bu güzel kadını seyretmek çok daha iyi, dar bir yerele, meçhul ve güzel bir kadınla beraber olmak, geceyi yan yana beraber geçirmek fevkalâde hoş bir şeydi. Raul, böyle yolculukların tadına -duyamamıştı .

Biraz yaklaştı. Kadm, erkeğin kendisiyle konuşmak üzere olduğunu sezdi, fakat ona ne cesaret verdi, ne de cesaretini kırdı. Kayıtsızdı. Söz açmak sadece Raul'e kalmıştı. Hürmetkar bir tavırla:

— Sizinle konuşmamı, küstahlık saymayınız, ma* zur görünüz. Size, sizin için ehemmiyetli bir şey haber vereceğim. Bir iki kelime söylememe müsaade eder misiniz dedi.

Kadm, kutudan bir çikolata aldı ve başını çevirmeden kısaca:

— Eğer sade bir iki kelime söyleyecekseniz buyurunuz!...

— Anlatayım madam...

Kadm :

— Matmazel!... diye tashihi etti.

— Anlatayım matmazel. Tesadüfen ,bugün bütün gün, kendini sizden saklayan bir adam tarafından takip edildiğinizi öğrendim...

Kadm, RauPün sözünü kesti :

— Bu küstahlığınızı mazur göremeyeceğim... Peşime- düşenleri tarassut etmek hakkını size kim verdi?

— O adam bana şüpheli göründü de !...

— Onu bir sene evvel tanımıştım. Bana takdim edilmişti. M. Mareskal hiç olmazsa, beni uzaktan takip ediyor, bulunduğu vagonu işgal etmiyor.

Kadın taşı gediğine koymuştu. Raul boyun eğdi :

— Bravo matmazel, doğru söylediniz ,susuyorum.

— Evet, ilk geleceğimiz istasyona kadar susmak- tan başka yapacak bir şeyiniz kalmadı. İlk istasyonda inmenizi tavsiye ederim.

— Maalesef inemeyeceğim, Monte - Karlo'da işlerim var.

— Bu işleriniz, benim oraya gitmekte olduğumu öğrendikten sonra çıktı değil mi?

— Hayır matmazel, ondan önce... Sizi, Hosmann bulvarındaki pastanede gördükten sonra.,.

Bu defa Raul onda hissedilir bir şekilde şaşkınlık yarattığını anladı.

— Doğruyu söylemiyorsunuz. Eğer, kaldırım rezaletinden sonra yetişebilseydiniz, yeşil gözlerin peşine takılıp gidecektiniz. Ona yetişemediğiniz için, biraz önce ben takip ettiğini söylediğiniz mösyö ile birlikte, peşimden evvelâ Konkordiya oteline, oradan da garın büfesi-ne geldiniz.

Raul'ün hoşuna gitti :

— Yaptığım her hareketi gözünüzden kaçırmadığımıza memnun oldum matmazel!

— Benim gözümde hiç bir şey kaçmaz.

— Farkındayım. Biraz daha gayret etseniz, kim olduğumu da söyleyeceksiniz.

— Seyyah ve kâşif Raul dö Limezi; orta Asya ve Tibet'ten yeni geldiniz.

Raul, hayretini gizleyemedi:

— Gittikçe memnun oluyorum. Benim kim olduğumu nasıl ve nereden tahkik ettiğinizi sorabilir miyim?

— Hiç bir yerden tahkik etmedim. Bir kadın, bulunduğu vagona, tren kalkacağı sırada, eşyasız bir erkeğin bindiğini görürse, o erkeği gözünden ayırmaz. Kartvizitinizle, kitaplarınızdan birinin sayfalarını açtınız ,isminizi okudum ve son seyahatinize dair, gazetelerdeki mülakatınızı hatırladım. Gayet basit.

— Basit; fakat keskin bakışlı olmak lâzım.

— Benim gözlerim iyi görür.

— Amma gözlerinizi çikolata kutusundan ayırmadınız. On sekizinci çikolatayı yiyorsunuz.

— Ben görmek için bakmam ve keşfetmek için düşünmem.

— Bir şey mi keşfettiniz?

— Asıl isminizin Raul dö Limezi olmadığını keşfettim.

— Yok canım!

— Eğer asıl isminiz Raul dö Limezi olsaydı, şapkanızın içindeki H. V. harflerinin olmaması lâzımdı. Yoksa, dostlarınızdan birinin şapkasını mı giydiniz?

Raul sabırsızlanmaya başlamıştı. Mücadele ve münakaşada, rakibin her an üste çıkmasına tahammül edemezdi.

— Sizce H. V. harfleri nedir?

Kadm, on dokuzuncu çikolatayı da ağzına attı ve devam etti :

— Bu iki harfin yanyana gelmesi pek nadirdir. Ne zaman bu iki harfi beraber görürsem, eskiden tanıdığım bir ismin ilk harfini yanyana görmüş gibi olurum.

— Bu ismin ne olduğunu sorabilir iniyim?

— Size bir şey ifade edeceğini zannetmiyorum. Tanımazsınız.

— Olsun.

— Horas Velmon.

— Bu Horas Velmon kimdir?

— Bu isim, birinin taşıdığı müteaddit takma isimlerden biridir.

— Bu takma ismi taşıyan kimdir?

— Arsen Lüpen!

Raul kahkahalarla güldü.

— Yani ben, Arsen Lüpen miyim demek istiyorsunuz?

Kadm başını salladı:

— Amma yaptınız! Ben size, aklıma gelen eski bir

hatırayı anlattım. Hem aklıma başka bir şey daha geliyor. Rau! dö Limezi, bir zamanlar Arsen Lüpen'in taşıdığı Raul d'Andrezi ismine de pek benziyor.

— Bunu da beğendim matmazel! Amma, eğer Arsen Lüpen olsaydım, sizin karşınızda böyle budala rolü oynamazdım. Biçare masum Limezi ile, istediğiniz gibi alay ediyorsunuz.

Kutuyu uzattı:

— Bir çikolata alınız da, bozulduğunuzu unutun ve mücadele ediniz de uyuyayım.

— Ama konuşmamız herhalde burada bitmeyecek değil mi?

— Hayır. Biçare masum Limezi beni hiç alâkadar etmiyor amma, takma isimler taşıyanlar her zaman alâkamı çeker. Beni kuşkulandırırılar. Takma isim taşımaktaki maksatları nedir? Neden kıyafetlerini değiştirmek lüzumunu hissetmişlerdir? Pek dürüst olmayan bir teccüs...

— Bir Bakefield. böyle bir teccüse kapılabilir...

— Görüyorsunuz ya, ben de sizin isminizi biliyorum.

Kadın güldü:

— Cook ajansının memuru da biliyordu...

— Anlaşıldı, mağlûp oldum. Fakat ilk fırsatta intikamımı alacağım.

— Fırsat, aranmadığı zamanda ortaya çıkar.

Ve ilk defa, gözlerini Raul'ün gözlerinden çekmedL Gözlerini içine cesaretle baktı.

Raul ürperdi:

— Güzel olduğu kadar esrarengiz gözler...

— Hiç de esrarengiz değil. İsmim Kontans Bakefield. Monte - Karlo'ya, babam Lord Eakefileld'e gidiyo-

rum. Golf oynamak için beni bekliyor. Her spor gibi, golf da bayılırım. Bunun haricinde, para kazanmak ve serbest yaşamak için gazetelere yazı yazarım. Gazetecilik mesleği bana meşhur bütün adamları tanıttı. Meşhur devlet adamlarını, meşhur generalleri, meşhur banker ve tacirleri, meşhur artistleri ve meşhur hırsızları tanırım... Allah rahatlık versin!

Hırsız kelimesi üzerine irkilen Raul, bir iki cümle söyledi amma, tesiri olmadı. Kız, açık kapı bırakmamıştı. İyisi beklemek ve intikam fırsatını gözlemekti.

Köşesinde sessiz oturdu. Bu macerada bozulduğu için de memnundu. Bu güzel kadın hem sade, hem esrarengiz, hem de güzel, alımlı bir mahlûktu. Ne de keskin gözlüydü...

Meselâ şapkasındaki iki harf gözünden kaçmamıştı...

Şapkasını aldı, harfleri kopardı, koridora çıkıp pencereden attı, sonra gelip yerine oturdu. İki yastığın arasına yerleşti, daldı.

Hayatından memnundu. Gençti, cüzdanı, kolay kazanılmış paralarla doluydu. Aklında, para kazanılacak daha yirmi otuz plan vardı. Yarın sabah, gözlerini açınca, karşısında harikulade güzel bir genç kız görecekti.

Yarı uyuklar bir halde gene bunu düşünüyordu. Mavi gözleri görüyordu. Amma garip değil mi? Bu gözler yavaş yavaş renk değiştiriyor, yeşil oluyordu. Acaba rüyasında gördüğü kız mavi gözlü İngiliz kızı mı idi? Nihayet uyudu.

Vicdan azabı ve midesinde bozukluk olmayanlar için uyku büyük bir zevktir... Raul zevkle uyuyor ve rüyasında, mavi ve yeşil gözlerle konuşuyordu... Derin, ağır bir uykuya dalmıştı.

Hata etmişti. İnsan trende daima kuşkuda olmalı-

dır. Hele tren çok kalabalık olmazsa... 4 numaralı vagon-
dandan, maskeli ve uzun gri blûzlu üç kişinin geçtiğini
ve bulundukları kısmın kapısı önünde durduklarını duy-
madı.

Bir hata daha işlemişti :Elektrik lâmbasını söndür-
memiş, kompartımanın pencere perdelerini çekip kapat-
mamıştı. Eğer vagon karanlık olsaydı, o üç kişi, yapa-
caklarını yapabilmek için elektriği yakacaklar, bu ara-
da Raul uyanacaktı.

Hücum emri yavaşça verildi. Amma Raul mırıltıyı
işitti ve bacakları ile kollarını gerdi. Ancak beyhude
zahmet etti. Çelik bir muşta alınma süratle indi. Fakat
birinin gırtlığına sarıldığını hissetti ve başka birisinin
de, Miss Bakefield'e doğru süratle atıldığını görür gibi
oldu.

Ondan sonra karanlık bir kuyuya düştü sanki. El-
leri ayakları bağlandı, başı kalın bir örtüyle sarıldı. Ce-
bindeki paraları alındı.

Bir ses :

— Mükemmel bir iş oldu, dedi. Fakat bu çerez. Öte-
kini bağladın mı?

— Evet, esasen kendinden geçmiştir.

Hayır, kendinden geçmemişti. Bağlı durmak hiç
hoşuna gitmemişti. Küfür ediyor, çırpıyor ve haykır-
malar işitiliyordu... Bir kadın sesi feryat ediyordu...

— • Vay canına!... Şirret bir kadın... Bu ne çığırt-
kanlık... Sen tanıyor musun bunu?

— Ne bileyim ben!... Tanırsan ancak sen tanırsın!

— Dur hele, önce susturayım.

Öyle bir şey yaptı ki, yavaş, yavaş sustu. Feryat din-
di, iniltiler başladı. Fakat mütemadiyen mücadele edi-

yordu. Ve bütün bunlar kâbus geçiren Limezi'nin yanında oluyordu.

Nihayet bir ses daha duyuldu, koridordaki seslendi:

— Durunuz!... Bırakınız!... Öldürmediniz ya?

— Bilmem... Her halde ölmemiştir. Üstünü arayalım mı?

— Durunuz!

İki mütearrız çıktılar. Koridorda kavga ve münakaşalar başladı. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlayan Raul şu sözleri işitti:

— Evet... Daha ötede... Uçtaki vagonda... Çabuk olun... Kontrol memuru gelebilir.

Biri üstüne eğildi:

— Eğer kımldayacak olursan geberirsin. Uslu durmaya çalış!...

Üçü de uzaklaştılar. Raul, iki yolcu görür gibi oldu. Bağlarını çözmeye uğraşıyordu. Ağzından tıkaçı atmaya çalışıyordu.

Yanında, genç kız inliyor ve iniltisi hafiflemiyordu. Eğer bağlarını çözemese, kızı kurtaramıyacaktı. Fakat bağlarını çözemiyordu.

Bu aralık, başına sardıkları bez düştü. Yere diz çökmüş, dirseğini oturulacak yere dayamış, fersiz gözlerle bakan kızı gördü.

Tâ ileride bir tabanca patladı. Maskeli üç haydutla iki yolcu uçtaki vagonda vuruşuyorlardı. Bu esnada, haydutlardan biri ,elinde bir valiz, koşarak koridordan geçti.

Bir iki dakikadan beri tren yavaşlamıştı. O noktada yol tamir edildiğinden ağır gidiyordu.

Raul ümitsizdi. Mütemadiyen kollarını, bacaklarını

gererek ipleri koparmaya uğraşiyor, ağzının tıkaçlı olmasına rağmen homurdanıyordu :

— Gayret ediniz... Ne oldunuz? Ne hissediyorsunuz?

Haydutlar, boğazını sıkmış, gırtlaklarını koparmış olacaktı. Yüzü, pençe pençe morarmıştı, ölmek üzereydi... Kıvrandı, hırıldadı, yere düştü ve iki ingilizce kelime söyledi :

— Dinleyin beni... Mahvoldum...

— Hayır hayır... Kalkmaya gayret ediniz... İmdat işaretini çekiniz...

Genç kızın kalkmaya mecali yoktu. Raul kıvrıyor, fakat bağlarını koparamıyordu. Her dediğini yapmaya alışık olan Raul, bu sefer hâdiselere tamamen esir olmuştu.

Maskeli biri daha geçti. Bir elinde tabanca, öbür elinde bir valiz vardı. Arkasından üçüncü haydut geliyordu. Muhakkak uçtaki vagonda iki yolcu ölmüştü. Tien de epeyce yavaşladığı için, haydutlar rahat rahat inip kaçacaklardı.

Fakat Limezi, haydutların birdenbire durduklarını hayretle gördü. Sesler duyuldu. Boğuşma başladı. Haydutlardan önde bulunan tabancasını kullanmaya vakit bulamadı. Tabanca yere düştü. Bir tren memuru üzerine atılmış, altına almıştı. Beraberce yere yuvarlandılar... Haydutların, ufak tefek boylusu, zayıfı, başına büyük gelen bir kasket, yüzüne siyah bir maske geçirmiş olanı, arkadaşını kurtarmaya geliyordu.

Raul haykırdı :

— Gayret, yardımcı geliyor!

Memurun kuvveti kesiliyordu. Zayıf, ufak tefek haydut ellerinden birini tutmuştu. Öteki doğruldu, üste çıktı ve memurun suratına üstüste yumruklar indirdi.

Zayıf, ufak tefek haydut doğruldu. Maskesi takılıp düştü, kasketi kaydı. Derhal kasketiyle maskesini kaptı, birini başına giydi, öbürünü yüzüne taktı. Fakat Raul gördü. Sarı saçları ,sararmış güzel yüzü gördü ve Hosman bulvarında rastladığı yeşil gözlü kızı tanıdı.

Facia sonuna erişiyordu. İki haydut kaçtı. Raul, hayretler içinde, memurun doğrulmasını, uzanıp imdat işaretini çekmesini ses çıkarmadan seyretti.

İngiliz kızı can çekişiyordu. Son nefesinde gene anlaşılmaş şeyler mırıldandı:

— Allahaşkına... Beni dinleyin... Alınız...

— Ne alayım?

— Allahaşkına... Torbamı alınız... Kâğıtları çıkarınız... Babam öğrenmesin, bilmesin...

Başı öne kaydı, öldü... Tren durdu.

T A H K İ K A T

Raul dö Limezi, Miss Bakefield'in ölümünü, maskeli üç haydudun taarruzunu, paralarının çalındığını, daha iki yolcunun katledildiklerini düşünmüyordu. Zihni, son dakikada gördüğü şeye takılıp kalmıştı. Yeşil gözlü kız! Bugüne kadar gördüğü, tanıdığı kadınların en güzel, en cazibelisi, kanlı bir gölgeden çıkıp görünmüştü! O göz alıcı yüz, bir kaatil maskesi altından çıkmıştı!... Bir bakışla onu mesteden yeşil gözleri, kanlı bir bluzla, haydutlara ve canilere arkadaşlık ederken görmüştü. Yeşil gözlü genç kız çalıyor, vuruyor, öldürüyordu.

Hayatında binbir macera geçirdiği halde, Raul dö Limezi (bu macerada Arsen Lüpen bu isim altında rol oynadığından Raul dö Limezi demekle devam edelim.) bu işin aslını bir türlü kavrayamıyordu. Hâdiseler havsalasına sığmıyordu.

Dışarısı hercümerç içindeydi. Yakından bir istasyondan, Bokur istasyonundan memurlarla, yolu tamir eden ameleler koşarak gelmişlerdi .Feryat işitiliyor, sesin nereden geldiğini anlamak için durup kulak kabartıyordu, Kontrol memuru, Raul'ün iplerini kesti. Bir taraftan izahat alıyor, bir taraftan da pencereyi açıp memurlara sesleniyordu:

— Buraya gelin.

Dönüp sordu:

— Bu kadını öldürdüler mi?

— Evet... Boğdular... Yalnız bunu değil... Uçtaki vagona da bakınız...

Hemen uçtaki vagona gidildi.

İki ceset bulundu, vagon bomboştu.

Memurlar, vagonun yan kapısını açmak istediler. Açamadılar. Raul, haydutların neden geri döndüklerini o zaman anladı. Kendi bulunduğu vagonun kapısı açıktı. Herkes girip çıkıyor, inip biniyordu.

— Hiç bir şeye el sürülmesin... O tabancayı olduğu yere bırakınız. Tabanca, müspet delillerdendir, mühimdir... Hem herkes çıkıp gitsin. Bu vagon çözülecek ve tren yoluna devam edecek...

Ve, gar şefine döndü:

— öyle değil mi?

Kargaşalık esnasında ,ne istediğini ve ne söylediğini bilen bir sesin duyulması yetiştir, herkes, o sese itaat eder. Bu ses de, katı ve âmirdi. Raul baktı ve Miss Bakefield'i takip eden, yeşil gözlü genç kızın yolunu kesen adamı, kavgada aralarına girip kibrit istediği sakallıyı, İngiliz kızının Mösyö Mareskal olduğunu söylediği adamı tanıdı. Genç kızın cesedi yanında durmuş, mütecessisleri içeri sokmuyor, herkesi geri itiyordu.

Tekrar, gar şefine hitap etti:

— Manevraya bizzat nezaret edersiniz değil mi? Memurlarınızın hepsini beraber alınız. En yakın jandarma merkezine telefon etmek, bir doktor çağırtmak, Romillo savcılığına haber vermek lâzım. Bir cinayet işlendiği muhakkak.

Kontrol memuru:

— Üç cinayet işlendi, diye düzeltti. İki maskeli adam, beni yere serip kaçtı.

Mareskal:

— Biliyorum, dedi. Yolda çalışan ameleler iki gölge görmüşler, peşlerinde koşuyorlar. İleride küçük bir orman vardır. Ormanın etrafı sarıldı. Yakalanırlarsa haber alırız.

Sert konuşuyor, kati söylüyordu. Âmir tavrı takınmıştı. Emrediyordu.

Raul'un hayreti artıyor ve hayreti arttıkça soğukkanlılığını topluyordu. Bu saçları pomatalı herifin burada ne işi vardı? Bu cesareti nasıl bulmuştu? Böyle adamlara cesaret, korkaklıktan gelir. Saklamak istedikleri bir şeyi örtmek için, cesur bir tavır takınırlar. Mareskal bütün gün İngiliz kızını takip etmişti. Bu trene bindiğini görmüştü. O da 4 numaralı vagona binmiş ve o vagondan bu vagona geçmiş ve cinayetten sonra, tekrar vagonuna gidebilmişti. Şu anda, göğsünü kabartmış, yüksek perdeden konuşan bu adam, haydutlardan biri olamaz mıydı?

Vagon boşalmıştı. Yalnız kontrol memuru kalmıştı. Raul yerine oturmak istedi. Mâni oldular.

MareskaPin kendini tanıımıyacağıma emin olduğundan dedi ki:

— Nasıl olur. Burası benim yerimdir.

Mareskal ilerledi:

— Cinayet işlenen bir yer polisindir, başka kimse-
nin değildir. Bu vagona artık izinsiz girilmez.

Kontrol memuru araya girdi:.

— Bu yolcu da taarruza uğradı. Elini ayağını bağ-
layıp soydular.

— Çok müteessifim, fakat emir katidir.

Raul kızdı:

— Kimin emri?

— Benim.

— Peki amma, hangi hakla emir veriyorsunuz? Burada durmuşsunuz, küstahça emirler veriyorsunuz. Bu emirleri herkes dinler amma, ben dinlemem.

Sakallı adam kartını uzattı ve kendini takdim etti:

Rodolf Mareskal... Dahiliye Bakanlığı, Beynelmilel Araştırma Bürosu Komiseri.

Bunu anla ve sesini kes! demek ister gibi söyledi ve ilâve etti:

— Bu işin idaresini gar şefi ile mutabık kalarak aldım. Esasen bu işin de mütehassısıym.

Raul biraz şaşladı ve sustu. Yarım kulakla dinlediği bu Mareskal ismi, birdenbire gözünde ehemmiyet peydah etti, hatırladı. Bir çok esrarengiz hâdiselerde, bu komiser pek çok yararlık göstermişti. Herhalde şu anda kafa tutmak manasızdı.

«Kabahat benim, diye düşündü, İngiliz kızının vasiyetini yerine getirecek yerde, maskeli kızın hayalini kurup vakit kaybettim. Fakat dönüşte pomatalıyı ense-ler ve onun bu trende nasıl bulunduğunu ve kahramanı mavi ve yeşil gözlü kızlar olan bu facianın tahkikatını ne diye ele aldığını öğrenirim. Şimdilik peşten gidelim.»

Ve hürmetle:

— Affedersiniz, dedi. Ben Paris'te pek bulunmam, buna rağmen, şöhretiniz bana kadar geldi. Bilhassa bir çift küpe hırsızlığını pek iyi hatırlıyorum.

— Prenses Lorantini'nin küpeleri değil mi? Fena olmadı. Bugün de küpeler meselesinde muvaffak olduğum gibi muvaffak olacağım ve adliyeden memurlar geldiği zaman...

— Vaziyeti olduğu gibi görüp anlayacaklar, her şey izah edilmiş olacak. Ben de yoluma yarın devam edeceğim... Eğer size yardımım dokunursa kalayım.

— Çok yardımınız dokunacak, teşekkür ederim.

Kontrol gitti. Vagonu başka bir yola aldılar.

Mareskal tahkikata başladı ve RauPu yanından uzaklaştırmak için istasyona kadar gidip, cesetlerin üstünü örtmek üzere çarşaf getirmesini rica etti. Raul hemen indi, biraz yürüdü ve koridorun üçüncü penceresine tırmandı.

«Tamam, dedi. Pomatalı yalnız kalmak istiyormuş.»

Mareskal, kızın cesedini biraz kaldırdı. Mantosunu açtı. Kızın belinde kırmızı bir torba açtı, içinden kâğıtlar çıkardı, hemen okumaya başladı.

Raul, onu arkadan görüyordu. Okuduğu şeylerin üzerinde ne tesir uyandırdığını anlıyamadı. Kendi kendine söylendi:

«İstedğin kadar acele et ve açıkgöz davran, maksadına ulaşmadan evvel seni nasıl olsa yakalarım. Bu kâğıtlar bana vasiyet edildi, onları kimse elimden alamaz.»

İstasyona gitti. Çarşafı aldı. Gar şefinin karısı ile annesi de geldiler. Gece, ölüleri beklemek istiyorlardı Mareskal'dan ormanda saklanan iki kişinin yakalandığını öğrendi ve sordu:

— Başka birşey yok mu?

— Yok. Bu adamlardan biri güya topallıyormuş... İki kök arasında bir iskarpin topuğu bulmuşlar. Fakat bu topuk, kadın iskarpinini topuğu imiş.

— Hiçbir münasebet yok.

— Yok ya.

İngiliz kızını sırtüstü yatırdılar. Raul, biçare kıza son bir defa daha baktı ve içinden yemin etti:

«intikamınızı alacağım Miss Bakefield. Sizi himaye edemedim, kurtaramadım. Fakat yemin ederim ki, kaatilleriniz cezalarını bulacaklardır.»

Gözlerinin önüne, yeşil gözlü genç kız geliyor ve gene, ikinci bir isyanla aynı yemini tekrarlıyordu...

Miss Bakefield'in gözlerini kapadı, çarşafı yüzüne çekti:

- Cidden güzel kızdı. İsmi bilmiyor musunuz?
- Nereden bileyim?
- Burada açık bir torba var.

Mareskal torbayı omuzuna attı:

— Bu torba ancak adliye memurlarının huzurunda açılır...

— İçinde kâğıtlar olacak.

— Adliye memurlarının gelmesini bekleyeceğiz. Amma, sizin paralarınızı çalan haydutlar, kızı soyamışlar... Bileziği, pendentifi, gerdanlığı duruyor... Bildiklerinizi anlatın...

Raul, önce hakikati meydana çıkarmak gayretiyle olup bitenleri aynen anlatmaya başladı. Fakat sonra sonra, kendinin de pek iyi bilmediği, tahlil edemediği bir hisle, doğruyu biraz eğriledi. Üçüncü hayduttan hiç bahsetmedi, diğer iki haydudu da, yanlış ve fena tarif etti. Hele aralarında bir kadın olduğundan hiç bahsetmedi. Mareskal dinledi, bir iki soru sordu ve öbür vagona geçti...

Oradaki iki ceset, tıpkı birbirlerine benziyorlardı. Yalnız biri daha genç, öteki daha ihtiyardı. Üzerlerindeki elbise eşti. Fena dikilmişti. Genci, alının ortasına bir kurşun yemişti. Ötekinin yarası boynundaydı.

Mareskal, cesetleri kımıldatmadan muayene etti, ceplerini aradı ve ikisini bir çarşafıa örttü.

Raul dedi ki:

— Hakikati meydana çıkarmak üzere olduğunuzu anlıyorum. Siz bir üstadsmız. Bir iki kelime ile anlatmak lûtfunda bulunur musunuz?

RauFu, başka bir vagona götürdü. Oturdular, anlattı:

— Teferruata girişmeden, birbirine zıt hâdiselere ehemmiyet vermeden, esaslı bir noktayı anlatacağım. İngiliz kızı, bir yanlışlığa kurban gitti. Evet, yanlışlığa kurban oldu, isbatı meydanda. Trenin yavaşlıyacağı noktada, bir evvelki vagona bulunan haydutlar (ben onları görmüştüm, hattâ üç kişi olduklarını sanıyorum) size taarruz ettiler, paralarınızı aldılar, arkadaşınıza hücum ettiler... Ve birdenbire vazgeçtiler, en uçtaki vagona koştular...

Bunu neden yapmışlardı?... Sizin vagonunuzdan birdenbire neye çıktılar? Çünkü yanılmışlardı. Çünkü kız üstünü örtmüştü. Onlar erkeğe hücum ettiklerini zannederlerken, ellerinin altına bir kadm düşmüştü... «Vay canma!... Şirret bir kadm...» deyip uzaklaştılar. Koridorda aradıkları iki adamı buldular... Öldürdükleri iki erkek... Onlar kendilerini müdafaa ettiler. Vurulduklar ve herşeyleri çalındı... Kasketlerine varıncaya kadar... Bu nokta tavazzuh etmedi mi?

Raul hayret etti. Hayır, bu tahmine şaşmadı. Kendisinin de tahmini buydu. Fakat Mareskal nasıl oluyordu da bu işi, bu derece vazıh tesbit edebiliyordu?

Komiser:

— İkinci nokta ,dedi.

Raul'a, ince işlenmiş küçük bir gümüş kutu uzattı:

— Bunu yerde buldum.

— Bir tabaka.

— Evet, eski bir tabaka... İçine sigara koymuşlar.

İşte yedi tane de ince sigara... Bir kadının sigaraları.

— Yahut bir erkeğin. Herhalde bu sigaraları erkek içiyordu, çünkü vagondakilerin hepsi erkekti.

— Ben ısrar ediyorum: Kadın içiyordu.

— İmkânsız!

— Kutuyu koklayın.

Raul'ün burnuna tuttu.

— Doğrusu, kadın kokusu, tabakasını, pudrasını, mendili ve lâvantasıyla beraber çantasına koyan bir kadının kokusu var.

— Şu halde.

— Anlıyamıyorum. Burada iki erkek cesedi bulduk. İki erkek, bunları öldürüp kaçtı.

— Neden bir erkekle bir kadın olmasın?

— Ne?... Kadın mı?... Haydutlardan biri kadın mı?

— Bu sigara tabakasına ne dersiniz?

— Kâfi delil değil.

— B^r delil daha var.

— Ne?

— Topuk... Ormanda, iki ağaç kökü arasında bulunan kadın iskaripini topuğu. Bundan daha iyi delil mi olur? İkinci nokta; haydutlardan biri erkek, öteki kadındı.

Mareskal, Raul'ün canını sıkıyordu. Bunu belli etmedi ve sanki kendisini tutamayıp haykırmış gibi:

— Mühim adamsınız! dedi.

Ve ilâve etti:

— Bu kadar mı? Başka bir şey bulmadınız mı?

Mareskal gülümsedi:

- Acele etmeyin, biraz nefes alayım.
- Bütün gece çalışmak niyetinde misiniz?
- Yakalananların buraya getirilmelerini bekliyeceğim. Çok gecikmezler.

Raul, bu gibi işlere, böyle tahkikat ve araştırmalara aklı ermeyen bir adam safiyeti ile başını salladı, esnedi:

- Siz keyfinize bakınız öyleyse... Heyecan beni harap etti. Şöyle bir iki saat dinlensem...
- Dinleniniz. Hangi vagona isterseniz yatınız. Şu vagona giriniz. Ben, sizi rahatsız etmelerine mâni olurum ve işimi bitirince gelir karşınıza yatarım...

Raul vagona girdi, perdeleri çekti, lâmbayı örttü. O anda, ne yapmak fikrinde olduğunu kendi de pek iyi bilmiyordu. Hâdiseler pek karışıktı, kolay kolay içinden çıkılır gibi değildi. Mareskal'ın maksadını ve bu işte oynadığı rolü tahlile girişti :

«Sen elimdesin pomatalım. Lafonten'in masallarmdaki karga gibisin. Methederek gaganı açtırmak kolay. Zekisin, ustasın, amma gevezesin. Fakat o erkekle o kadını hapse tıktırırsan şaşarım... Bunu bizzat ben yapmalıyım.»

İstasyon tarafında sesler duyuldu. Raul kulak kabarttı. Mareskal pencereden eğilmiş sesleniyordu:

- Ne var?... Ha, jandarmalar...
- Cevap verdiler:
- Gar şefi size gönderdi.
- Siz misiniz başçavuş?... Tevkif ettiniz mi?
- Birini yakaladık. Takip ettiklerimizden biri yoruldu, yere düştü. Öteki kaçtı.
- Doktor nerede?
- BİE geçerken arabasını koşuyordu. Yolda bir hastaya uğrayacak. Kırk dakikaya kadar gelir.

— Küçüğü mü yakaladınız?

— Evet... Başında büyük kasketi var... Ağlıyor... Vadediyor; «herşeyi söyleyeceğim, amma hâkime söyleyim... Hâkim nerede?» diyor.

— İstasyonda mı bıraktınız?

— Evet.

— Gidiyorum.

— Müsaade ederseniz, bir kere cinayetin nasıl işlendiğini anlamak istiyorum. Vagona gireyim mi?

Bir jandarmayla beraber girdiler. Mareskal kızın cesedini gösterdi.

Konuşulanlardan tek kelime kaçırmıyan Raul:

«İşler yolunda, dedi. Eğer pomatalı izahata kalkarsa, uzun sürer.»

Pencereyi açtı, sarktı. Hat boyunda kimseler yoktu. Atladı.

KARANLIKTA ÖPÜCÜK

Bokur istasyonu kır ortasmdadır. Yakınında ev yoktur. İstasyondan uzanan bir yolla Bokur köyüne gidilir. Ondan sonra Romillo vardır... Jandarma Komutanlığı Romillo'dadır, Romillo'dan, Okser'e gidilir. Adliye Okser'dedir. Bu küçük yolun bir noktasından, büyük millî şose geçer.

İstasyon peronu çok aydınlıktı. Ne kadar lâmba, mum, fener varsa hepsini yakmışlardı. Raul ihtiyatla yürümek mecburiyetinde idi. İstasyon şefi, bir memur ve bir amele, eşya deposunun önünde nöbet bekliyen jandarma ile konuşuyorlardı.

Deponun yarı karanlığında, sandık, sepet ve küfelerin bir köşesinde, Raul, iki büklüm olmuş, kımıldamadan duran bir gölge farkederek gibi oldu.

«Yeşil gözlü kızdır, diye düşündü. Dip kapıya bir kilit vurdum mu, içeri girerim.»

Vaziyeti iyi idi. Dolandı, arka tarafa geçti. Gece yarısı olmuştu. Artık gelecek ve geçecek tren yoktu.

Salona girdi. Solda bir kapı, bir koridor ve bir merdiven. Koridorun sağında bir kapı daha. Eşya deposunun arka kapısı bu olacaktı.

Raul gibi bir adam için, kilit mâni teşkil etmez. Ce-

binden birkaç anahtar ve âlet çıkardı. Açtı. Kanadı itt!.. Ona akseden ışık yoktu. Girdi. Kimse görmemişti.

Hattâ, köşede ağlıyan mahpus bile farketmemiştî.

Ön kapının biraz ilerisinde amele, ormanda, kaatil-leri nasıl kovaladıklarını anlatıyordu. Kadını yakalayan kendisiydi. Yakalamıştı ve kadın ağlamaya başlamıştı: «Hâkim nerede?... Beni hâkime götürünüz, herşeyi söyleyeceğim» demişti.

Raul kadına yaklaştı, fısıldı:

— Korkmaymız.

Cevap alamayınca tekrar etti:

— Korkmaymız... Ben dostum.

Kız usulca sordu:

— Sen misin Güiyom?

Raul anladı. Bu kızın firar eden arkadaşıydı.

— Hayır, dedi. Sizi jandarmaların elinden kurtaracak biriyim.

Kız cevap vermedi. Bir tuzağa düşmekten korkuyordu. Raul ısrar etti:

— Jandarmaların elindesiniz. Eğer benimle beraber gelmezseniz hapsedilirsiniz, cinayet mahkemesine verilirsiniz. ..

— Hayır, hâkim beni serbest bırakır.

— Bırakmaz, Üç kişi öldü... Yüzünüz kan içinde... GeSniz... Bir dakikalık tereddütle iş işten geçebilir... Geliniz...

Biraz tereddütten sonra gene fısıldadı:

— Ellerim bağlı.

Raul çömelmişti. İpleri bıçağı ile kesti:

— Sizi görebilirler mi?

— Yalnız jandarma, başını çevirirse görebilir. Ama burası karanlık. Ötekiler göremezler.

— Âlâ... Ha, durunuz... Dinleyin...

Dışarıda ayak sesleri duyuldu. Mareskal konuşuyordu. Bunun üzerine emretti:

— Kımıldamayın... Ümit ettiğimden daha çabuk geldiler. İştıyor musunuz?

— Korkuyorum... Bu sesi tanıyorum... Aman yarabbi... Onun sesi...

— Evet Mareskal... Amma korkmaymız... Dün, kaldırımında onunla sizin aranızda biri girmişti. İşte o benim., Rica ederim korkmaymız.

— Ama buraya gelecek...

— Belli değil.

— Ya gelirse?

— Uyur gibi, bayılmış gibi yapınız... Yüzünüzü kollarınızla kapatınız ve hiç kımıldamayınız.

— Ya yüzüme bakmak isterse? Ya beni tanırsa?

— Cevap vermeyiniz... Ne olursa olsun, tek kelime söylemeyiniz. Mareskal hemen bir şey yapmaz... Düşünecektir... O zamana kadar da...

RauFun içi rahat değildi. MareskaPin, emin olmak için, kızı görmek isteyeceğini biliyordu. Derhal kızı sorguya çekecek, mahpus olduğu yeri teftiş edecekti.

Nasıl ki, Mareskal neşeli bir sesle istasyon şefine haykırdı:

— Mühim bir mahpusumuz var... Bokur istasyonu şöhret kazanacak... İyi yere de hapsedmişsiniz... Orası muvafık... Amma ben de bir kere gözden geçireyim.

Raul'un tahmin ettiği gibi, eşya deposuna doğru yürümeye başladı. Bir iki söz söylese, biraz kımıldasa, genç kız mahvolurdu.

Raul evvelâ geri dönmek, kaçmak istedi. Fakat bunu yapacak olursa, bir daha bu fırsatı bulamıyacaktı. Bütün ümitleri boşa gidecekti. Bunun için vaziyeti tesadüflere bıraktı ve bekledi.

Mareskal, dışarıdakilerle konuşmaya devam ederek içeri girdi. Raul, sandıkların arkasına gizlenmişti.

Mareskal kızın önünde durdu:

— Ne o, uyuyor musunuz?... Biraz konuşamıyacak mıyız?

Cebinden bir elektrik feneri çıkardı, yaktı, kıza tuttu. İki kolla bir kasket gördü. Eğildi, kasketi biraz kaldırdı.

— Tamam, bir kadın... Sarışın bir kadın... Kaldır başını da güzel yüzünü göreyim...

Başı şiddetle tuttu, çekti. Gördüğü şey inanılır şey değildi.

«Hayır, hayır, diye mırıldandı, yanlış gördüm...»

Kapıya baktı, kimsenin gelmediğine emin olunca kasketi çıkardı.

«O... O, ta kendisi... Onu tevkif etmişler... O kaatil.. O... O.)

Biraz daha eğilmişti. Kız kımıldamıyordu. Mareskal, heyecanlı bir sesle sordu:

— Sizin burada ne işiniz var? Demek siz öldürdünüz ve jandarmalar sizi yakaladı...

Kız sanki sahiden uyuyordu. Mareskal sustu. Sahiden uyuyor muydu? Dedi ki:

— İyi, hiç kımıldamayın... Ötekileri savar, gene gelirim... Bir saat sonra gelirim... Konuşuruz... Bu sefer burnunu kırmak lâzım kızım...

Ne demek istiyordu? Ahlâksızca bir teklifte mi bulunacaktı? Her halde henüz sarıh bir fikri olmasa gerek. Vaziyetten ne suretle istifade edeceğini tasarlıyacaktı.

Kasketi kızın başına koydu. Saçlarını içeri soktu. Bluzunu açtı, ceplerini karıştırdı. Birşey bulamadı. Öyle heyecanlanmıştı ki, depoyu teftiş etmedi, arka kapıya bakmadı. Dışarı çıktı:

— Tuhaf kız... Henüz çocuk. Yirmi yaşında ya var ya yok... Arkadaşı kandırmış olacak...

Ve lakayt bir tavırla başka şeyler düşünerek, konuşmakta devam etti:

— Bana kalırsa, ilk tahkikatım, adliyenin çok işine yarıyacak. Adliye memurları gelinceye kadar, burada sizinle nöbet bekliyeceğim... Hattâ yalnız da bekliyebilirim... Eğer biraz dinlenmek isterseniz gidip dinleniniz.

Raul derhai harekete geçti. Usul usul, kızı yerinden çekti ve kızın yerine, iki çuval koydu. Dışarıdan bakılacak olursa, göz, o yeri boş görmiyerek aldanabilirdi.

Raul kızın koluna girdi. Arka kapıdyn çıktılar. Fakat kızın üstüne fenalık geldi. Yere diz çöktü:

— Yürüyemeyeceğim...

Raul kızı omuzuna aldı. Romillo yoluna doğru koşmaya başladı. Memnundu. Miss Bakefield'in kaatilini yakalamıştı, artık elinden kaçmasına imkân yoktu. Fakat nasıl olsa, hak yerini bulacaktı.

İkiyüz adım sonra durdu. Nefeslenmek için değil, etrafı kollayıp dinlemek için durdu.

Genç kız korku ile sordu:

— Ne var?

— Hiç... Hiç... Korkulacak bir şey yok... Bilâkis... Uzaktan bir at geliyor... Sizin için bu kurtuluş yoludur.

Omuzundan indirdi, çocuk gibi kucağına aldı. Dört yüz metre sonra millî şoseye vardılar. Raul yolun kenarına oturdu. Genç kızı dizlerine yatırdı.

— Beni iyi dinleyiniz, dedi. Bir araba geliyor. Bu araba doktorun arabasıdır. Arabaya hücum edeceğim. Doktoru, bir ağaca bağliıyacağım. Arabaya bineceğiz ve bütün gece, yakın bir istasyona kadar yol alacağız.

Cevap vermedi. Sadece mırıldandı:

— Ben öldürmedim... Öldürmedim...

— Susunuz, bandan daha sonra bahsederiz.

İkisi de sustular. Gecenin sessizliği üzerlerine çöktü. Uzaktan, atın nal sesleri geliyordu. Bir iki sefer, yol kıvrımlarında arabamn fenerleri göründü. İstasyon tarafında ses sada yoktu.

Raul bu garip vaziyeti bu esrarengiz kaatili düşünüyordu... Gözünün önüne, vagonda gördüğü yüzle, Paris'te gördüğü kız geliyordu. Paris'te gördüğü yüz, İngiliz kızını öldürene karşı baslediğı kini siliyordu.

Ona karşı kini var mıydı? Düşündü:

((Var... Kinim var... Ne derse desin, İngiliz kızının yüzünden öldü... Miss Bakefield'in intikamını alacağım...»

Bunları aklından geçiriyordu amma, söylemiyordu. Bilâkis, kızla tatlı konuşuyordu:

— Felâket hiç ümit edilmeyenlere gelir... İnsan meşut yaşarken, ortaya bir cinayet çıkar... Sonra herşey düzelir... Bana itimat edeceksiniz değil mi? Bırakınız sizi ben himaye edeyim, herşey düzelir...

Kız, yavaş yavaş sükûn buluyordu. Çarpıntısı dinmişti... Raul, genç kıza itimat telkin ettiğini anlıyor ve seviniyordu. Esasen o da sükûn bulmuştu. Ölen İngiliz kızı zihninden silinmişti ve kucağındaki, bluzu kan olmuş bir kaatil değil, Paris'te gördüğü, yeşil gözlü genç kızdı...

İçinden: «Onun cezasını vereceğim...» diyordu amma, kızın nefesi yüzünü okşadıkça, güzel bir rüyaya dalıyordu.

Arabanın fenerleri göründü ve gittikçe büyümeye başladı. Sekiz on dakika sonra araba önlerinden geçecekti.

Raul düşündü:

«Ondan sonra ayrılacağız... Ben ona karşı harekete geçeceğim... Bu geceki fırsatı bir daha bulamam...»

Biraz daha eğildi. Genç kız gözlerini kapamıştı.

Raul kızın dudaklarından öptü.

Kız içini çekt, ses çıkarmadı. Biraz başını öteye çevirdi amma, Raul fazla mukavemet etmediğini anladı. Dudaklarını, dudaklarından ayırmadı. Kız, dört saniye sonra, birdenbire irkildi:

— Bu ne ayıp şey!... Bırakınız beni... Bu yaptığınız alçaklıktır!...

Ve fırlayıp koşmaya başladı. Raul evvelâ küfretmek istedi. Kelime bulamadı. Homurdandı:

— Bu da ne demek? Bu ne mahcubiyet!... Bu ne haya!... Şimdi ne olacak?...

Raul da doğruldu. Arandı. Kız meydanlarda yoktu. Ne tarafa kaçmıştı?...

Bu sefer kendi kendine küfretti. İstasyona dönecek,

kızın kaçtığını haber verecekti. Tam bu esnada, yoldan bir feryat duyuldu... Feryat, yolun dönemeç noktasından geliyordu.

Raul koştu ve arabanın, başka tarafa doğru, dört-nala uzaklaştığını gördü.

Yanıbaşında bir inilti duydu. Çalıkların arasında bir adam kıvranıyordu.

— Romillo'nun doktorusunuz değil mi?... Ben istasyondan sizi karşılamaya geldim... Taarruza mı uğradınız?

— Evet... Bir yolcu yolunu sordu. Durdum. Hemen gırtlığıma sarıldı ve beni buraya attı.

— Sonra arabanızla kaçtı öyle mi?

— Evet.

— Yalnız mı?

— Hayır, biri daha koşarak geldi... Bunun üzerine bağırdım...

— Kadın mı, erkek mi?

— Göremedim. Yavaş sesle bir iki kelime konuştu-lar. Onlar gittikten sonra ben haykırdım.

Raul doktoru çalılıklardan çıkardı:

— Ağzınızı bağlamadılar mı?

— Fena bağladılar.

— Ne ile?

— Boyun atkım ile.

Boyun atkısını aldı ve doktorun ağzını bağladı.

— Bir türlü ağız bağlanış vardır, onu da herkes bilmez.

Sonra, atın örtüsüyle, doktoru iyice kundakladı. Güiyom'un istifade ettiği iplerle sardı. Çünkü doktora taarruz eden muhakkak Güiyem'du.

— Bir yerinizi acıtmadım ya doktor?... Hem geceyi salılar üstünde geçirmeyeceksiniz... Şu tarafta, otlar iyice büyümüş, size rahat bir şilte olur... Kusura bakmayınız, eğer mecbur olmasaydım yapmazdım.

O anda yapmak istediği şey basitti. Kaçanların arkasından koşacak ve onlara yetişecekti. Kafese girmiş olması onu kudurtuyordu... Yaptığını affedemiyordu. Kızın gırtlığına sarılacak yerde, ağzından öpmüştü...

O gece, Raul, aklından geçenlerin hep aksini yapıyordu. İstasyona döndü. Amma fikrinden caymamıştı. Bir jandarmanın atını çalacak ve kaçanları atla takip edecekti.

Ahırlara geldi. Kapının önünde bir adam uyukluyordu. Bıçağını çıkardı ve hayvanların, üçünün de semer bağlarını kesti. Kızın kaçtığı meydana çıktıktan sonra, peşine takılmak ihtimali kalmayacaktı.

Vagonuna doğru giderken söyleniyordu:

«Ne yaptığımı kendim de bilmiyorum. Onu yakalamak ve adliyeye teslim etmek isterken, onu kurtarmak için lâzım gelen her şeyi yapıyorum. Neden?...»

Bu sualin cevabı malûmdu. Bu genç kızla, gözleri zümrüt gibi diye alâkadar olmuştu. Onu ağzından öptükten sonra, himaye etmemesine imkân var mıydı? İnsan ağzını öptüğü birini ele verir mi? Kız kaatildi. Ama ne olursa olsun, öpülürken ürpermişti... İki cihan bir araya gelse, herşeye ve herkese karşı onu müdafaa edecekti.

Bunun için de, hemen Mareskal'le görüşmesi lâzımdı. Tahkikatı ne merkezdeydi? Ölen İngiliz kızının torbası ne olmuştu?

Raul vagona girdi. İki saat sonra Mareskal telâşla girdi. Raul doğruldu:

— Ne var?... Tanınmaz haldesiniz?
— Bilmiyor musunuz?... Haberiniz yok mu?
— Hayır. Bu kapıyı kapayıp gittiniz, ondan sonra birşey duymadım.

— Kaçtı.
— Kim?
— Kaatil.
— Yakalanmış mıydı?
— Evet.
— Hangisi?
— Kadın.
— Demek sahiden kadmmış?
— Evet.
— İyi hapsedememişler mi?
— Etmişler amma...
— Amması nedir?...
— Yerinde iki çuval bulduk?...

Raul memnundu. Onunla alay etmişlerdi. Şimdi **de-** o alay edecekti.

— Bu felâket, dedi.
— Evet, felâket.
— Birşey öğrenemediniz mi?
— Hayır.
— Arkadaşının izini bulamadınız mı?
— Hangi arkadaşı?
— Kaçıranı.

— Kaatilin ayak izlerini biliyoruz. İstasyonun arkasında, bir ayağı ökçesiz izlerin yanında, daha ufak,, daha sivri topuklu bir ayak izi gördük.

Raul, çamurlu ayaklarını, kanapenin altına soktu:

— Demek hariçten biri gelmiş ve kaçırılmış?

— Muhakkak. Beraber kaçtılar ve doktorun araba-siyle kaçtılar.

— Doktorun mu?

— Evet. Yoksa doktor gelirdi. Mademki gelmedi, demek ki, taarruza uğradı.

— Arabanın arkasından yetişilir.

— Nasıl yetişilir?

— Jandarmaların atları var.

— Hemen ahıra koştum, birine atladım. Semer kaydı, yere düştüm.

— Ne diyorsunuz?

— Seyis uyurken gelmişler, yularları, semer bağla-rını kesmişler.

Raul güldü:

— Tam size lâyük insanlar!.. Bunlarla ancak siz baş edebilirsiniz.

— Üstat!... Arsen Lüpen'le Ganimar'm çarpıştıkları bir meseleyi ben de takip ediyordum. Bu geceki hâdisse. Arsen Lüpenkâri tertip edilmiş...

Raul bamteline bastı:

— Bu sahiden felâket. İstikbaliniz, bu işteki muvafakiyetinize bağlıydı değil mi?

— Evet. Bakanlıkta çok düşmanım vardır. Fakat kaatilin derhal tevkif edilmiş olması, kaatilin erkek kıyafetine girmiş bir kadın olması, isim ve şöhetimi her yere yayacaktı. Düşmanlarım ağız açamıyacaklardı. Hem sonra...

— Sonra?

Mareskal biraz tereddüt etti... Fakat bir kere söylemeye başlamıştı. Artık susamazdı.

— Başka bir noktadaki muvaffakiyetimin değerini bu tevkif bir misli arttıracaktı.

— Bir muvaffakiyetiniz daha mı var?

— Evet. Hem de katî bir muvaffakiyet.

— Katî ha?

— Evet, çünkü elimden artık kimse alamaz. Sahibi öldü.

— İngiliz kızı mı?

— Evet.

Raul, o bön tavrı ile sordu:

— Anlatabilir misiniz?

— Tabîî. Savcı ve sorgu hâkiminden iki saat evvel siz öğrenmiş olursunuz.

Mareskal yorgunluktan sarhoştı. Huyu hilâfına, acemi bir memur gibi gevezelik etti.

— O İngiliz kızı kimdi biliyor musunuz?

— Siz tanıyor muydunuz?

— Bu da söz mü? Hattâ dosttuk. Altı aydır peşindeyim. Onu tarassut ediyordum. Bir delil arıyordum.

— Aleyhine mi?

— Tabîî. Leydi Bakefield, birkaç milyon sahibi Lord Bakefield'in kızıydı. Fakat aynı zamanda hırsızdı. Beynelmilel bir hırsız... Çete reisi... Otel hırsız... Bu işleri keyif için, zevk için yapıyordu. O da benim kim olduğuma öğrenmişti. Benimle konuşurken, alay ederdi. Kendinden emindi... Onun beynelmilel hırsız olduğunu âmirlerime söylemiştim. Ama onu nasıl yakalıyacaktım? Dündenberi ele geçirdim. Haber aldım. Dün, ona Nişten bir villânın plânını göndermişlerdi. Bu villâyı soyacaklardı... Bu Bxx villâsıdır. Torbasına planı ve bazı mühim vesikalar koydu ve trene bindi... Onu ya suç-

üstü yakalıyacaktım, yahut evrakını ele geçirecektim. Haydutlar bana onu teslim ettiler.

— Torba nerede idi?

— Beline bağlamıştı... Şimdi bende... Kâğıtlara bir *göz* attım. Malûm Bxx villâsının planını da gördüm. Planın kenarında, kendi el yazısıyle bir de tarih var: 28 nisan. 28 nisan öbür gündür, çarşamba günü.

Raul biraz hayal kırıklığına uğradı. Bir gecelik yol arkadaşı demek hırsızdı!... Keskin bakışlı oluşu da bundan ileri geliyordu. Beynelmilel bir hırsız çetesinin reisliği gözünü açmış ve Raul dö Limezi'nin Arsen Lüpen olduğunu anlamıştı.. Bunun için de ölürken bir meslektaşına rica etmiş, torbasmdaki kâğıtların babasına gösterilmemesini, babasının haberi olmamasını vasiyet etmişti.

— Bakefield ailesinin ismine leke sürülecek demek?

Mareskal başını salladı:

— Ne yapayım?

— Müteessir değil misiniz?... Hem sonra, firar eden kadın gibi, genç ve güzel bir kadını adliyeye nasıl teslim edeceksiniz? Çok genç değil mi?

— Çok genç ve çok güzeldir.

— Demek buna rağmen...

— Buna ve herşeye rağmen... Beni vazifemden menedecek hiçbir kuvvet yoktur.

Bunu, yaptığı şeylerin mükâfatını bekleyen ve vazifeyi mukaddes bilen bir insan tavrı ile söyledi.

Raul tasvip etti:

— Aşkolsun size... Bravo!

Mareskal saatine baktı. Defterine birşeyler not etti. Sonra uykusu geldi. Defter dizlerine düştü. Mareskal uyudu.

Bir kaç dakika, Raul karşısında uyuyana baktı. Bu, biraz da keyif için, şöhret sahibi olmak için, poliste çalışan bir adamdı. Fevkalâde çapkındı. Bazı işlerde, kadınlardan da yardım gördüğü olmuştı. Hattâ, memuru bulunduğu Bakanın evine de sık sık girip çıktığı ve bakanın karısıyla münasebette olduğu da söylenmiyor muydu?

Raul, Mareskal'in defterini aldı ve şunları yazdı:

«Rodolf Mareskal hakkında müşahadeler:

«İyi bir memur. Buluşları iyi, zeki, fakat çok geveze. İsmi bile sormadan, karşısına ilk çıkana sır tevdi ediyor.. Karşısındakinin potinlerine bakmadan, yüzünü iyice tetkik etmeden anlatıyor.

((Oldukça terbiyesiz. Hosman bulvarındaki bir pastahaneden tanıdığı bir kızın çıktığını görünce, konuşuyor ve kızın konuşmak istememesine aldırış etmiyor. Sonra kıza, jandarmaların nezaretinde, kanlı bir bluzla, kıyafet değiştirmiş olarak rasgeline, kızın mahpus bulunduğu yerin kilidini muayene etmiyor ve vagonda bıraktığı adamın, sandıkların arkasında saklı olup olmadığına bakmıyor.

«Bu hatalardan istifade eden adamın, ismini söylememesine artık şaşmalıdır. Yalnız şunu bilsin ki, bu adam Bakefield ismine leke sürdürmeyecektir. Torbadaki vesikaları ortadan kaldıracaktır ve yeşil gözlü genç kızın cezasını ancak kendisi verecektir. Ondan müsaade almadan, yeşil gözlü genç kızın kılma bile dokunamayacaklardır.

Raul, imza yerine, gözlüklü bir adam resmi yaptı ve altına: ((Kibritin var mı Rodolf...» diye yazdı.

Mareskal horluyordu. Raul, defteri aldığı yere bıraktı, sonra cebinden bir şişe çıkardı. Mareskal'a koklattı. Etrafa sert bir kloroform kokusu yayıldı.

Ondan sonra Raul, ölen İngiliz kızının torbasını aldı, kendi beline bağladı.

Bu esnada, yanlarından, yavaş yavaş bir yük treni geçiyordu. Raul, bir basamaktan öteki basamağa atladı. Elma dolu bir vagonun eşiğine oturdu.

Düşünüyordu:

«Öldürülen bir hırsız. Kaatilden nefret ediyorum. İşte himayeme aldığım insanlar... Ne diye bu maceraya atıldım?...»

NİŞTEKİ VİLLÂYI SOYUYORLAR..

Bir kaç sene sonra, Arsen Lüpen yeşil gözlü genç kızın macerasını anlatırken dedi ki:

— Hiç şaşmadığım bir prensibim vardır. Zamanı gelmeden, bir muammayı halletmeye çalışmam. Bazı muammalar vardır ki, tesadüfler bu muammanın hal tarzını yavaş yavaş meydana çıkarır. Hâdiseleri uzaktan fakat dikkatle takip etmek ister...

. . .

Bu macerada her şey birbirine zıttı. Manasızdı. Aralarında hiçbir bağ yoktu. Raul, bu işte acelenin katiyen caiz olmadığına kanaat getirdi.

Yük treni güneş altında yol alıyordu. Raul, vagonun eşiğinden kıınıldamamıştı.

Elma ile karnını doyuruyordu, sersem sersem düşünüyordu. Yeşil gözlü genç kıızı ve kızın dudaklarını düşünüyor, nasıl öptüğünü hatırlıyordu. Ölen İngiliz kızının intikamını almak, kaatilin cezasını vermek, üçüncü şeriki yakalamak, çalman paralarını geri almak hiç te fena değildi. Fakat asıl zevk yeşil gözlerle, dudaklarının altında ürperen dudakları bulmaktı.

Torbadaki kâğıtlardan mühim şeyler öğrenemedi. Şeriklerin bir listesi... Dünyanın her yerindeki hırsız-

lardan gelen mektuplar ve onlara yazılanların müsveddeleri... Miss Bakefield'in hırsız olduğuna şüphe yoktu. Bu mektupların yanında, babasından gelen mektuplar da vardı. Lordun da namuslu, dürüst adam olduğu ve kızını çok sevdiği bu mektuplardan anlaşıyordu.. Yeşil gözlü genç kızla bu İngiliz kızının arasındaki münasebete dair hiç bir şey yoktu.

Raul, Bxx villâsı hakkında yazılan mektubu okudu:

«Villâ Nis'ten Cinye'ye giden yolun sağındadır. Roman Arenbrinden sonradır. Duvarlı, büyük bir bahçe içindedir.

«Her ayın son çarşambasında, Kont B... arabasına biner, yanma sepetlerini, iki hizmetçisini, uşağını alır ve Nis'e gider.

«Payon vadisi tarafına doğru duvar dibinde yürünecek. Tahta küçük bir kapı vardır. Anahtarı postadadır.

«Kontun karısı ile arası pek iyi değil. Sakladığı tahvilleri yerinde bulamadığı da muhakkak. Karısı, ölmeden evvel arkadaşlarından birine yazdığı bir mektupta kullanılmayan eşyaların doldurulduğu kırık bir keman kutusundan bahsediyor. Bundan bahsetmeye ne lüzum var? Arkadaşı bu mektubu aldığı gün öldü. Mektup kayb oldu ve iki sene sonra benim elime geçti.

«Bahçenin ve villânın plânı ilişiktir. Keman kutusunun durduğu yer, merdivenin üst başındadır. İki kişi lâzım. Biri gözcülük etsin. Komşusu çamaşırcıdır ve aklına estiği zaman, başka bir kapıdan girer. O kapının anahtarı kendisindedir.

«Tarihi bildir (tarih bildirilmişti: 28 nisan) aynı otelde buluşalım.

İmza: G»

Not; — Bahsettiğim muamma hakkında aldığım malûmat müphem. Bir define mi, fennî bir keşfin esrarı mı? Henüz bilmiyorum. Hazırladığım seyahat vaziyeti katileşecektir. O zaman yardımınıza muhtaç olacağım..»

O günlük Raul bu notu bir tarafa bıraktı. Onu çok daha sonra halledecekti. Şimdilik mesele Bxx villâsını soymakta. Villâyı pekâlâ soyabilirdi. Bu hırsızlık çerez kabilinden olacaktı amma, bazı çerezler vardır ki, yemeye bedeldir. Hem tren de o tarafa doğru gidiyordu. Fırsatı kaçırmakta mâna yoktu,

Marsilya garında, Raul yük vagonundan indi. Eksprese bindi, 28 nisanda Nis'teydi. Bir valiz ve çamaşır aldı. Cinyezin altında, Majestik palasa yerleşti.

Gazetelerde, ekspres cinayeti haV-kmdaki yazılanları okuyarak yemeğini yedi. Saat ikide sokağa çıktı. Kılığını ve yüzünü öyle değiştirmişti ki, Mareskal'ın tanımmasına imkân yoktu. Ve Mareskal, kendisiyle alay eden adamın, Miss Bakefield'in yerine geçip villâyı soymaya kalkacağını nasıl aklına getirebilirdi.

Raul düşünüyordu:

«Demir tavında dövülmelidir. Bu iş te tavına gelmiş. Dövmemek budalalık olur. Miss Bakefield bana hakkını helâl etmez.»

Villâya gitti. Dolandı. Taş merdivenli bir yolda tah-ta küçük kapıyı, demir parmaklığı, biraz ötede çamaşır-cının küçük evini gördü. Büyük caddeye çıktığı zaman, Kont Farodomin'in, uşağı ve hizmetçileriyle arabasına bindiğini ve uzaklaştığını seyretti.

Saat 3'tü.

«Ev boş. Her halde Miss Bakefield'in arkadaşı, kızın öldürüldüğünü okumuştur. Buraya gelmez. Haydi bakalım.»

Küçük kapıya gitti. Duvardan atladı. Alt kat pence-reler açıldı. Girdi ve keman kutusunun bulunduğu merdivenin alt basamağına ayak bastı ve basar basmaz bir zil çalmaya başladı.

«Vay canına!... Ev dalavereli...»

Zil, Raul kımıldayınca durdu. Raul geri döndü. Zili buldu. Tellerin boyunca gitti. Teller dışarıdan geliyordu. Demek ki, zil, merdiven basamağına basılınca çalmıyordu.

Dışarı çıktı. Teller, daldan dala geçerek, havadan, küçük kapıya kadar uzanıyordu. Raul anladı. Bu kapı açılınca zil çalıyordu.

((Demek, biri geldi, kapıyı açtı, zil sesini duyunca vazgeçti, girmede.))

Raul sola saptı. Bir toprak kümbetin üstüne çıktı. Oradan hem evi, hem kapıyı görüyordu. Her halde ikinci bir teşebbüs daha olacaktı.

Oldu amma, tahmin ettiği gibi olmadı. Bir adam duvara tırmandı, kapıya bağlı zil telini kesti, sonra aşağı atladı.

Sonra kapı dışarıdan açıldı. Zil çalmadı. Bir kadın girdi.

Maceraperestlerin hayatında, tesadüflerin büyük rolü vardır. Amma, yeşil gözlü genç kızla, yanındaki adam tesadüfen mi bu villâya girmişlerdi?. Bu adam muhakkak Güiyom'du... Gece, firar ettikten sonra; 28 nisan günü, bu villâya gelmeleri, onların meseleyi bildiklerine delil değil miydi?

Zeytin ağaçlarının altından ilerlemeğe başladılar. Adam zayıftı. Matruştı. Sevimsiz bir aktöre benziyordu. Elinde bir plân vardı. Hem plâna bakıyor, hem de etrafı gözlüyordu.

Genç kadm... Raul, genç kadının, yeşil gözlü genç kız olduğuna emindi, fakat tanınmaz bir hale gelmişti. Üstünde sade bir elbise, başında, saçlarını saklıyan hasır bir şapka vardı... Onlar, toprak yığınının önünden geçerlerken, Raul, duvardan bakan bir baş gördü... Karışık siyah saçlar.. Aşağılık, bayağı bir yüz.. Bu, bir saniye sürmedi, baş kayboldu.

Kadınla erkek, geçtiler, parmaklığa ayrılan yolun başında durdular. Erkek villâya gitti. Kadm yalnız kaldı.

RauFla arasında elli adım vardı. Raul, dikkatle genç kıza bakıyor ve ona, tahta kapının aralıklarından, birinin daha baktığını düşünüyordu. Ne yapacaktı? Haber verecek miydi? Onu, Bokur'da olduğu gibi, farkına varmadığı bir tehlikeden uzaklaştıracak mıydı?

Tecessüs her şey e galebe çaldı. Öğrenmek görmek istiyordu. Her halde, öyle bir hâdise olacaktı ki, ona, doğru yolu gösterecekti. Onu, tesadüflerin elinden kurtaracaktı.

Genç kız, bir ağaca dayanmış, elindeki düdükle oynuyordu. Her halde yirmi yaşında vardı. Buna rağmen yüzü, bir çocuk yüzünü andırıyor, sarı saçları güneşten altın gibi parılıyordu.

Vakit geçti. Parmaklık kapısı açıldı ve elinde bir sepetle bir kadm girdi. Yeşil gözlü genç kız da, kapının açıldığını duymuştu. Sendeledi. Ağacın dibine çömeldi. Çamaşırcı kadın onu görmedi.. Yoluna devam etti.

Suçüstü yakalanırsa Güiyom ne yapacaktı? Kadın, villâya başka bir kapıdan girdi. O girerken, Güiyom, gazeteye sarılmış bir paketle çıktı. Paketin biçiminden, keman kutusu olduğu anlaşılıyordu.

Birbirlerine tesadüf etmediklerini yeşil gözlü kız görmedi ve şeriki yanma gelinceye kadar, ekspres cina-

yetinden sonra nasıl vahşi bir bakışı varsa, gene aynı vahşi bakışlarla yolu gözlüyordu.

Raul ondan nefret ediyordu.

Kız kısaca tehlikeyi anlattı. Adam d& sendeledi. lit-reye titreye, kapıya doğru yürümeye başladılar. Raul:

— Eğer, duvarın öbür tarafmdakiler Mareskal ve memurları ise, ikisini de enselesinler... diye düşündü.

Fakat o gün, Raul'ün tahminleri hep ters çıkacaktı. Biraz evvel duvarın üstünde gördüğü adam, bir ağacın arkasından ok gibi fırladı. Bir yumrukta Güiyom'u yere serdi, bir kolunun altına keman kutusunu, öbür kolunun altına kızı sıkıştırdı ve evin aksi cihetine, koşmaya başladı.

Raul derhal atılmıştı. Adam, iri cüsseli idi amma, çevikti. Arkasına bakmadan koşuyordu.

Bir limonluğa girdi. Orada, duvar bir metre yüksekliğinde idi. Kızı bileklerinden tutup öte tarafa sarkıttı, sonra keman kutusunu fırlattı.

Raul:

«Mükemmel, diye söylendi. Duvarın öbür tarafında otomobil bekliyor. Kızı, baygın bir halde otomobile bindirdi, kaçıyor.»

Fakat yol taşlıktı, Raul yetiştı. Arkadan otomobile tumandı. Arka tarafa bırakılan bir mantonun eteklerine saklandı. Mütearrıız bir kere bile dönüp arkasına bakmadığı için, bir şey duymamıştı.

Büyük caddeye çıktılar. Adam, kocaman elini, kızın boynuna dayadı :

— Kımıldarsan mahvolursun. Ötekine yaptığım gibi senin ele gırtlağını sıkarım.. Ne demek olduğunu bilirsin...

Ve homurdanarak ilâve etti :

YEŞİL GÖZLÜ GENÇ KIZ

— Hoş, benim kadar senin de imdat diye bağırmak işine gelmez..

Yolda, köylüler veraıd Otomobil Nis'ten, dağlara doğru yol alıyordu. Kız kımıldamadı.

Bu bir iki kelime Raul'ü aydınlattı. Bu adam, üçüncü şerikti. Ötekinin, yani Miss Bakefield'in gırtlacağını sıkıp öldürmüştü.

((Düşünmeye hacet yok. Bu üç haydutla, Miss Bakefield meselesi arasında münasebet var. Mareskal, Miss'in yanlışlığa kurban gittiğini söyledi. Hakkı var. Fakat hepsinin maksadı aynı imiş. Nis'e gelip villâyı soymak. Soygunu tertipleyen Güiyom.. Mektuba G harf ile imza eden adam, Her iki çetede de çalışıyor.. İngiliz ölünce, yeşil gözlü dostunu çağırıyor. Öyle ya, iki kişi olmak lâzım.. Eğer yeşil gözlüyü gözlemiyen ve onu kaçırmak fırsatını beklemiyen üçüncü şeria ortaya çıkmasa, muvaffak olmuştu. Acaba iki adam arasında aşk rekabeti mi var? Şimdilik bunu düşünmiyeim.))

Bir kaç kilometre sonra otomobil sağa saptı. Levens yoluna doğru ilerlemeye başladı. O yoldan ya Varır boğazına veya yüksek dağlara gidilirdi. Ne olacaktı?

((Ya haydutlar inine düşersem ne olacak? Altı yedi haydutla, yeşil gözlünün hatırı için boğuşacak mıyım?))

Kızın bir hareketi ona kararını verdirdi. Kız, kendini otomobilden atmak istedi. Adam kolundan yakaladı :

— Münasebetsizliğin lüzumu yok. Seni ancak, sırası gelince, ben öldüreceğim. Trende, Güiyom'la beraber iki kardeşi temizlediğiniz zaman söylediğimi unutma. Sana tavsiye ederim...

Sözünü tamamlamadı. Başını genç kıza doğru çevirince, bir başka yüzle, bir başka vücut gördü. Kızla arasına biri girmişti. Bir ses homurdandı :

— Nasılsın eski dost?

Adam şaşaladı. Az kalsın bir hendeğe yuvarlanacaktı...

— Bu da ne be?. Bu da kim? Nereden çıktı bu?.

— Vay, tanıyamadm mı? Halbuki trenden bahsediyorsun... Hatırlaman lâzım. Yirmi üç bin frangımı aldın. Matmazel beni iyi tanır. Öyle değil mi matmazel? Sizi o gece kucağında taşıyan adamı tanıdınız değil mi?

Yeşil gözlü genç kız başını önüne eymiş, iki büküm olmuş susuyordu.

Adam mırıldanıyordu :

— Bu da nereden çıktı?

— Faradoni villâsından, seni gözlüy ordum. Şimdi artık dur da matmazel insin.

Adam cevap vermedi. Otomobili daha hızlı sürmeye başladı.

— Kafa tutuyorsun ha? Fena ediyorsun. Gazetelerden, seni koruduğumu anlamışsmdır. Senden hiç bahsetmedim. Şimdi de, çetenin reisi olarak beni itham ediyorlar. Bense zararsız bir yolcuym ve herkesi kurtarmaya çalışıyorum. Haydi yavrum, frene bas ta yavaşla...

Otomobil, bir kenarı uçurum, dolambaçlı bir yolda gidiyordu. Esasen dar olan yolun bir kenarında da tramvay hattı vardı. Raul, vaziyeti muvafık buldu.

Doğruldu, kollarını açtı, adamın üzerine çullanarak direksiyonu tuttu.

Adam şaşaladı, homurdandı :

— Deli be bu!.. Bizi uçuruma yuvarlıyacak.. Sersem herif bırak beni!

Kurtulmaya çalıştı. Muvaffak olamadı. Raul :

— Birinden birini intihap et, dedi. Ya uçurum, ya

tramvay altı.. İşte karşıdan da tramvay geliyor. Dur bakalım..

Karşıdan tramvay geliyordu. Elli metre ara kaldı. Hemen durmak lâzımdı. Adam frene bastı. Tam hattın orta yerinde durdular. Tramvay da durdu.

Adam kuduruyordu :

— Hay canına!.. Bu herif te nereden çıktı?. Ben sana bunu ödetirim!

— Hesabını yap. Kalemin var mı? Yok mu? Eğer tramvayın karşısında geceleme istemiyorsan, yoldan çekil.

Genç kıza elini uzattı. Kız elini vermedi. İndiler.

Tramvaydaki yolcular sabırsızlanıyorlardı. Yol açılınca, tramvay kalktı.

Raul adama :

— Benim nasıl iş gördüğümü anladın, dedi. Eğer bir daha matmazele musallat olursan, seni polise teslim ederim. Trendeki hırsızlığı tertibeden, İngiliz kızını öldüren sensin.

Adam dondu. Sapsarı olmuştu. Kekeledi :

— Yalan!.. Elimi bile sürmedim...

— Kaatil sensin. İsbat ederim. Onun için arabanı çek, git. Otomobili bana bırak.. Genç kıızı Nis'e götüreceğim. Haydi, yallah!..

Adama bir omuz vurdu. Otomobile atladı, sarılı duran keman kutusunu aldı ve bir küfür savurdu :

— Gene kaçmış!

Yeşil gözlü genç kız meydanda yoktu. Uzakta, tramvay gözden kayboluyordu. Raul, öfkesini adamdan aldı :

— Sen kimsin? O kadını tanıyorsun değil mi? İsmi nedir? Senin ismin nedir?

Adam da hiddetliydi. Keman kutusunu Raul'ün elinden almaya uğraşıyordu. Mücadele başlarken bir tramvay daha geçti. Raul, tramvaya atladı.

Otele geldiği zaman hiddeti geçmemişti. Kontes Faradoni'nin tahvillerini ele geçirdiği için biraz teselli buluyordu.

Gazeteyi açtı. Kutu içinden bir keman çıktı. Keman lüzumundan fazla ağırdı.

Tahtayı kaldırdı.

Kemanın içinde bir paket eski gazete vardı. Kontes, ya tahvilleri başka bir yere saklamıştı, yahut da kocası bulmuş ve almıştı.

Raul homurdandı :

Her taraftan eli boş dönüyorum. Yeşil gözlü hatun da canımı sıkmaya başladı. Elimi de tutmuyor, reddediyor. Ne o?... Dudaklarını çaldım diye bana dargın mı? Fındıkçı!...

ÇOBAN KÖPEĞİ

Raul, tam bir hafta, ne yapacağını kararlaştıramadı, Hergün, trende işlenen üç cinayete dair, gazetelerin verdikleri tafsîlâtı dikkatle okudu.

0 zaman bütün dünyayı alâkadar eden bu hâdisenin en mühim tarafı, Lüpen'in rolü olan kısımdır ki, bu kısım tamamıyla esrarını muhafaza etti. Kimse anlamadı. İşte bugün, biz bu esrarı açıklayacağız.

Lüpen, yani Raul dö Limezi, defterine şu notları yazdı :

1 — Üçüncü şerik, yeşil gözlü kızı elinden aldığım adam, meydana çıkmadı. Onu gören olmadı. Polis canileri iki kişi sanıyordu. Fakat şimdi, ben ortadan gizlice kaybolduktan sonra, üçüncü caninin ben olduğuma hükmettiler. Mareskal hükmünü verdi. Kendimi taarruza uğramış gibi gösterdim, fakat diğerlerine kumanda verdim ve sırası gelince, arkamda bir çift eski pabuç bırakarak kaçtım.

2 — öbür iki kişinin, doktorun arabasıyla firar ettikleri anlaşıldı. Amma nereye kadar gittiler? Sabaha karşı, araba bir tarlada bulundu.. Mareskal tereddüt etmedi. Genç güzel bir kızın kaatil olduğunu söyledi ve yakında tevkif edileceğini müjdeledi.

3 — Ölen iki kişinin hüviyetleri tesbit edildi. Artür ve Gaston Lubo kardeşler. Nöyyi'de, Sen kıyısındaki bir şampanya fabrikasının seyyar komisyoncuları.

4 — Mühim bir nokta : İki kardeşin öldürüldüğü tabanca, bundan on beş gün evvel, uzun boylu, genç bir adam tarafından satın alınmış. Yanında, yüzü peçeli bir kadm varmış. Kadm adama Güiyom diye hitap ediyormuş ,

5 — Gelelim Miss Bakefield'e. Mareskal, elindeki vesikaları kaptırdıktan sonra, kız hakkında söz söylemeye cesaret edemiyor. Londra'nın tanınmış bir şahsiyeti Monte-Karlo'da bulunan babasına gidiyor. İşte söylediği bu. Acaba yanlışlıkla mı öldürüldü? Belki. Peki amma, bu Lubo'ları niye öldürdüler? Bu husustaki fikirler birbirine zıt. Mesele esrarını muhafaza ediyor.»

Ve Raul notlarını şöyle bitirdi :

«Benim düşünecek, zihin yoracak ne halim, ne de vaktim var. Bunu düşünmiyeyim ve derhal harekete geçeyim.»

Raul artık ne yapacağını biliyordu. Gazeteler şu haberi vermişlerdi ;

«Asil misafirimiz Lord Bakefield, biçare kızının cenaze merasiminde bulunduktan sonra, buraya döndü. Mevsim sonunu, bermutat, burada Monte-Karlo'nun «Belvü» otelinde geçirecektir.»

O akşam Raul, «Belvü» de, İngiliz'in tuttuğu üç odanın yanında bir oda tuttu. Bu kattaki odaların hepsi büyük bir bahçe üstündeydi. Hepsinin ayrı peronu ve kapısı vardı. Bu kapılardan, otelin arka tarafına iniliyordu.

Erteil sabah, İngiliz'i gördü. Ağır cüsseli, henüz

genç bir adamdı. Teessürü ve acısı, asabî halinden belli oluyordu.

İki gün sonra, Raul kartım gönderip, Lord'dan mülakat istemeye hazırlanırken, koridorda birini gördü. Bu Maeskal'dı. Lord'un kapısını vuruyordu.

Buna hayret etmedi. Kendisi, malûmat almak için nasıl Lorda müracaat edecekse, Mareskal da aynı şeyi yapıyordu.

Odasına girdi, yan kapıya kulak verdi. Bir şey duymadı.

Ertesi gün Mareskal'la İngiliz gene görüştüler. Raul, bu sefer de konuştuklarını işitemedi.

Böyle üç gün kaybetti. Üç gün, İngiliz'le polis komiseri gizli gizli bir şeyler görüştüler. Acaba neler konuştular? Mareskal'm maksadı neydi? Her halde Mareskal, Lord'a, kızının hırsız olduğunu söyleyecek değil.. Ya ne söylüyordu?

Nihayet bir sabah Raul, Lord Bakefield'in telefonla konuştuğunu duydu, dinledi ve muhaverenin sonunu işitebildi.

«Mutabıkız. Bugün saat üçte otelin bahçesinde beklerim. Bahsettiğiniz dört mektuba mukabil, kâtibim parayı verecektir».

Raul düşündü :

«Dört mektup... Para... Lord'a şantaj yapıyorlar... Bu Güiyom'dur. Kızın kendine yazdığı mektupları satıyor.»

Mesele tavazzuh etmişti. Mareskal'ı Lord çağırtmış ve bu suretle Güiyom'a tuzak kurmuştu. Buna memnun oldu. Fakat işin içinde yeşil gözlü matmazel var mıydı?

O gün Lord, komiseri yemeğe alakoydu. Yemekten sonra bahçeye indiler, polis memuru odaya çıktı. Lord

Bakefield, sokağa açılan demir parmaklıklı kapının önünde bir kanapeye oturdu.

Raul, penceresinden gözlüyordu.

«Eğer kız gelirse kendi bilir... Onu kurtarmak için küçük parmağımı bile oynatmam.»

Kapıya doğru ağır ağır yürüyen Güiyom'u yalnız görünce içi rahatladı.

İki adam karşılaştı. Pazarlık evvelden uyduğu için uzun konuşmadılar. Otele doğru yürümeye başladılar. Güiyom mütereddit ve korkak, Lord asabî ve hırçındı.

Yukarıda, balkon kapısının önünde Lord :

— Giriniz, dedi, ben böyle mülevves işlere karışmak istemem. Kâtibim içeride. Eğer mektuplarda dediğiniz şeyler yazılıysa, size istediğiniz parayı verecek.

Geri döndü.

Raul kapının arkasında pusu kurmuştu. Güiyom Mareskal'ı tanımıyordu. Onu Lord'un kâtibi sanacaktı. İçeri girdi. Mareskal :

— Beş bin frank hazır. Beş bin franklık ta bir çek Yar. Mektuplar yanınızda mı? dedi.

— Hayır.

— Nasıl hayır? O halde beyhude geldiniz. Mektupları verecek, parayı alacaksınız.

— Posta ile yollarım.

— Siz deli misiniz, yoksa bizi aldatmaya mı çalışıyorsunuz?

Güiyom biraz tereddüt etti :

— Mektuplar burada amma, üstümde değil.

— Ya nerede?

— Ahbaplarımdan birinde.

— Ahbabınız nerede?

— Burada, otelde. Gidip bulayım.

Mareskal vaziyeti kavradı :

— Hacet yok, dedi.

Zili çaldı. Hizmetçiye :

— Aşağıda, koridorda bir genç kız bekliyor, dedi.
Yukarı gelsin. Mösyö Güiyom çağırıyor, dersiniz.

Güiyom sıçradı.

Demek ismini biliyorlardı?

— Bu da ne demek? Biz Lord Bakefield'le böyle anlaşılmamıştık. Genç kızın bu işle alâkası yok.

Çıkmak istedi. Mareskal yolunu kesti.. Kapıyı açtı. Çekingen bir tavırla kız girdi ve kapının kapanıp kilitlendiğini görünce haykırdı.

Bir el omuzunu tuttu. Kız inledi :,

— Mareskal!.

Güiyom, balkon kapısından fırladı. Komiser aldırış etmedi.. O yalnız genç kızla meşguldü.. Elinden çantasını aldı :

— Seni kahpe seni!. Bu sefer kaçamazsın.. Kapana girdin.

Çantayı aradı :

— Mektuplar nerede? Şimdi de tehditle para koparmak ha?. Demek bu raddeye düştünüz. Ayıp..

Genç kız oturdu. Mareskal çantada bir şey bulamayınca kızdı :

— Mektuplar nerede? Korsajmda mı? Mektupları istiyorum.

Kızın üzerine atıldı .Elbisesini yırttı ve tam elini kızın göğsüne sokacağı zaman duraladı. Gözleri yerinden uğradı. Kızın başı ile kendi başı arasında bir baş peyda olmuştu. Bir erkek başı idi. Göz kırpyordu. İstihza ile kıvrılan dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı :

— Kibritin var mı Rodolf?.

Ki&rıtta var mı Rodolf.)) Bu sözü Paris'te bir kere

daha duymuş, defterinde de okumuştı.. Bu ne demekti? Onunla senli benli konuşan, göz kırpan kimdi?

-- Siz kimsiniz?. Kimsiniz?. Ekspresteki adam mı?. Kaatillerin üçüncü şeriki öyle mi?

Mareskal korkak bir adam değildi. Bazan, müthiş bir cesaret gösterdiği olmuş, üç dört kişiye bile hücum etmişti.

Fakat bu karşısına çıkan adam gibisine hiç tesadüf etmemişti. Onun önünde aczini itiraf ediyordu. Müdafaa vaziyeti aldı. Raul genç kıza, sert ve dik bir sesle hitap etti :

— Dört mektubu şöminenin köşesine bırakın.. Bu zarfta dört mektup var değil mi?. Bir, iki, üç, dört.. Âlâ. Şimdi koridordan kaçın. Güle güle. Bundan sonra karşılaşacağımızı zannetmiyorum. Haydi uğurlar olsun..

Genç kız bir şey söylemedi, gitti.

Raul devam etti :

— Görüyorsun ya Rodolf, bu yeşil gözlüyü pek az tanıyorum. Ben ne onun arkadaşayım, ne de tahmin ettiğin gib? kaatilim. Ben sadece bir yolcuym. Pomatalı saçların ilk günü sinirime dokundu. O kızı elinden kurtarmak, pençene düşürmemek en büyük zevkim oldu. Artık o kızla alâkam da kalmadı. Onunla meşgul olmaya karar verdim. Fakat senin de meşgul olmamanı istiyorum. Herkes kendi yoluna gitsin. Sen sağdan, o soldan, ben de ortadan yürüyeceğiz. Düşündüğüm nedir biliyor musun Rodolf?

Rodolf elini tabanca cebine attı, fakat caydı. Raul tabancasını daha evvel çekmiş, gözlerini de MareskaPa dikmişti.

— Yan odaya geçelim Rodolf, daha rahat konuşuruz,

Komseri kendi odasına geçirdi. Girer girmez, masanın örtüsünü çekti, MareskaFın başına sardı. Öteki kımıldamadı. Bu şeytan adam, onu felce uğratiyordu.

Maieşkal iyice sarmalandı kımıldamıyacak hale geldi.

Raul, bu işi bitirdikten sonra :

— İşte anlaştık, dedi, yarın sabah saat dokuzda seni gelip kurtarırlar. Sen o zamana kadar yeşil gözlü kıızı, Güiyom'u düşünürsün, ben de, onlarla beraber saklanmanın çaresini bulurum.

Yavaş yavaş eşyalarını topladı, valizini hazırladı. Bir kibrit çaktı. İngiliz kızının dört mektubunu yaktı.

— Bir şey daha söyleyeyim Rodolf. Lord Bakefield'in canını sıkma, madem ki kızının aleyhinde bulunacak delillerin yok ve onu itham edecek vesikaları eline geçiremeyeceksin, aksine hareket et. Torbada Miss Bakefield'in gündelik not defterini buldum. Bu defteri Lord'a ver. Kızının dürüst ve namuslu bir kız olduğuna kanaat getirir. İyilik yapmış olursun. Bu da bir şeydir. Güiyom'la arkadaşına gelince, aldanmış olduğunu söyle. Onlarla ekspres cinayeti arasında münasebet olmadığını anladığımdan onları salıverdim, de. Esasen bu karışık işi takipten vazgeç. Hoşça kal Rodolf..

Raul çıktı, kapısını kilitledi, aşağı indi, muhasebeye uğradı, hesabını gördü :

— Odamı yarın sabaha kadar kapalı tutunuz. Parasını peş'n veriyorum. Eğer gelemezsem, o zaman açarsınız.

Çıktı. Vaziyeti değişmişti. Buna sevindi. Onun rolü bitmişti. Bundan sonra genç kız canının istediği gibi hareket edebilirdi, karışmayacaktı.

Kararı öyle kat'î idi ki, Paris'e gitmek üzere bindiği 3.50 treninde kızı gördüğü halde yanma gitmedi.

Kız, Marsilya'da istikamet değiştirdi. Yolda ahabap olduğu aktörlere benziyen bir kaç kişi ile Tulüz trenine bindi. Güiyom da onlara iltihak etti.

RauJ :

«Güle güle gitsinler!» dedi. «Onlarla münasebetim kalmadığına memnunum.))

Fakat on dakika sonra vagonundan indi, onların bulunduğu trene bindi. Ve ertesi gün, genç kızla beraber Tuluz/da indi.

Birbirleriyle rabıtası olmıyan, yokmuş gibi görünen ekspres cinayeti, Faradoni villâsı soygunu ve Belvü oteli şantajından sonra, bir üçüncü hâdise daha olacaktı. Bu üçüncü hâdise de görünüşte mantıksızdı.

Tuzla'da, Raul, onların bulunduğu otele gitti ve gelenlerin, Leonide Balli tiyatro kumpanyasının aktör ve aktrisleri olduklarını öğrendi. O gece, Varyete tiyatrosunda Veronik operetini oynıyacaklardı.

Saat üçte genç kız çıktı. Telâşlıydı. Kimse gelip gelmiyor mu, takip ediliyor mu diye, hep arkasına bakıyordu. Acaba Güiyom'dan mı kaçıyordu? Postaneye girdi ve üç müsvedde yaptı, bir telgraf çekti.

Postaneden çıktıktan sonra, Raul, müsveddelerden birini buldu .

Miramar Oteli, Luz (Ot-Pirene)

— Yarın ilk trenle geliyorum. Eve haber verin.

«Bu mevsimde, dağ başında ne işi var? Eve haber verin.. Acaba ailesi orada mı oturuyor?»

Uzaktan kızı gene takibe başladı. Kız, Varyete tiyatrosuna girdi.

Raul bütün gün tiyatro civarında dolaştı. Kız çıkmadı. Güiyom'a gelince, o meydanda yoktu.

Gece Raul bir locaya girdi ve perde açılınca hayret

etti. Veronik rolünü oynıyan aktris yeşil gözlü genç kızdı.

«Demek ismi Leonide Balli. Taşrada operet şantözlüğü yapıyor..»

Raul hayretten dona kalmıştı. Zümrüt gözlü kızın aktris olabileceğini hiç düşünmemişti.

İster taşralı, ister Paris'li olsun; iyi bir aktris, iyi bir şantözdü.

Raul, üç saat eğlendi. Bu garip mahlûku hayran hayran seyretti. Sahnede, kıvrak bir neşe ile şarkı söyleyen, kıvrılıp bükülen bu kız, trende adam öldüren kızdı.. Fakat o zamanki haliyle şimdiki hali arasında ne büyük fark vardı.

Raul, bu iki simayı gözlerinin önüne getiriyor ve düşünüyordu : Acaba hangisi hakikî yüzü? Ve bunu düşünürken bir de Veronik'e bakıyordu.

«Yeni bir hâdisе daha oldu muhakkak. Saat üçte postaneye fırladı. Şimdi de içi pek rahat değil, rolünü bazan aksatıyor. Aklı başka yerde... Bu hâdisе Güiyom'-la alâkadar. Güiyom meydanda yok.»

Perde kapandı. Alkışlarla açıldı, genç kız selâm verdi. Perde tekrar kapandı. Halk, artistlerin çıkacağı kapiya birikti.

Kapının önünde, iki atlı bir landon arabası bekliyordu. Luza yakın olan Piyerfit-Natala istasyonuna gidecek tren 24,50 de hareket ediyordu. Kızın bu trenle gideceği muhakkaktı. Raul, valizini o trene göndermişti.

24,15 geçe kız arabaya bindi. Güiyom hâlâ meydana yoktu.

Raul, birdenbire aklına bir şey gelmiş gibi koşmaya başladı. Arabaya yetişti, arkaya tırmandı.

Raul'ün tahmin ettiği şey oldu. Araba birdenbire yol değiştirdi, nebatat bahçesine giden tenha, ıssız sokağa saptı, arabacı hayvanları kırbaçladı. Araba bu sür'atle giderken kızın atlamasına imkân yoktu.

Bir hayli gitikten sonra araba durdu. Arabacı indi, kapıyı açtı, içeri girdi.

Raul bir kadın feryadı duydu. Mütearrızın Güiyom olduğunu tahmin ettiğinden ne konuşacaklarını dinlemek istedi. Fakat birdenbire taarruz tehlikeli bir şekil aldı. Müdahaleye karar verdi.

Adam haykırıyordu :

— Söyle bakayım! Kaçacak ve beni ortada bırakı-
caktın ha!.. Evet, seni aldatmak, atlatmak istedim...
Bunu anladığın için bundan sonra seni koyuvermem
ya... Haydi söyle... Anlat... Yoksa...

Raul korktu. Miss Bakefield'in nasıl inlediğini hatırladı. Baş parmağını biraz daha fazla basacak olursa kız ölürdü. Kapıyı açtı, adamı bacağından tutup dışarı çekti.

Adam davranmak istedi. Bir hamlede Raul kolunu kırdı :

• — Altı hafta istirahat. Eğer gene matmazele mu-
sallat olursan, bu sefer belkemiğini kırarım... Arabaya
yaklaştı. Kız inmiş gidiyordu.

«Git bakalım kızım, amma nereye gittiğini biliyo-
rum, elimden kaçamazsın. Çoban köpeği gibi peşinden
de dolaşmaktan bıktım. Mükâfat olarak bir parça şeker
bile vermiyorsun. Lüpen bir yolda yürümeye başladı mı,
sonuna kadar yürür ve gayesine muhakkak ulaşır. Ga-
yesi sensin, senin yeşil gözlerin, kızıl dudakların...»

Arabayla Güiyom'u bıraktı, istasyona döndü. Tren geliyordu. Genç kıza görünmeden bindi.

Bir saat sonra istasyona, Piyerfit - Netala'ya geldiler.

Kız. trenden iner inmez, etrafını bir örnek giyinmiş, kahverengi pelerinli, mavi kordelâlı kızlar sardı. Kızların yanında bir de rahibe vardı.

Hepsi birden bağıldılar :

— Oreli... işte Oreli geldi...

Yeşil gözlü genç kız, koldan kola dolaştı, rahibenin kollarına atıldı. Rahibe kızı bağrına bastırdı :

— Çok sevindim Oreli. Bir ay kalırsın değil mi?

Bir araba bekliyordu. Hepsi birden bindiler. Araba kalktı..

Ta ötede duran Raul, Luz'a gitmek üzere bir araba kiraladı.

A Ğ A Ç L I K T A

Raul, arabada söyleniyordu :

Yeşil gözlü genç kız! Benim için farketmez, kaatillerin arkadaşı, hırsız ve haydutlar yordakçısı, cani, şantöz... Ne olursan ol bundan böyle elimden kaçamazsın.

«İtimat, en sağlam hapishanedir. Dudaklarından öptüğüm için belki bana kızdın. Fakat seni kurtarmaktan usanmıyan ve her yerde imdadına koşana itimat ettin... İnsan, bir kere ısırılmış olsa bile, çoban köpeğini sever.»

((Yeşil gözlü genç kız, sana musallat olanların elinden kurtulmak için, şimdilik bir manastıra kapanıyorsun. Benim için cani, haydut değilsin. Hattâ operet aktrisi bile değilsin. Seni çağırmayacağım. Sen benim için Oreli'sin... Bu saf bu temiz isim hoşuma gitti.

(Yeşil gözlü genç kız, eski şeriklerinin bilmediği, onlardan sakladığın bir sır var. Bu sırrı açıklamıyorsun. Bu gün o sırrı ben öğreneceğim. Çünkü sır meydana çıkarmakta ben mütehassısım... Güzel ve esrarengiz Oreli, sırrını meydana çıkaracağım.»

Yeşil gözlü genç kızın muammasını fazla düşünmek için Raul gözlerini kapadı, uyudu.

Küçük Luz şehri ile yanındaki Sen-Lovör şehri, kaplıca şehridir. O mevsimde, tedavi için gelenler pek azdır. Raul, aşağı yukarı boş bir otele gitti... Kendini nebatat ve maden mütehassısı diye tanıttı. Öğleden sonra etrafı tetkike başladı.

Dar, bozuk bir yoldan, yirmi dakika yürünerek, pansiyon haline sokulan Sent-Mari manastırına çıkılıyordu.

Manastır, yüksek duvarlar ortasmdaydı. Arazi kayalıktı. Arka tarafta iki yolun haçlamasma geçtiği büyük bir çam ormanı, etrafta mağaralar, acayip kayalıklar, yeraltı dehlizleri vardı. Pazar günleri oralarda gezilirdi.

Raul o tarafta pusu kurdu. Saha ıssızdı. Uzaklarda, oduncuların balta sesleri aksediyordu.

Pansiyonun ağaçlı bahçesini gören bir yer intihap etti. Bir iki gün zarfmda, teneffüs saatlerini öğrendi. Öğle yemeğinden sonra, ön bahçeye yalnız «büyükler» çıkıyordu.

Yeşil gözlü genç kız, ancak dördüncü gün ön bahçenin yollarında görüldü. Büyüklerin hepsi, onunla gezmek istiyor, onu aralarında paylaşamıyorlardı.

Raul, genç kızın değiştiğini farkettil. Hastalıktan kalkan ve bol hava ile kuvvetlenen, hayata yeniden kavuşan gürbüz bir çocuk gibiydi. Artık oynuyor, gülüp söylüyor, bazan kahkahaları kayalıklarda aksi sadalar uyandırıyordu.

Raul memnundu :

«Gülüyor!.. Hem de tiyatroda güldüğü gibi sahte bir gülüşle değil... Kaygusuz, endişesiz bir gülüşü var artık... Her şeyi unuttu. Gülüyor... Harika bu!..

Sonra ötekiler sınıfa giriyor, Orelî bahçede yalnız kalıyordu. Yalnız kalınca da mahzun durmuyordu. Çam kozalakları topluyor, hasır bir sepete dolduruyordu. Çiçek koparıyor, küçük kilisenin merdivenlerine koyuyordu.

Yanında dolaşan küçük bir köpek, bacakları arasında yaltaklanan bir kedi ile konuşuyordu. Bir gün güllerden bir çelenk yaptı, başına koydu. Dudaklarını boyadı. Sonra sildi, temizledi. Boyanmak yasak olacaktı...

Sekizinci gün, en son ve en yüksek kayalığa çıktı. O kayanın üstü ağaçlıktı.

Dokuzuncu gün gene oraya gitti, elinde bir kitap vardı.

Onuncu gün, teneffüs zamanından evvel, Raul karar verdi.

Evvelâ, sık çalılıklardan geçti. Aşağı, akar bir suya indi. Bir kayık buldu. Kuvvetli cereyana rağmen, karşı tarafa geçti. Kayalıklardan, sarp çakıllı yollardan tırmandı. Kayaya çıktı. Ağaçlığın etrafı, taflanlarla çevrilmişti. Bekledi.

Biraz sonra bir ayak sesi duyuldu. Taflanlar ayrıldı, Orelî göründü.

Birdenbire durdu. Gözleri hayretle dört açılmıştı. Elindeki kitabıyla şapkası düştü.

Birdenbire Raul'ü tanıyamamıştı, tanıdıktan sonra kıpkırmızı oldu. Mırıldandı :

— Gidiniz... Gidiniz...

Sözünü dinliyecek değildi. Hattâ anlamamış, işitememiş gibi davrandı. Genç kızın yüzüne hayran hayran, büyük bir hazla baktı.

Kız, biraz daha âmirane tekrar etti :

— Gidiniz?

— Hayır.

— Öyle ise ben giderim.

— Eğer giderseniz takip ederim. Manastıra beraber gideriz.

Kaçmak istiyormuş gibi geri döndü. Koştı, kolundan yakaladı.

— Dokunmayınız... Yanımda durmayınız.

Bu kadar şiddete, hiddete şaştı. Hayretle sordu :

— Neden?

Yavaşça fısıldadı :

— Sizden nefret ediyorum...

Bu cevabı hiç beklemediği için gülümsedi :

— Benden bu kadar mı nefret ediyorsunuz?

— Evet.

— Mareskal'dan fazla mı?

— Evet.

— Güiyom'dan, Faradoni villasındaki adamdan da m< fazla?

— Evet, evet, evet...

— Ama onlar size çok fenalık yaptılar. Eğer ben olmasaydım...

Kız sustu.

Şapkasını yerden almış, yüzüne doğru tutuyordu, ağzını kapatıyordu. Dudaklarını saklıyordu. RauPdān nefretinin sebebi, cinayetlerine şahit olduğu için değildi. Hayır, ondan, onu kollarının arasına aldı, dudaklarından öptü diye nefret ediyordu. Onun gibi bir kadında, bu garip bir haya hissi idi. Şimdi de, dudaklarını

kapamakla, bu hissiyatını, samimî olarak meydana koyuyordu.

Raul, gayri ihtiyarî mırıldandı :

— Unutunuz...

Bir kaç adım geriledi. Kıza, gitmesi için yol bıraktı ve saygılı bir tavırla devam etti :

— O gecenin hatırasını siz de, ben de unutam. Yaptığımı unutunuz. Buraya, size bunu hatırlatmaya gelmedim. Sizin lehinize çalışmaya devam için geldim. Tesadüf sizi karşıma çıkardı ve tesadüfen size yardımım dokundu. Rica ederim, yardımımı reddetmeyiniz. Hâlâ tehlikeyesiniz ve tehlike her an artıyor. Düşmanlarınızın sabrı kalmadı. Ben olmasam ne yaparsınız ?

Gene ısrar etti :

— Gidiniz.

Açık bir kapının önünde durur gibi, taraçanın eşğinde duruyordu. Dudaklarını saklıyor, gözlerini, Raul'ün gözlerinden kaçırıyordu. Fakat gitmiyordu. Raul iyi düşünmüştü. İnsan, kendini mütemediyen kurtarmış olan birinden kaçamazdı. Gözlerinde endişe vardı, fakat öpüldüğünü düşündükçe ırkiliyordu :

— Gidiniz. Ben burada rahatım. Siz her şeye karıştınız... O cehennem hayatına karıştınız...

— İsabet ki karışmışım... Bundan sonraki şeylere de karışacağım. Onlar, sizi aramıyorlar mı sanıyorsunuz? Zannediyor musunuz ki Mareskal bundan sonra sizinle meşgul oimiyacak? Sizin peşinizdedir ve buraya Sent-Mari manastırına kadar gelecektir. Çocukluğunuzun mesut senelerini burada geçirdiğinizi biliyorsa, muhakkak gelecektir.

Ağır ağır, söylediklerine kani olarak konuşuyordu. Genç kız heyecanlanıyor ve daha munis bir sesle tekrar ediyordu :

— Gidiniz.

— Peki. Fakat yarın gene geleceğim ve aynı saatte her gün sizi burada bekliyeceğim. Konuşacaklarımız var. Hayır, size o fena geceyi hatırlatacak, sizi üzecek şeylerden bahsetmiyeceğiz. Anlamak ihtiyacında değilim ve hakikat kendiliğinden meydana çıkacaktır. Fakat başka noktalar var. Size soracağım şeylere cevap vermeniz lâzım. Bugün size bunları söylemek istedim. Söylediklerimi düşününüz ve artık korkmaymız. Daima yanınızda olduğumu ve tehlike anlarında yanınızda olacağımı biliniz ve ona göre davranınız. Hiç korkmaymız.

Genç kız bir şey söylemeden, bir baş işareti bile yapmadan gitti. Raul, taraçadan inip, ıhlamur yolundan uzaklaştığını seyretti. Gözünden kaybettikten sonra eğildiği yere düşürdüğü bir iki çiçeği aldı ve bu şuur altı hareketini kavrayınca :

— Vay canına, dedi, iş ciddileşiyor mu acaba?... Haydi, haydi Lüpen, kendine gel yavrum...

Geri döndü. Geçtiği yollardan, nehirden tekrar geçti, ormanda dolaştı, çiçekleri attı. Fakat yeşil gözlü genç kızın hayali gözlerinden gitmiyordu.

Ertesi gün taraçaya çıktı. Orel gelmedi, daha ertesi gün gene görünmedi. Fakat dördüncü gün ayak seslerini duydu. Taflanlar aralandı. Raul heyecanlandı :

— Geldiniz... Nihayet geldiniz...

Kızın halinden, fazla bir şey söylememesi lâzım geldiğini hissetti, onu ürkütmemesi lâzımdı... Genç kız,

başı yarı dönük ve biraz daha az sert bir sesle konuştu :

— Gelmemeliydim. Bana iyilik eden Sen-Mari manastırının hemşirelerinin hatıralarına hürmeten gelmemeliydim... Fakat size teşekkür etmek lâzımdı... Sizde yardım etmeliydim... Hem korkuyorum... Söyledikleriniz beni korkuttu. Sorunuz, cevap vereceğim...

— Her ne sorarsam cevap verecek misiniz?

— Hayır, Bokur gecesi hakkında hiç bir şeye cevap vermem... Fakat öbür şeyleri söylerim. Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Raul düşündü. Her soracağı şey, genç kızın cevap vermek istemediği noktaya temas edecekti.

Başladı :

— Evvelâ isminiz nedir?

— Or eli... Or eli Datö...

— Neden Leonida Balli ismini kullanıyorsunuz?..

— Leonida Balli vardır. Hastalandı, Nis'te kaldı. Onun kumpanyasının aktörleri arasında, bir tanesini tanıyordum. Evvelki sene, bir amatör temsilinde Veronik rolünü yapmıştım. Hepsi birden rica ettiler, bir gecelik Veronik rolünü kabul etmemi yalvardılar. Öyle müşkül bir vaziyete düşmüşlerdi ki, onlara iyilik yapmak istedim...

— Demek aktris değilsiniz ... Bu âlâ, buna memnun oldum... Sen-Mari manastırının talebesi olmanız hoşuma gitti.

Kaşlarını çattı :

— Devam ediniz?

Hemen sordu :

— Mareskal'a bastonunu kaldırıp vuran zat babanız mı?...

— Üvey babam.

— İsmi?

— Bregas.

— Kimdir?

— Dahiliye Vekâletinde adlî işler müdürü.

— Mareskal'm doğrudan doğruya âmiri?

— Evet. Onlar birbirlerini hiç sevmezler. Mareskal'ı Dahiliye Vekili tutar. O üvey babamın yerine geçmeye, üvey babam onu atlatmaya uğraşır.

— Mareskal size âşık mı?

— Benimle evlenmek istedi. Reddettim. Üvey hafam onu bir daha eve kabul etmedi. Bize kin bağladı.

— Villâ Faradoni'de gördüğüm adamın ismi?

— Jodo.

— Ne iş görür?

— Bilmem. Bir kaç kere eve geldi, üvey babamla görüştü.

— Ya o üçüncü şahıs?

— Güiyom Ansivel... Onunla da görüştük. Borsa işleri yapar...

— Fek dürüst bir adam değil mi?

— Bilmiyorum... Belki...

Raul hulâsa etti :

— Demek üç düşmanınız var... Başka yok ya?

— Var, üvey babam.

— Ne?.. Annenizin kocası ha?

— Biçare annem öldü.

— Şu halde bütün o adamlar, sizin peşinizde bir

şey için dolaşıyorlar. Sakladığınız ve sizden başka kim-
senin bilmediği bir esrarınız var demek?

— Evet. Yalnız Mareskal reddedildi diye intikam
almaya çalışıyor.

— Bu sır hakkında bana malûmat verebilir misi-
niz? Sırrı söylemeyin, fakat neye temas ettiğini anla-
tın.

Biraz düşündü :

— Anlatayım. Onların bildiklerini size de söyleye-
yim

Soğuk konuşan Oreli, şimdi, hararetli anlatıyordu :

— Babam, annemin kuzeni idi. Ben doğmadan öl-
dü. Biraz gelir bıraktı. Bu gelirden başka, annemin ba-
basından biraz gelirimiz vardı. Büyük babam, M. Atö,
mucitti. Mütemadiyen seyahat eder ve bize servet temin
edecek mühim bir icadın peşinde dolaştığını söylerdi.
Onu hatırlarım, beni kucağına alırdı. Sesi kulağımda-
dır : «Küçük Oreli zengin olacak. Ben onun için çalışı-
yorum,» derdi.

— On yaşında idim. Anneme bir mektup yazdı ve
kimseye haber vermeden, beni alıp gelmesini bildirdi.
Bir akşam trene bindik, iki gün onun evinde misafir
kaldık. Gideceğimiz zaman annem, onun yanında :

((— Oreli,)) dedi, «burada iki gün kaldığını, burada
gördüklerini ve duyduklarını kimseye söyleme. Bu bir
sırdır ve bu sır, sana, yirmi yaşma geldiğin zaman bü-
yük bir servet temin edecektir.

Büyük babam ilâve etti :

«— Hem de çok büyük bir servet. Ne olursa olsun
kimseye bir şey söylemiyeceğine yemin et bakayım.»

İstedikleri gibi yemin ettim. Heyecanlanmıştım^ ağlıyordum.

Bir kaç ay sonra annem Bregas'la evlendi. Çok geçmedi. Annem öldü. Son nefesinde bana bir kâğıt verdi. Yirmi yaşma geldiğim zaman, gezeceğim yerleri ve yapacağım şeyleri yazmıştı. Tam o sıralarda, büyük babam Atö de öldü. Ben üvey babamla yalnız kaldım. O, beni bu manastıra gönderdi. Bir pazar günüydü. Tenha, ıssız bir yer aradım. Bu taraçaya geldim. Kimseye söylenmemesi lâzım gelen bir sırrı, birinin eline geçmesi kabil olan bir kâğıtta saklamanın doğru olamayacağını düşündüm. Kâğıdı, şu mermer saksıda yaktım.

Raul başını salladı :

— Ve kâğıtta neler yazılı olduğunu unuttunuz?..

— Evet. Günler geçtikçe buraya ısındım. Herkes beni seviyordu, ben çok çalışıyordum. Yavaş yavaş, annemin talimatı zihnimden silindi. Gideceğim memleket neresiydi? Neredeydi? Hangi trenle gidecektim? Ne yapacaktım? Hepsini unuttum...

— Hepsini unuttunuz mu?

— Sadece, hatıramda bazı manzaralar, gözlerimin önünden hiç gitmeyen manzaralar, kulaklarımda çan sesleri var.

— Düşmanlarınız, bu manzaraların ne olduğunu öğrenmek istiyorlar öyle mi?

— Evet.

— Peki, bunu nereden biliyorlar?

— Annem, büyük babamın bu sırdan bahsettiği bir kaç mektubu yırtmamış. Bu mektuplar Bregas'm eline geçmiş. Bana, bu manastırda bulunduğum on sene zar-

fmda hiç bunlardan bahsetmedi. Bundan iki sene evvel, Paris'e dönünce sorguya çekti. Size söylediklerimi söyledim, bundan başka bir şey söylememeye yemin ettiğimi anlattım... Ondan sonra kavgalar ve münakaşalar başladı. Nihayet kaçtım.

— Yalnız mı?

Kızardı :

— Hayır. Fakat hatırınıza geldiği şekilde değil. Güiyom Ansimе bana kur yapıyor, benim sırf iyiliğimi ister gibi görünüyordu. Bana bu haliyle kendini sevdi-remedi, fakat itimadımı kazandı. Kaçmak istediğimi ona söylemek hatasını işledim.

— Sizi teşvik etti değil mi?

— Evet. Fırarımı hazırladı. Annemden kalan bir kaç tahville bir kaç elmasımı sattı. Kaçacağım gün, nereye gideceğimi düşünüyordum : «Nis'ten geliyorum, dedi. Yarın gene oraya gideceğim. Sizi Nis'e götür ey im. Riviera sahilinden daha iyi yer bulamazsınız.» Bu tek-lifi reddetmeye sebep yoktu. Onu sevmiyordum, fakat o samimî ve bana sadık görünüyordu. Kabul ettim.

— Ne ihtiyatsızlık!

— Evet. Aramızda da, arkadaşlıktan gayri hiç bir münasebet yoktu. Ama ne yapayım, hayatta çok yalnızdım. Bir dost bana elini uzatıyordu... Gittik.

Oreli biraz tereddütten sonra devam etti :

— Yolculuk feci oldu... Fecaati biliyorsunuz. Güiyom beni, doktorun elinden aldığı arabaya attığı zaman mecalsizdim. Beni istediği yere götürdü. Başka bir gardan trene bindik, Nis'e gittik. Orada eşyalarımı aldım. Fakat hararetim vardı, sayıklıyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Ertesi gün beraber bir eve gideceğimizi ve çaldırdığı bazı tahvilleri, evde kimse yokken ala-

cağını söyledi. Oraya da gittim. Düşünemiyordum. Farkına varmadan söz dinliyordum. İşte orada Jodo'nun taarruzuna uğradım, beni kaçırdı.

— Sizi gene kurtardım ve gene benden kaçtınız. Ne ise geçelim. Jodo da, esrarın ne olduğunu anlamak istiyor değil mi?

— Evet.

— Sonra?

— Otele avdet ettim. Güiyom, Monte-Karlo'ya gitmemizi rica etti.

— O zaman Güiyom'un nasıl bir adam olduğunu öğrenmiştiniz?

— Nereden ve nasıl öğreneceğim?.. İnsan bakarsa körür... İki gündenberi cinnet getirmiştım. Jodo'nun taarruzu beni bütün bütün çileden çıkarmıştı. Güiyom'un peşine takıldım. Oraya neden gittiğimizi sormadım bile... Monte-Karlo'da ne yaptım? Pek iyi bilmiyorum. Güiyom çantama mektuplar koydu. Bu mektupları bir otel koridorunda alacak ve birine verecekti. Bu mektuplar ne idi? Kime verecekti? Mareskal'm orada ne işi vardı? Beni onun elinden nasıl kurtardınız? Bütün bunlar karanlık... Ama önsezim uyanmaya başlamıştı. Güiyom'dan nefret ediyordum. Monte-Karlo'dan gider* ken, ondan ayrılmaya ve buraya gelip oturmaya karar vermiştim. Tuluz'a kadar benimle beraber geldi. Orada kendisinden ayrılacağımı söyledim. Bu kararımdan beni caydıramıyacağını anlayınca :

«— Peki, dedi, ayrılalım. Bana bu vız gelir. Fakat bir şartım var.))

«— Nedir?..»

«— Bir gün üvey babanın bir sırdan bahsettiğini duydum.. Bana bu sırrı söyle ve istediğin yere git.»

O zaman anladım. Samimiyeti, sadakati yalandı.

Maksadı, Jodo ile üvey babama söylemediğim şeyleri, ağzımdan almaktan ibaretti.

Genç kız sustu. Raul bakıyordu. Tamamiyle doğruyu söylediğine kani oldu ve dedi ki :

— Onun kim olduğunu öğrenmek ister misiniz?

Başını salladı :

— Lüzum var mı?

— Öğrenseniz çok iyi olur. Fakat Faradoni villâsından aldığı tahvilât kendinin değildi. Onları çaldı. Monte-Karlo'da, o mektupları iade için yüz bin frank istiyordu. Dolandırıcı ve hırsız, belki de daha beter.

Oreli ses çıkarmadı. O zaten Güiyom'un ne olduğunu anlamıştı.

Genç kız gitmek üzere döndü :

— Size ne diye itimat edecektim? Kimsiniz? Sizi tanımıyorum. Sizi itham eden Mareskal, isminizi bile bilmiyor. Beni her tehlikeden kurtarıyorsunuz... Sebebi? Maksadınız?..

Homurdandı :

— Ben de esrarınızı öğrenmek istiyorum diyeceksiniz değil mi?

— Bir şey demiyeceğim. Ben bir şey bilmiyorum. Bir şey anlamıyorum. Bir kaç haftadanberi, kendimi karanlıkta duvara vuruyorum. Benden fazla itimat, fazla emniyet beklemeyin, her şeyden ve herkesten şüpheleniyorum.

Kıza acıdı, gitmesine mâni olmadı.

Kız gitti. Raul, başka bir yol bulmuş ve açmıştı. Oradan çıkarken düşünüyordu :

— O feci geceden hiç bahsetmedi. Ama Miss Bakefield öldü. İki insan katledildi. Onu, başka bir kıyafetle, yüzü maskeli gördüm...

Onun için de, her şey esrarlı ve karanlıktı. O da kendini karanlıkta duvara vuruyordu ve yeşil gözlü genç kıza olan kını sönmüştü. İngiliz kızının cesedi önündeki yeminini unutuyordu.

İki gün genç kıızı görmedi. Sonra üç gün sıra ile geldi. Neye geldiğini söylemedi, yalnız himayeye muhtaç olduğunu ihsas eder bir tavrı vardı.

İlk günü on dakika, ikinci günü bir çeyrek, üçüncü günü yarım saat kaldı. Az konuşuyordu. İstesin istemesin, Raul'a itimat etmeye başlamıştı. Daha munisti, daha yakınlık gösteriyor, kıyıya yaklaşıp, sulara bakıyordu. Raul, bir kaç sual sormak istedi. Fakat kız derhal irkildi. Bokur gecesini ima edilecek diye korkuyordu. Biraz daha fazla konuşmaya başlamıştı. Çocukluğundan, bu manastırda geçirdiği hayattan bahsediyordu.

Bir gün, elini, mermer saksıya dayadı ve eğilerek sulara baktı. Raul :

— Daha ilk gün anladım, dedi. Sizin iki şahsiyetiniz var. Biri korkunç, öteki sâde ve mesut... Bazan bu iki kader çarpışıyor... Acaba hangisi hakikî şahsiyetiniz?

Raul gülerek devam etti :

— Sudan korkunuz. Su size uğur getirmesin. Tufan olur, vapur batır... Tehlike çoktur! Ama tehlikeler uzaklaşıyor... Hayatınız yoluna giriyor.

Onu teselli için yalan söylüyordu. Bir an öptüğü dudakların ucunda bir tebessüm görünce seviniyordu.

İki haftayı böyle geçirdi. Aşk insana herşeyi unutturuyor. MareskaPı, Jodo'yu, Güiyom'u düşünmüyordu.

Bu üç kişinin meydana çıkmadığına bakılırsa, genç-kizm izini kaybetmiş olmaları lâzımdı. Bu böyle iken,

genç kızın yanında, sakın bir kaç gün geçirmemesine ne sebep vardı?.. Mesut bir uykuya dalmıştı âdeta...

Pek anî uyandı. Bir gün, öğleden sonra, taraçadan eğilmişler, suları seyrediyorlardı. Bir ses duruldu :

— Oreli... Oreli... Oreli nerede?

> Genç kız kızardı :

— Beni neye çağırıyorlar?

Biraz ilerledi ve rahibelerden birini gördü :

— Buradayım, ne var?

— Bir telgraf var Oreli.

— Telgraf mı?.. Gelmeyiniz, ben geliyorum.

Biraz sonra, taraçaya döndüğü zaman, elinde bir telgraf vardı.

— Üvey babamdan, dedi.

— Bregas'tan mı?

— Evet.

— Sizi mi çağırıyor?

— Hayır, buraya geliyor.

— Neden?

— Beni alıp götürmek için.

— İmkânı yok.

— Alın okuyun.

Telgraf Bordo'dan yazılmıştı :

«Dörtte geleceğim. Beraber gideriz. Bregas.»

Raul düşündü ve sordu :

— Burada olduğunuzu yazmış mıydınız?

— Hayır. Fakat tatillerde buraya gelirdi. Öğrenmiş olacak.

— Ne yapmak fikrindesiniz?

— Ne yapabilirim?

— Beraber gitmezsiniz.

- Baş rahibe beni burada oturtmaz.
- Öyleyse buradan hemen gidiniz.
- Nasıl?!

Taraçanm öbür ucunu, ormanı gösterdi.

— Bu manastırdan, bir günahkâr gibi mi kaçayım? Hayır, bütün buradakileri çok üzmüş olurum... Onlar beni evlâtları gibi severler, böyle bir şey yapamam.

Bitkindi. Taş bir kanapeye oturdu, Raul yaklaştı :

— Size karşı olan hissiyatımı söylemiyeceğim. Fakat size, bir erkeğin, bir kadına bağlı olması gibi bağlı olduğumu bilmeniz lâzım... Siz benim her şeyimsiniz... Bana körükörüne itaat etmeniz lâzımı Bu, gene sizin menfaatiniz içindir. Anlıyor musunuz?

— Evet...

— Şimdi emirlerimi dinleyiniz. Size emrediyorum : Üvey babanızı kabul edersiniz, kavga etmezsiniz. Hata etmemenin, pot kırmamanın en iyi çaresi de budur. Onunla beraber çıkarsınız. Paris'e gidersiniz. Gittiğiniz günün akşamı bir bahane bulup evden çıkınız. Kapınızdan yirmi metre ilerde, beyaz saçlı bir kadın sizi bekleyecektir. Sizi, taşrada, kimsenin bulamıyacağı bir yere götürürüm ve ben derhal dönerim. Sizi orada bırakıp döneceğime namusum üzerine söz veriyorum. Ancak, çağırdığınız zaman gelirim. Razı mısınız?

Başını; evet, demek ister gibi salladı.

— Şu halde yarın akşam görüşürüz. Ne olursa olsun, ama her ne olursa olsun, sizin kılınıza dokunamazlar. Sizi himaye edeceğim ve muvaffak olacağım, eğer her şey sizin aleyhinize olsa bile, itimadınızı kaybetmeyiniz, korkmayınız... En tehlikeli anlarda bile, hiç bir tehlikede olmadığınıza inanınız. Lâzım olduğu anda yanınızda bulunacağım. Her zaman yanınızda olacağım. Güle güle matmazel.

Eğildi, kızın pelerininin ucunu öptü ve uzaklaştı.

Oreli oturduğu yerden kımıldamamıştı.

Yarım dakika geçti.

Bir aralık bir yaprak hışırtısı oldu. Taflanlar kımıldadı. Biri vardı. Evet, taflanların arasında biri saklanmıştı.

Kim çıkacaktı? Jodo veya Güiyom olsun diye temenni etti. En fazla MareskaFdan korkuyordu.

Bir baş göründü. Mareskal, saklandığı yerden çıktı.

CEHENNEM KUYULARINDAN BİRİ

Bulundukları tıraa ıssız ve tenhaydı. Manastır rahibelerinden hiç biri oraya gelmiyordu. Orel i ile Raul, bu sayede başbaşa, iyi vakitler geçirmişlerdi. İşte Mareskal da bu ıssızlıktan istifade edecekti.

Buna öyle emindi ki, hiç telâş etmedi. Yavaş yavaş ilerledi ve homurdandı.

— Küçük hanım, bu sefer vaziyetim pek fena değıl. Boknr istasyonundan katığıın gibi buradan kaçamazsın! Paris'te yaptığıın gibi beni kovamazsm!.. Bu sefer elimdesin, bana itaate mecbursun.

Göğsünü kabartmış duruyordu. Orel i'nin gözleri yerinden uğramıştı. Bir şey söylemiyordu. Bekliyordu.

— Sizi böyle görmek ne zevkli şey güzel hanım! İnsan, sizi benim sevdiğim gibi severse, sevgilisinin korktuğunu, ürktüğünü görmekten de hazzeder... Enfes avına güçlkle kavuşmaktan zevk alır... Enfes dedim... Evet, harikulade güzelsiniz!

Yerdeki telgrafı görünce alay etti :

— Bregas'tan değıl mi? Buraya geleceğini ve sizi alıp götürceğini yazıyor... Biliyorum, biliyorum. On beş gündür âmirimi tarassut ediyorum. Yaptıklarının hepsinden haberdarım. Onun yanında, bana sadık memurlarım var. Burada olduğunuzu bu sayede öğrendim ve ondan bir kaç saat evvel geldim... Etrafı tetkik et-

tim, ormanı, su kıyılarını gezdim, buraya tırmandım ve uzaklaşan bir erkek gördüm... Âşıkımız değil mi?

Bir adım daha attı. Genç kız irkildi. Mareskal kızdı :

— Biraz evvel, âşıkım seninle böyle konuşurken, irkilmiyordun değil mi?.. Kimdir o mes'ut adam?.. Nişanlın mı?.. Yoksa onun metresi misin?.. Öyle olacak. Her halde tam vaktinde yetiştim sanırım... Sen benimsin, kimsenin değilsin... Ama bir âşıkım olduğuna da memnunum... Elimdeki kozlara bir şey daha ilâve edildi. Namuslu da değilmişsin... Herkese şapur şupur da, bana Aljaha şükür mü?.. Mademki başkasına var, bana niye olmasın?.. Eğer onun tercihe sebep olacak meziyetleri varsa, benim de var. Ne dersin Orelî?

Hiddeti artıyordu :

— Uzun lâf etmiyelim. Tevkif müzekkeresi elimde. Aradığınız kaatil kadın işte budur demem elverir. Jan-darmalara haber vereyim mi?

Genç kız hiç bir şey söylemiyordu. Mareskal devam etti :

— Bir taraftan hapisane ve idam, öteki taraftan serbest kalmak. Ama bir şartla. Bildiğin şartla. Diz çöküp yemin edeceksin, Paris'e gider gitmez, yalnız basma evime geleceğine yemin edeceksin ve burada, can ve gönülden, istekle ağzımdan öpeceksin. Cevap ver, razı olduğunu söyle, yoksa seni şimdi tevkif ederim, boğarım seni...

Elini omuzuna koydu, çenesini tuttu, ağzım öpmek üzere eğildi... Fakat öpemedi. Orelî bayıldı.

Bu hâdise, Mareskal'i şaşalattı. Buraya, plânsız gelirim. Maksudı genç kızla görüşmek, ondan bir vaat almaktı, fakat eline, cansız bir mahlûk düşmüştü.

Bir müddet kıza, sonra etrafına baktı. Kimseler yoktu. Kimse müdahale edemezdi. Taraçanın kıyısına yürüdü, bir düdük çaldı. Öbür sahilde iki kişi göründü... Sahilde bir de kayık vardı. Mareskal genç kızın ayılmak üzere olduğunu farketti. Hemen bir boyun atkisiyle başını sarıp ağzını tıkadı, kucağına aldı.

Genç kız zayıf ve hafifti. Fakat uçurumun kenarına gelince düşündü ve ihtiyatlı davranmak lâzım geldiğine kail oldu. Yamaç sarp ve çakıldı. Orada burada kovuklar açılmıştı. Oreî'i'yi, uçurumun kenarına bıraktı.

Genç kız derhal sargıyı çekti ve kendini, yamaçtan aşağı bıraktı ve biraz sonra kendini toparladı, kalktı, koşarak yamacı inmeye başladı.

Mareskal arkasından haykırdı :

— Ne yapsan nafiledir... Elimden kurtulamazsın.

Arkasından koştu. Tam yetişeceği esnada, taraçadan, tam önüne, dal gibi bir şeyin düştüğünü farketti. Bu, yüzü gözlerine kadar mendille örtülü bir erkekti. Orelinin âşıkı olacaktı. Tabancasını çekti, fakat ateş etmeye vakit bulamadı, yüzü mendilli adam bir çelme taktı, göğsüne bir yumruk indirdi. Mareskal, sahilin çamurlarına yuvarlandı. Çırpınarak gene tabancasını kaldırdı. Bu esnada adam. Oreî'i'yi sandala yatırmıştı :

— Durunuz yoksa ateş ederim!

Raul cevap vermedi. Sandala atladı, açıldı.

Mareskal ateş etti, beş defa ateş etti. Boyuna ateş ediyor, fakat vuramıyordu. Gene bir düdük çaldı, iki kişi ağaçların arasından çıktılar.

Raul gölün tam ortasında idi. Karşı sahilden otuz metre mesafede idi. Mareskal haykırdı :

— Ateş etmeyin!..

Ateş etmeye lüzum yoktu. Sandalı cereyana kaptır-

mamak, suların aktığı uçuruma sürüklenmekten kurtarmak için, iki kişinin bulunduğu noktaya yaklaştırmaktan başka çare yoktu.

Fakat sandal döndü. Ona doğru ilerliyordu. Burada, tek bir kişi ile uğraşacaktı. Mareskal bunu anlayınca haykırdı :

— Ateş ediniz!

Adamlardan biri ateş etti.

Sandalın bir feryat duyuldu. Raul kürekleri bıraktı, sırtüstü düştü. Kız üzerine atıldı, kayık, cereyana kapılmaya başladı.

Mareskal :

— Eyvah, dedi, mahvoldular!

Fakat ne yapabilirdi! Kayık cereyana kapılmış, uçuruma doğru sürükleniyordu.

Mareskal, ayakları suda, gözleri yerinden uğramış, bir cehennem kuyusuna bakar gibi, sandalın sürüklenişi noktaya bakıyordu. Şapkası suyun üstünde yüzüyordu. Saçları darmadağındı.

— Aman Yarabbi!.. Oreli... Oreli...

Memurları sahili dolaşarak yanma geldiler. Mareskal, üstünü başını kurutuyordu. Onlara sordu :

— Sahi mi?

— Ne?!

— Kayık?.. Uçurum?..

Artık hiç bir şey bilmiyordu. Beyni durmuştu. Üçü de yürüdüler. Uçurumun başına geldiler. Sular, müthiş bir gürültü ile dökülüyordu. Dinlediler... Suların uğultusundan başka ses yoktu.

— Burası cehennem, dedi, cehennem kuyularından biri.

Ve durmadan tekrarlıyordu :

— Öldü... Boğuldu... Ne yok yere ölüş... Eğer o sersem herif bıraksaydı... Ben, ben... Ben...

Ormandan gittiler. Mareskal, bir cenaze takip ediyormuş gibi yürüyordu. Arada bir, yanındaki iki kişi bir şeyler soruyordu. Bunlar, pek dürüst insanlar değildi. Onları, bu iş için tutmuştu. Resmî memur değildiler. Cevap vermiyordu. O, Oreli'yi, yeşil gözlü, güzel genç kızı düşünüyordu...

Vicdanı da rahat değildi. Kısa bir tahkikatla mesuliyet üzerine yüklenebilirdi. Bregas'm onu affetmesine imkân yoktu.

Biraz sonra, memleketten firarı düşündü. Yanındaki iki kişiyi de korkuttu. Başlarında bir felâket dolaşıyordu. Ayrılmaları lâzımdı. Her biri, kendi başının çaresine bakmalı, mesele meydana çıkmadan ortadan kaybolmalıydı. Vadettiği paranın üç mislini verdi. Piyerfit-Natala yolundan yürüdü. Bir araba bulursa akşam yedi trenine yetişebilirdi.

Luz'clan üç kilometre sonra bir köy arabası arkasından yetişti. Arabanın üstü örtülüydü. Arabayı bir köylü sürüyordu.

Hemen arabaya atladı :

— Trene yetiştirirsen beş frank veririm.

Köylü aldırış etmedi, hayvanını daha hızlı sürmedi. Yola devam etti. Fakat yol almıyorlardı. Sanki köylü inadına yavaş gidiyordu.

Mareskal kuduruyordu. Artık asabını kontrol edemiyordu.

— Yetişemeyeceğiz... Atın da yürümüyor... On frank veririm...

Civar ve etraf ona tekin değilmiş gibi görünüyordu. Her yerde periler, cinler, hortlaklar vardı sanki... Geceyi buralarda geçirmek hiç işine gelmiyordu.

— Yirmi frank veririm, dedi.

Ve birdenbire coştı :

— Elli frank? İki kilometre yol kaldı, elli frank veriyorum... Şu hayvanı kırbaçla... Elli frank!..

Köylü hayvanı kırbaçlamaya başladı. Dört nala kalktı.,.

Mareskal korktu :

— Yavaş, hendeğe yuvarlanacağız.

Köylü aldırış etmiyordu. Elli frank!.. Hayvanı kırbaçlıyordu. Var kuvvetiyle vuruyordu. Araba zikzaklama gidiyordu.

— Sen çıldırdın mı?.. Devrileceğiz... Delirdin mi?.. Eyvah... Oldu...

Olmuştu. Araba devrildi, hayvan yere yıkıldı... Fakat Mareskal'a bir şey olmamıştı. Sadece, köylünün altında kaldığını anladı. Kalkmak istedi, kalkamadı. Köylü, onu altında eziyordu, birden kulağına bir ses geldi :

— Kibritin var mı Rodolf?..

Mareskal'ın vücudu dondu. Ölüm, insanın vücudunda aynı tesiri yapar. Mırıldandı :

— Trendeki adam...

— Evet, trendeki adam...

— Taraçadaki adam...

— Evet, Trendeki, taraçadaki adam... Monte-Karlo'daki, Hosman caddesindeki adam. Lubo kardeşlerin kaatii, Orelî'nin cürüm ortağı.. Sandalda batan adam, arabayı kullanan köylü... Hey gidi Mareskal hey, mücadelede edeceğin kaç kişi var bak...

Kalktı, komiserin ellerini, ayaklarını bağladı. Sırtladı, yol kenarındaki telgraf direğine boğazından bağladı.

— Talihin yok Mareskal. Seni iki seferdir böyle

YEŞİL GÖZLÜ GENÇ KIZ

bağlıyorum. Ha, ağzının tıkcacını unutmayıayım. Oreli'nin boyun atkısı bu işe yarar. Bağlanan adam görünmemen ve konuşamamalı. Ama istediğin kadar gör ve dinle... Trenin öttüğünü duydun mu?.. Töf... Töf... Töf... Gidiyor. Trende, Oreli ile üvey babası var. İçin rahat etsin, Oreli yaşıyor. Benim kadar sıhhatte. Biraz yorgun, o kadar. Yarın bu yorgunluğu da geçer.

Komiserin yanma oturdu :

—Kayığın batması tuhaf bir macera değil mi? Sakın mucize sanma. Tesadüf te yok. Ben mucizeye, tesadüfe değil, kendime güvenirim... Sözlerim seni sıkıyor ya?.. Uyumayı tercih mi edersin?.. Etmez misin?. Öyleyse anlatayım. Oreli'nin yanından ayrılmıştım. Yolda endişeye düştüm. Onu yalnız bırakmak doğru değildi... Etrafta dolaşan haydutlar ve pomatalı bir çapkın yok muydu acaba?.. Geri döndüm. Ne göreyim?.. Rodolf... Gökten düşer gibi düştüm... Göl, orman, mağaralar... Kurtulurduk. Fakat karşıda iki kişi peyda oldu. Şimdi ne yapacaktım?. Uçuruma doğru sürüklensek?.. Bu dâhiyane bir fikirdi... Bir tabanca ateş etti. Kürekleri bıraktım, sırtüstü düştüm, işi Oreli'ye anlattım... Uçuruma sürüklendik...

Mareskal'ın dizine vurdu :

— Yo... Heyecanlanma... Tehlikede değildik. Suların düştüğü yerde bir tünel vardır, bu tünelden kumluk bir sahile çıkılır. Buraların yerlileri bunu bilirler. Pazar günleri çocuklar orada oynar. Kayıklariyle gelirler, kendilerini cereyana kaptırırlar, tünelden geçerler, kumluğa düşerler... Burunları bile kanamaz... Senin, b>urnun önünde ilerlediğini, gittiğini gördüm. Ben Oreli'yi manastıra götürdüm. Üvey babası geldi, beraber trene gittiler. Ben de bu araba ile bu atı satın aldım, yola çıktım.

Raul başını Mareskal'm omuzuna dayadı.

— Çok yorulduğumu ve uykum geldiğini söylemeye hacet yok.

Gözlerini kapadı, uyudu.

Ortalık kararıyordu. Raul, arada sırada gözünü açıyor, yıldızlara, aya dair birkaç söz söylüyor, sonra gene uyuyordu.

Gece yarısına doğru acıktı. Valizinden yiyecek çıkardı. Mareskal'm tıkacını çözdü, ona da ikram etti. Ağzına peynir verdi :

— Ye bakalım aziz dostum.

Fakat Mareskal peyniri ağzından çıkardı :

— Sersem herif, ne yaptığını biliyor musun?

— Orel'i'yi kurtardım. Üvey babasıyla Paris'e gitti. Paris'te buluacağız.

— Üvey babası... Üvey babası... Demek bilmiyor-sun?

— Neyi?

— Üvey babası ona âşık.

Raul kendinden geçti, Mareskal'm gırtlığına sarıldı :

— Sersem. Enayi... Benim nutkumu dinleyeceğine bunu evvelden söyleseydin ya... Seviyor ha?.. Vah alçak vay... Yahu bu kızı herkes mi seviyor?.. Vay hayvan herifler vay!.. Bir kere olsun aynaya bakmadınız mı?.. Hele sen, pomatalı saçlarına hiç bakmaz mısın?..

Eğildi :

— Mareskal, kızı üvey babasının elinden kurtarı-rım. Ama onu rahat bırak. Onunla meşgul olma.

— İmkânsız.

— Neden?

— Kaatildir.

— Demek ki plânın?..

— Onu polise, sonra adliyeye teslim etmek. Buna muvaffak olacağım, çünkü ona kinim var.

Bunu öyle bir sesle söyledi ki, Raul, kinin şiddetini anladı.

— Sen bilirsin Rodolf. Seni terfi ettirmeyi, polis müdürü gibi bir şey yaptırmayı düşünüyordum. Sen mücadeleyi tercih ediyorsun. Sen bilirsin. Sen burada kal. Açık havada uyku sıhhate iyidir. Ben gidiyorum. Bu akşam Paris'te bulunacağım ve Orel'i iyi bir yere saklıyacağım.

Valizini sırtladı, hayvanın çıplak sırtına atladı ve ılık çalarak uzaklaştı.

Akşam, Viktuar Bregas'm evinin biraz köşesinde otomobille bekliyordu. Şoför yerinde Raul vardı.

Orel gelmedi.

Sabaha karşı devre çıktı. Bir paçavracı kıyafetinde dolaşan katil Jodo'yu tanıdı.

«Vay,» dedi, «bu icraata geçmiş bile...»

Saat sekizde, evden bir hizmetçi çıktı, koşarak eczaneye gitti. Raul, elinde bir banknotla kıza yaklaştı. Öğrendi. Orel gelmiş ve şiddetli bir hararetle yatağa düşmüştü, sayıklıyordu.

Öğleye doğru Mareskal evin etrafında dolaşmaya başladı.

M Ü C A D E L E M A N E V R A L A R I

Hadiseler, Mareskal'a çok yardım ediyordu.

Hastalanan Oreli, Raul'e verdiği sözü tutamamış, evinde âdeta mahpus kalmıştı.

Mareskal, lâzım gelen tertibatı derhal aldı. Oreli'ye bakan hastabakıcı kendi adamıydı. Her gün, hasta hakkında, malûmat alıyordu. Kız iyileşir iyileşmez, Mareskal icraata girişecekti.

Raul düşünüyordu :

((Eğer hemen icraata girişmediyse, sebebi vardır. Demek ki, Oreli'yi derhal ele vermiyor. Hastalığın geçmesini bekliyor. Hazırlanıyor. Ben de hazırlanayım.))

Hâdiselerin en makul faraziyeleri altüst etmesine rağmen, Raul hakikati kavrar gibi oluyordu. Kimsenin aklına gelmiyen hakikat gayet basitti. Raul, bütün iradesini toplıyarak işe başlamanın sırası geldiğine kani olmuştu.

Bazı şeyleri olduğu gibi, net görüyordu. Fakat yapılan şeylerin sebebini anlıyamıyordu. Eğer muvaffak olmak istiyorsa, Oreli'yi günü gününe müdafaa etmesi kâfi değildi. Mazisini araştırması lâzımdı. O feci gece, o cinayet gecesi, o insanlar, genç kızı nasıl nüfuzları altına almışlardı?

((Benden başka, kızın etrafında dönen birinci sınıf dört artist daha var : Güiyom, Jodo, Mareskal, Bregas. Bunları bazıları kıza, bazıları da sakladığı sırra âşık. **Şimdilik** Güiyom bahis mevzuu değil. Oreli hasta oldukça, Jodo ile Bregas'tan korkum yok. Geriye Mares-

kal kalıyor. İşte tarassut edilmesi lâzım gelen düşman.»

Bregas'm oturduğu binanın karşısında bos bir ev vardı. Raul oraya yerleşti. Mademki Mareskal hastabakıcıyı elde etmişti. O da hizmetçi ile anlaştı. Bu kadın onu, üç defa, hastabakıcı yokken eve aldı, Oreli'nin odasına götürdü.

Genç kız onu tanımıyordu. Hastalık onu harap etmişti. Gözlerini açamıyor, konuşamıyordu, fakat Raul, kızın söylediklerini anladığına emindi. Tatlı, munis bir sesle anlatıyordu :

— Benim Oreli. İşte sözümü tutuyorum. Bana itimat edebilirsiniz. Düşmanlarınız benimle mücadeleye muktedir değildirler. Sizi kurtaracağım. Bunun aksi olamaz ki... Hep sizi düşünüyorum. Sizin masum olduğunuza iman ettim. Hattâ sizi itham ettiğim zaman bile masum olduğunuza emindim, yeşil gözlü genç kız kaatil olamazdı.

İtiraflarını ileri götürmekten sakınmıyordu, söylüyordu :

— Siz benim hayatımsınız... Sizin kadar güzel bir kız ömrümde görmedim... Oreli, bana itimat edin... Sizden yalnız bir şey istiyorum : İtimat. Eğer biri, bir şey soracak olursa cevap vermeyin. Eğer sizi buradan başka bir yere götürmek isterlerse gitmeyin... En fena anlarda, son dakikaya kadar, itimadınız kaybolmasın, ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Çünkü sizin için yaşıyorum, bana siz hayat veriyorsunuz...

Genç kızın yüzü sakinleşiyordu. Mes'ut bir rüya görerek uyuyordu.

Raul, Bregas'm odasına giriyor, arıyordu. Beyhude yere arıyor, bir şeyler bulamıyordu.

Mareskal'm Rivoli sokağındaki evine de girdi, orasını da aradı.

Adliye Vekâletinde sıkı tahkikat yaptı. Bregas'la Mareskal'm birbirlerine düşman olduklarını bilmiyen yoktu. Her ikisi de, yüksek bir makam tuttuğu için, birbirlerini atlatamıyorlar, çalışmıyorlar, bu yüzden işler sekteye uğruyordu. Onlar birbirlerini itham ediyorlardı. Birisinin emekliye ayrılacağı söyleniyordu. Aca-ba hangisini feda edeceklerdi?

Bir gün, Raul bir perdenin arkasına saklandı. Bregas'ı gördü. Bregas, Oreli'nin üstüne eğilmişti. Bregas gösterişli solgun yüzlüydü. Her halde Mareskal'a nazaran daha sevimliydi. Oreli gözlerini açtı ve onu görünce :

— Beni bırakınız... Bırakınız... dedi.

— Benden nefret ediyorsun... Bana fenalık yapmaktan âdeta zevk alıyorsun...

— Annemin evlendiği adama fenalık yapmam.

— Güzel kızsın... Ama neden benim muhabbetimden tiksiniyorsun?.. Evet, biliyorum, kabahat ettim. Uzun müddet, benden sebepsiz yere sakladığın o sırrı öğrenmek için sana bağlı kaldım. Eğer inat etmeseydin, aklıma başka şeyler gelmezdi... Şimdi azap içindeyim... Çünkü beni sevmiyeceksin... Beni sevmene imkân yok.

Genç kız dinlemek istemiyor, başını çeviriyordu.

— Sayıklarken, bana bir şey itiraf edeceğini söylüyorsun? Neydi söylemek istediğin? Bu sırra dair bir şey miydi? Yoksa Güiyom'la firarını mı anlatacaktın?.. O sefil herif seni nerelere götürdü? Manastıra kapmadan evvel nerelere gittiniz?

Genç Kız cevap vermiyordu.

Bregas da sustu. O gittikten sonra Raul da çıktı. Çıkarken, genç kızın ağladığını gördü.

Raul'dan başka biri olsaydı, bu işten vazgeçerdi, ne kadar düşünse, ne kadar zihni yorulsa nafileydi. İşin içinden çıkmanın imkânı yoktu.

((Ama vakit kaybetmiyorum, diyordu. Mesele de burada. Yeni hâdiseler yok amma, hâdiselerin tam göbeğindeyim, her halde, düşmanlarım arasında bir çarpışma olacak ve bir kıvılcım parlayacak...»

Bu kıvılcım, Raul'ün ümidinden daha evvel parladı ve bir kısım karanlığı aydınlattı. Bir sabah, gözlerini pencereye dayamış, Bregas'm odasını gözlerken, sokakta, paçavracı kıyafetiyle Jodo'yu gördü. Bugün, Jodo'nım omuzunda bir torba vardı, yerden topladıklarını dolduruyordu. Bregas'm evinin duvarı dibinde oturdu, hem ekmek yiyor, hem de evden atılan kâğıtları karıştırıyor, zarflara bakıyordu.

Bir çeyrek sonra kalktı, Monmarter'deki paçavracı dükkânına gitti. Raul peşini bırakmadı.

Üç gün sıra ile geldi ve hep atılan kâğıtları, mektupları topladı. Üçüncü gün, pazardı, Raul, pencerenin önünde duran Bregas'ı gördü. Jodo gittikten sonra, Bregas ta, ihtiyatla onu takip etti. Raul uzaktan yürüyordu. Bregas'la Jodo'nun arasındaki münasebeti anlayacak mıydı?

Biribiri peşi sıra Monso mahallesini, istihkâmları geçtiler, Bino bulvarının ta nihayetinde, Sen nehri kıyısına geldiler. Birbirlerinden uzun fasılalarla yapılmış villâların birinin önünde Jodo torbasını omuzundan indirdi, oturdu, karnını doyurmaya başladı.

Dört beş saat orada kaldı. Bregas, otuz metre ötede bir lokantanın antresinde yemek yiyor ve onu gözden

kaybetmiyordu. Raul, rıhtım boyuna uzanmış, sigara içiyordu.

Jodo gittikten sonra, Bregas aksi istikamete yürüdü. Raul lokantaya girdi. Jodo'nun önünde oturduğu ev, bir kaç hafta evvel, trende katledilmiş olan Lubo kardeşlerindi. Adliye, evi mühürlemiş ve nezaretini komşulardan birine bırakmıştı. Bu komşu her pazar gezmeye giderdi.

Raul, lokanta sahibinin ağzından Lobo kardeşlerin ismini duyunca ürperdi. Jodo'nun hiyle ve desiseleri anlaşılmağa başlıyordu. Raul suallerini derinleştirdi. Lubo kardeşlerin, bu villâda oturmadıklarını, son zamanlarda villâyı şarap ve şampanya deposu yaptıklarını ve ortaklarından ayrılarak, kendi başlarına ticarete başladıklarını öğrendi.

— Ortakları mı vardı?

— Evet, firmaları kapının yanmda yazılıdır : „Lubo kardeşler ve Jodo».

Raul irkildi :

— Jodo mu?

— Evet. Kırmızı yüzlü şişman bir zat. Bir senedir buralarda görüldüğü yok.

Raul yalnız kalınca :

«Mükemmel malûmat aldım,» diye sevindi. «Demek Jodo, bir zamanlar ortak olduğu kardeşleri öldürmüş. Cinayette bir Jodo olacağı adliyenin hatırına gelmedi. Mareskal da üçüncü şerikin ben olduğumu sanıyor. Peki ama, Jodo, öldürdüğü kardeşlerin villâsı civarına ne diye geliyor? Neden Bregas onu buraya kadar takip ediyor?»

Bütün bir hafta hadisesiz geçti. Jodo, Bregas'm

evinin önünde görünmedi. Cumartesi akşamı, Raul, Jodo'nun villâya geleceğine emindi. Bir arsadan, bahçe duvarını aştı, pencereden birinci kata girdi.

Bu katta döşeli iki oda vardı. Görünüşe göre, bu odalarda arama yapılmıştı. Yapan kimdi? Adliye mi? Bregas mı? Jodo mu? Niçin?

Raul aramadı. Aranan şey ya yoktu, yahut ta arayan bulmuş ve almıştı. Geceyi geçirmek üzere bir koltuğa oturdu. Masadan bir kitap aldı, elektrik fenerinin ışığında biraz okudu, sonra uyudu.

Uyanınca, okuduğu kitabı gördü. Kabı siyah bezdendi. Aradı. Aynı bezin topunu buldu. Bazı yerleri bir maske büyüklüğünde kesilmişti.

«Anlaşıldı, dedi, haydutlar maskelerini burada bu bezden yapmışlar... Artık hakikat yavaş yavaş meydana çıkmaya başlıyor.»

Saat sekizde, eve nezaret eden komşu alt katta dolıştı, kapıları kapadı. Saat dokuzda, Raul yemek odasına indi. Pancurlara dokunmadan, Jodo'nun önünde oturduğu pencereyi açtı.

Jodo geldi. Torbasını duvara dayadı. Oturdu. Karnını doyurmaya başladı. Hem yiyor, hem de bir şeyler mırıldanıyordu. Karnını doyurduktan sonra piposunu yaktı. Dumanı, RauPe kadar yükseliyordu.

İki saatte üç defa pipo içti. Raul, bu kadar uzun oturmasının sebebini anlıyamıyordu. Pancurlarm arasından, Jodo'nun bacakları ve ayakları görüyordu. Ta ötede nehir akıyordu. Yoldan gelip geçiyorlardı. Bregas, lokantada olacaktı.

Öğleye birkaç dakika kala, Jodo söylendi : «Bunun sonu ne olacak? Gene bir şeyler yok, olur şey değil?»

Bunları kendi kendine söylemiyordu. Sanki yanın-

da biri varmış gibi konuşuyordu. Halbuki yanında kim-seler yoktu. Homurdandı :

«Sana oradadır diyorum. Kaç kere elimle tuttum, gözlerimle gördüm. Sen dediklerimi yaptın mı? Geçen günkü gibi, bodrumun sağ ve sol taraflarına baktın ya?... Öyle ise muhakkak bulmuştur...>>

Uzun bir müddet sustu, sonra devam etti :

«Başka yerde arıyaim. Arsaya doğru uzan... Trene binmeden evvel, şişeyi oraya atmış olabilirler. Şişeyi arsaya saklamışlardır. Eğer Bregas bodrumu aradıysa, arsaya bakmak aklına gelmemiştir. Haydi git.»

Raul fazla dinlemedi. Düşünmüş ve anlamıştı. Evin altı baştanbaşa bodrumdu. Arkada ve önde penceresi vardı.

Hemen birinci kata çıktı. Arsaya bakan bir pence-reye koştu. Arsanın ortasında «Satılıktır» yaftası vardı. Arsa hurda demir yığınları, kırık şişeler doluydu. Yedi sekiz yaşlarında, hafif, cılız bir çocuk, keçi gibi, oradan oraya sekerek bir şeyler arıyordu.

Uzun sürmedi. Çocuk, başı kırık, tozlu bir şişe kap-tı ve tekrar bodruma girdi. Raul fırladı. Bodrum'a in-mek, şişeyi çocuğun elinden almak lâzımdı. Fakat bod-rumun kapısını kapalı buldu, gene birinci kattaki ye-rine geldi.

Jodo mırıldanıyordu :

«Buldun mu?... Âlâ... Artık dostum Bregas başıma belâ olamaz. Haydi gir.»

Çocuk girdi. Pencerenin demir parmaklıklarından sıyrıldı, usulca torbaya girdi. Jodo kalktı, yükünü omu-zuna vurdu. Uzaklaştı.

Raul tereddüt etmedi, kapının mühürlerini kırdı, ipleri kesti, villâdan çıktı. Üç yüz metre ötede, Jodo yü-rüyordu.

Yüz metre geride, ağaçların altından Bregas geliyordu. Raul, Sen nehrinde, kayıkta balık tutan birinin de, aynı istikamete doğru kürek çektiğini gördü: MareskaFdı.

Şu halde, Jodo'yu Bregas, Bregas'la Jodo'yu Mareskal ve üçünü de Raul takip ediyor demekti .

«Heyecanlı an... Şişe Jodo'da... Ama takip edildiğinin farkında değil. Bakalım hangisi kurnaz çıkacak? Eğer Lüpen olmasaydı, Mareskal kurnaz çıkardı. Fakat Lüpen var.»

Jodo durdu. Bregas da durdu. Mareskal kürekleri bıraktı. Raul da yürümedi.

Jodo bir tahta kanapeye oturmuştu. Şişe elinde evirip çeviriyor, güneşe tutuyordu. Bregas için bu fırsattı.

Şemsiyesini açtı, yüzüne tuttu... Mareskal kayıkta, koca bir hasır şapkanın altında kayboluyordu.

Bregas birdenbire atıldı. Şişeyi kaptı ve kaçmaya başladı.

Bunu öyle anî bir hamle ile yaptı ki, Jodo evvelâ şaşaladı, tereddüt etti. Torbasını kaptı, sonra bu yükte rahat koşamayacağını düşünerek, torbayı tekrar yere bıraktı... Ve gidemedi. Fakat Mareskal yanaşmış, sahile çıkmış, Bregas'm peşine takılmıştı. Arkalarından Raul koşuyordu. Üç kişi kalmışlardı.

Bregas, bir koşu şampiyonu gibi, arkasına bakmadan koşuyordu. Onun için esas olan uzaklaşmaktı. Mareskal'ın- fikri ve gözü Bregas'ta olduğundan, o da arkasını düşünmüyordu. Raul rahattı. İhtiyatlı davranmasına ihtiyaç var mıydı?

On dakika sonra ilk koşan Tern kapısına ulaştı. Bregas öyle terlemişti ki, pardesüsünü çıkardı. Tramvay durak yerinde, bir çok yolcu bekliyordu. Bir tram-

vay durdu. Tramvaya binen kalabalığa Bregas da karıştı. Arkasından Mareskal da bindi ve kargaşalıkta şeyi Bregas'm cebinden aldı. Bregas farkına bile varmadı. Mareskal, tramvaydan indi ve gene koşmaya başladı.

Raul güldü :

«Aferin, benim hesabıma iyi çalışıyor.»

Raul ilerlerken, Bregas'm tramvaydan inmeye çalıştığını farketti.

Mareskal, dar ve dolambaçlı yollarda, deli gibi koşuyordu. Nihayet Vağram bulvarında nefesi kesildi. Ter içinde idi. Gözlerine kan oturmuştu. Şakakları zonkliyordu. Terini sildi. Artık koşamıyacaktı .

Bir gazete aldı, şişeye bir göz attı, sonra gazeteye sardı, kolunun altına sıkıştırdı, yürüdü. Fakat yürüyecek hali bile kalmamıştı. Yakası, ıslak bir bez gibi buruşmuştu. Sakalının ucundan terler damlıyordu,

Etual meydanından biraz önce karşıdan gelen siyah büyük gözlüklü bir zat, dudaklarının arasında sigarasiyle önünde durdu. Bu zat ondan kibrit istemedi. Sadece sigarasının dumanlarını yüzüne üfledi ve sivri dişlerini gösterdi.

Komiser gözlerini açtı. Mırıldandı :

— Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

Bunu sormaya hacet var mıydı? Bu adam, kendisi ile her zaman alay eden adam olduğunu anlamamış mıydı? Bu canilerin üçüncü şeriki, Oreli'nin âşığıydı. Onun düşmanıydı.

Üzerinde bir şeytan etkisi yapan bu adam elini uzatarak şeyi gösterdi :

«Haydi ver... Bu sefer olsun nazik davran, ver... Senin gibi bir komiser, kolunun altında şişe ile gezer mi? Haydi Rodolf... Ver...»

Mareskal'ın eli ayağı kesildi... Bağırarak, çağırarak, halkı toplamak, kaatili yakalatmak... Bunların hiç birini yapamıyacaktı. Bu adam onu büyuluyordu... Bu adamın karşısında iradesine sahip olamıyordu. Şişeyi sersem gibi verdi.

Bu esnada nefes nefese Bregas da geldi. Onun da hali kalmamıştı. Ne şişeyi alanın arkasından koşabildi. Ne de Mareskal'a bir şey söyleyebildi. Yanyana durmuşlar, şişeyi alanın bir otomobil çevirip bindiğini gördüler.

Raul, otomobile bindi, şapkasını çıkarıp ikisini de selâmladı.

Evine geldi, şişeyi kâğıttan çıkardı. Bu, bir litrelik bir maden suyu şişesiydi. Üstündeki solgun etikette, iri harflerle şu yazı okunuyordu.

HAYAT SUYU

Altındaki satırları güçlükle okudu. Bu hayat suyunun formülü olacaktı :

Bikarbonat dö sud ... 1.349 gr.

Bikarbonat dö potas... 0,439 gr.

Bikarbonat dö şo... 1.000 gr.

Şişe boş değildi. İçinde bir şey vardı. Bir kâğıt parçasıydı bu. Şişeyi baş aşağı etti, silkeledi, vurdu, Bir şey çıkmadı... Şişeye ilmikli bir ip sarkıttı ve uzun müddet uğraştıktan sonra, kırmızı bir iple bağlanmış, bükük bir kâğıt çıkardı.

Kâğıdı açtı. Bu bir sahifenin yarısı idi. Alt kısmı koparılıp yırtılmıştı. Mürekkeple yazılmış şu satırları okudu:

«İtham yanlış değildir. İthaf ediyorum: Cinayetten ben mesulüm. Jodo ile Lubo'nun hiçbir suçları yoktur. Bregas.»

Raul, derhal Bregas'm yazısını tanıdı. Bu kâğıt, hiç değilse ,on beş, yirmi sene önce yazılmıştı. İşlenen cinayet neydi? Kimi öldürmüştü?

Uzun bir müddet düşündü ve şu neticeye vardı:

«Meselenin esrarı ortada, birbirini tamamlayan iki facia olmasından ileri geliyor. Bir cinayet trende işlendi. Eşhas: Lubo kardeşler, Güiyom, Jodo, Orelî. Fakat çok daha evvel bir cinayet daha işlenmiş. Bugün, o cinayetin iki kahramanı karşılaşıyor; Bregas ve Jodo...

Benden başka biri olsa, bütün bütün şaşalar. Halbuki benim için her şey tavazzuh ediyor. Oreli'ye hücum edilecek. Daha doğrusu, güzel gözlerinde ışıldayan esrara esrara hücum edilecek. Aşk, cebir veya hile ile onun gözlerine bir an kim sahip olacaktır. Bu mücadelede, en büyük kuvvet Mareskal'ın elinde... Polis kuvveti... Karşısında da ben...»

Rakipler, ihtiyatlı harekete başladılar. Bregas, hiç bir sebep yokken, Mareskal'a haber veren hastabakıcı ile, Raul'e yardım eden hizmetçiye kovdu. Evin penceresinin pancurları kapandı. Mareskal'ın memurları artık yolda dolaşıyorlardı. Yalnız Jodo meydanda yoktu. Elinde, Bregas'm itirafını kaptırdıktan sonra, emin bir yere gizlenmiş olacaktı.

Onbeş gün böyle geçti .Raul, başka bir isimle, Mareskal'ı açıktan açığa himaye eden vekilin karısına takdim olundu. Bu olgun, kıskanç kadınla hususiyeti ilerletmeye muvaffak oldu. Kocası, kadına herşeyi söylemiyordu. Kadın da fevkalâde kıskançtı. Mareskal'ın, Oreli'yi sevdiğini bilmiyordu. Raul'e her gün, Mareskal'ın ne yapmak fikrinde olduğunu, Oreli'ye ne yapacağını, nazırla bir olup Bregas'ı nasıl devireceğini anlatıyordu.

Raul telâşa düştü. Bir an evvel Oreli'yi kaçırmayı lâzımdı. Peki amma, sonra ne olacaktı? Esrar ortadan kalkmış olmayacak, hakikat meydana çıkmıyacaktı.

Sabretti.

Bir gün öğleden sonra, Vekilin karısından bir mektup aldı. Karar verilmişti. 12 temmuzda, akşam saat üçte Oreli tevkif edilecekti.

Raul düşündü:

'(Biçare yeşil gözlü genç kız, acaba her şeye rağmen bana itimat edecek mi?)»

Geceyi rahat geçirdi. Uyudu. Sekizde kalktı.

Öğleye doğru, ihtiyar dadısı Viktuar çarşıdan gelirken, altı kişi zorla içeri girdiler. İçlerinden biri:

— Efendin burada mı?. Haydi yalana lüzum yok, dedi, ben komiser Mareskal'ım. Efendini tevkif etmeğe geldim... Efendin nerede?

Viktuar kekeleydi:

— Odasında,

— Bize yol göster.

Elini kadının ağzına kapadı. Koridora çıktılar. Kadm bir kapıyı gösterdi.

Hücuma uğrıyan, kendini müdafaa edecek zaman bulamadı. Hemen yakalandı, bağlandı. Mareskal sadece:

— Trendeki haydutların reisi sensin, dedi. İsmin Raul dö Limezi'dir.

Sonra memurlarına döndü:

— Tevkifhaneye. Müzekkere burada. Kimseye birşey söylemeyin. Toni, sana emanet ediyorum. Sen de gözünü iyi aç Labos... Saat üçte Bregas'm evinin önünde buluşacağız. Sıra matmazelle üvey babasının...

Dört kişi mevkufu alıp götürdü. Beşinci memuru, Sovinyu'u alakoydu.

Derhal odayı aradılar. Birkaç ehemmiyetsiz mektup buldular. Fakat asıl aradıklarını, üstünde Hayatsuyu yazılı şişeyi ele geçiremediler.

Yakın bir lokantada yemek yediler. Tekrar geldiler. Mareskal deli olacaktı.

Nihayet saat ikide Sovinyu. bir şöminenin mermeri altında şişeyi buldu. Tapalanmış ve mühürlenmişti. Mareskal şişeyi salladı, ışığa tuttu. İçinde bir kâğıt vardı.

Tereddüt etti. Bu kâğıdı açıp okuyacak mıydı?

— Hayır, acelesi yok... Aferin Sovinyu, bugün iyi çalıştın.

Sevincine payan yoktu:

— Bu sefer maksada ulaşabiliyoruz... Bregas pençeme düştü. Kıza gelince, onu müdafaa edecek kimse kalmadı. Âşığ! tevkifhanede... Başbaşa kaldık yavrum!...

AĞLA GÖZÜM AĞLA, NE GELEN VAR NE GİDEN

O gün, saat ikiye doğru, Mareskal'ın ((yavrum» dediği giyiniyordu. Evin yegâne uşağı, ihtiyar Valântin, odasına yemeğini getirmiş ve Bregas'm, kendisiyle görüşmek istediğini söylemişti.

Hastalıktan henüz kalkmıştı. Çok solgun, çok zayıftı. Nefret ettiği adamın karşısına dik durarak çıkmağa gayret ediyordu. Yanaklarını, dudaklarını boyadı, indi.

Bregas, yazı odasında bekliyordu. Pancurları kapamış, elektriği yakmıştı.

— Otur, dedi.

— Hayır.

— Otur, yorgunsun.

— Ne söyleyecekseniz söyleyiniz, odama çıkayım.

Bregas bir müddet odada dolaştı. Endişeli ve telâşlı idi. Yan gözle Orel'i'ye bakıyordu. Onu hem seviyor, hem ona acıyordu.

Yaklaştı, omuzuna eliyle bastı, zorla oturttu.

— Uzun söylemiyeceğim. Dinle ve kararını ver.

Birbirlerine çok yakındılar, fakat manen çok uzaktılar. Bregas hissetti. Sinirleri gerildi:

— Etrafımızı düşmanların kuşattığını anlamıyor musun?

— Düşmanlar da kimdir?

— Pekâlâ biliyorsun... Mareskal... Mareskal'ın sana kini var, intikam alacak.

Ve daha yavaş bir sesle izah etti:

— Birkaç zamandır tarassut ediliyoruz. Oreli. Dai-rede çekmelerimi karıştırıyorlar. Âmiri, memuru, hepsi bana karşı koyuyor. Sebebi? Çünkü hepsi Mareskal'm emrindeler ve hepsi MareskaPı, Vekilin himaye ettiğini biliyor. Ben ve sen onun indinde bir sayılırız. Ne olsa, maziden kalma bir rabıtamız var. Seni ben büyüttüm. Senin vasinim. Benim mahvolmam, senin mahvolmandır... Hattâ senin mahvına çalıştıklarını sanıyorum. Hattâ beni rahat bırakacaklardır. Fakat seni hayır, bunu seziyorum.

Kızın üzerine baygınlık geldi:

— Nereden seziyorsunuz?

— Vekâletin resmî kâğıdıyle imzasız bir mektup aldım. Senin hakkında tahkikatın başlayacağı yazılıydı.

— Benim hakkımda ne diye tahkikat yapılsın ... İmzasız bir mektup aldınız diye telâşa ne lüzum var

— Mareskal herşeyi yapabilir.

— Eğer korkuyorsanız kaçınız.

— Ben seni düşünerek korkuyorum Oreli.

— Benim korkacak bir şeyim yok.

— Var. O adam seni mahvetmeye yemin etti .

— Öyle ise bırakınız ben kaçayım.

— Kaçabilir misin? Kuvvetin var mı?

— Buradan kaçmak ve sizin yüzünüzü bir daha görmemek için kuvvet bulurum.

— Hayır, sus... Sensiz yaşıyamam... Senin yokluğunu çok çektim... Herşeye razıyım... Sen benim hayatımsm...

Oreli doğruldu:

— Böyle şeyler söylemeyin... Bir çlaha böyle şeyler söylemiyeceğinize yemin etmiştiniz...

Bregas bir koltuğa oturdu. Başını avuçlarının içine

aldı, derin bir düşünceye daldı. Uzun bir sükûttan sonra dedi ki:

— Bana düşmansın... Gittin ve değişmiş geldin. Manastırda değil, oraya gitmeden evvel neler yaptın Oreli? O sefil herifi, Güiyom'u sevmiyordun, bunu biliyorum, ama onunla kaçtın. Neden? Ne yaptınız? O ne oldu?

Her halde mühim bir şeyler oldu sanıyorum. Hastalığında hep ceset ve kan sayıkladın.

Titredi :

— Olamaz, yanlış duymuşsunuz.

— Doğru işittim... Hattâ şimdi bile gözlerin fersiz... Kâbusun devam ediyor...

Yaklaştı, sesini biraz daha kısıtı:

— İstirahate ihtiyacın var yavrum. Bugün izin aldım. Beraber gidelim. Sana tekrar yemin ederim, seni rencide edecek hiçbir şey söylemeyeceğim... Sana esrarının da ne olduğunu sormıyacağım. O sırrı gözlerinden okumaya artık çalışmayacağım. Gözlerini rahat bırakacağım. Oreli. Yüzüne bakmayacağım. Sana acıyorum. Gidelim. İztırap çekiyorsun...

Susuyordu. Bir şey söylemiyordu.

— Cevap versene.

— Gidemem. Sizi görmeye tahammül edemiyorum. Sizinle bir evde yaşıyamıyacağım. İlk fırsatta kaçacağım.

— Ama yalnız kaçmayacaksın değil mi?. Nasıl ki ilk seferinde de yalnız kaçmadın... Gene Güiyom'la değil mi?

— Güiyom'u kovdum.

— Öyleyse başka biri var. Katiyen eminim, birini bekliyorsun... Gözlerin yolda... Kulakların kırışte... Hattâ şu anda bile...

Dışarda bir kapı açılıp kapandı. Bregas haykırdı:

— Tahminim doğru... Birini bekliyorsun... Biri gelecek diye ümit besliyorsun... Hayır Oreli, kimse gelmeyecek, Vaiântin'i Vekâlete göndermiştim. Mektuplarımı getirttim.

Biraz sonra uşak girdi.

— Dediklerimi yaptın mı Valântin?

— Evet efendim.

— Mektup var mı?

— Yok.

— Tuhaf şey... Posta gelmemiş mi?

— Mektuplarınızı Mösyö Mareskal'a vermişler.

— Ne hakla... Kendisi orada mıydı?

— Hayır, gelip gitmiş...

— Saat ikide çıkması için resmî işi var demek.

— Evet efendim.

— Öğrendin mi?

— Öğrenmeye çalıştım ama, bilen yoktu.

— Yalnız mı gitmiş?

— Hayır, Labons, Toni, Sovinyu'yu almış.

— Demek birini tevkif edecek... Nasıl oluyor da bana haber vermiyorlar?.

Valântin çıktı. Bregas dolaşıyordu:

— En sevdiği memurlar... Bana da haber vermiyorlar...

Beş dakika geçti. Oreli heyecanla onu seyrediyordu. Birdenbire Bregas pencerenin önüne gitti. Pancuru açtı ve derhal haykırdı...

— Yolun köşesindeler... Burayı gözlüyorlar...

— Kimler?

— Toni ile Labons.

— Ne olacak?

- Mareskal, mühim işleri onlarla görür.
- Buradalar mı?
- Evet.
- Mareskal da gelecek mi?
- Muhakkak, Valântin'in dediğini duydun ya?.
- Demek gelecek... Gelecek...
- Sana ne oluyor.
- Kendini topladı:
- Hiç.

Bregas düşündü. O da itidalini muhafazaya çalışıyordu:

— İnsan bazan yok yere telâş eder. Gidip onlarla konuşayım. Galiba karşı binayı tarassut ediyorlar.

Oreli başını kaldırdı:

- Hangi evi?
- Sana bahsettim ya... Mareskal bugün birini tevkif etti. Saat onbirde daireden çıkarken, sevinçten uçuyordu. ,

Oreli doğruldu:

- Ne dediniz?.. Karşıkı evde birini mi tevkif ettiler?
- Evet, Baron Limezi isminde birini... Tevkifhane-ye götürdüler.

Raul'ün ismini bilmiyordu. Fakat tevkif edilenin o olduğuna emindi:

- Ne yapmış?. Bu Limezi kimdir?
- Mareskal'a göre trendeki cinayeti işleyenlerin üçüncü arkadaşlarıymış.

Oreil az kalsın düşecekti... Boşlukta, tutunacak bir yer aradı.

- Ne oluyorsun **Oreü?...**

- Mahvolduk.
- Ne demek istiyorsun?
- Anlıyamazsınız.
- Anlat. O adamı tanıyor musun?
- Evet, beni Mareskal'dan, Güiyöm'dan, Jodo'dan kurtardı... Bizi bugün de kurtaracaktı.

Hayretle baktı.

- Onu mu bekliyordun?
- Evet, vaadetmişti... Ona itimadım vardı... Öyle şeyler yaptı ki... Mareskal'la öyle alay ediyordu ki...
- Şimdi ne olacak?
- Saklanalım... İkimiz de kaçalım... Öyle şeyler var ki, mesuliyeti size yüklerler... Maziden kalan bazı hâdiseler var ki...
- Deli misin... Hiçbir şey yok.

Buna rağmen kızın kolundan tutmuş dışarı sürük-lüyordu. Merdiven başında kız caydı.

- Hayır, dedi. Nasıl olsa kurtuluruz... O muhak-kak gelir,. Kaçar gene gelir... Onu neden beklemiyelim?
- Tevkifhaneden firar edilmez.
- Acaba? Aman Yarabbi, ne fecaat...

Neye karar vereceğini bilemiyordu. Korkunç fikir-ler beynini harap ediyordu. Mareskal'dan korkuyordu... Polisler, gelecek, bileklerine kelepçe vuracaklardı.

Nihayet karar verdiler. Odalarına çıktılar, birer va-lizle aşağı indiler. Kapının önüne geldiler.

Tam bu esnada kapı çalındı.

Bregas:

- Geç kaldık! dedi.
- Hayır... Belki de o gelmiştir...

Manastırın tıraşındaki dostunu düşünüyordu. O-

nı yüzüstü bırakmamağa, son dakikada yanında bulunmağa yemin etmişti. Onun yoluna çıkacak mâni olabilir miydi? Hâdiselere hâkimdi.

Kapı tekrar çalındı. İhtiyar uşak yemek odasından çıktı. Bregas yavaş sesle:

— Aç, dedi.

Öbür taraftan fısıltılar, çizme sesleri geliyordu.

Kapı açıldı. Mareskal'la üç memuru girdiler. Genç kız merdivenin trabzanına dayandı :

— Aman Yarabbi, o değilmiş...

Bregas omuz gerdi :

— Ne istiyorsunuz mösyö?.. Sizi buraya gelmekten menetmiştim.

— Resmî iş hususunda geldim. Vekilin emri var.

— Bana ait mi?

— Size ve matmazele ait.

— Bu iş için yanınıza üç de memur aldınız?

Mareskal güldü :

— Hayır... Tesadüf... Her ne kadar canınızı sıkıyor-sak da...

Valizleri gördü :

— Ha, seyahate gidiyor dunuz demek... Biraz daha gecikseydim, iş suya düşecekti...

— Eğer görececek bir işiniz varsa görünüz, söyleyecek bir şeyiniz varsa hemen burada söyleyiniz.

Mareskal yaklaştı :

— Münasebetsizliğe, rezalete meydan verme Bregas. Henüz hiç kimse, hattâ adamlarım bile bir şey bilmiyorlar. Odanda konuşalım.

— Bilinecek ne var?

— Anlarsınız. Eğer üvey kızınız size anlatmadıysa

doğru yapmamış. Fakan kendisi, şahitsiz konuşmamıza taraftardır. Öyle değil mi matmazel?

Oreli, ölü gibi sararmış, bayılmak üzereydi. Bregas kolundan tuttu :

— Yukarı çıkalım, dedi.

Merdivenleri çıkmaya başladılar. Mareskal adamlarına emretti :

— Buradan ayrılmayınız. Sen Valântin mutfağına gir. Eğer yukarıda zırlıtlı olursa, düdüklü çalarım, Sovinyu da gelir. Anlaşıldı mı?

— Evet.

— Yanlış bir şey yapmayın.

— Merak etmeyin. Sizin emrinizle herkese karşı dururuz.

— Bregas'a karşı da durur musunuz?

— Evet.

— Şişe nerede?.. Toni şişeyi ver.

Şişeyi bir kutuya koymuştu. Kutuyu kaptı, yukarı çıktı, odaya girdi. Duvarda asılı duran Oreli'nin muhtelif yaşta çıkardığı resimlere baktı. Bregas itiraz edecek oldu. Mareskal çıkıştı :

— Zahmet etme Bregas, size ve matmazele karşı kullanacağım silâhları henüz bilmiyorsun. Öğrendikten sonra itaate mecbur olacağını anlarsınız.

İki düşman, gözgezeydi. Mareskal bir aralık genç kıza baktı. Oreli, gözlerini bir noktaya dikmiş düşünüyor ve fazla telâşlı görünmüyordu. Ne düşünüyordu?.. Masaya bir yumruk vurdu :

— Anlarız!

Oreli'yi bir tarafa bıraktı. Bregas'a yaklaştı :

— Hülâsa edeceğim. Geçen nisanın yirmi altısında...

Bregas titredi :

— 26 nisanda Hosman bulvarında karşılaşmıştık.

— Evet, üvey kızınızın kaçtığı gün.

Ve Mareskal ilâve etti :

— Ve o gün trende üç kişi katledildi.

— Ne?.. Ne münasebet?

— Acele etmeyin... 26 nisanda, 5 numaralı vagonda dört kişi vardı. Birinci kompartımanda hırsız Miss Bakefieldle, sözde baron Limezi oturmuşlardı. Baş kompartımanda Lobu kardeşler yerleşmişti. Dördüncü vagonda, bu hâdisede rol oynamıyan bir kaç kişi ile, beynelmilel bir komiser bir genç adamla bir genç kız, kompartımanlarının ışığını söndürmüşlerdi. Onları kimse görmemişti, hattâ komiser bile... Komiser bendim. Genç adam Güiyom Ansivel'di.

Bregas haykırdı :

— Yalan söylüyorsun... Oreli'den şüphe edilemez.

— Yanındaki kızın matmazel olduğunu söylemedim... Laroş'a kadar bir şey olmadı... Yarım saat daha geçti... Gene bir şeyler yok. Sonra birdenbire facia patlak verdi. Genç adamla genç kız kalktılar, dördüncü vagondan beşinci vagona geçtiler. Üstlerinde uzun bluzlar, yüzlerinde maske, başlarında kasket vardı. Baron Limezi onları bekliyordu. Üçü birden miss Bakefield'i soydular, sonra Limezi kendini bağladı. Şerikleri ile öteki vagona geçtiler, öldürdüler ve çaldılar. Dönerken bir tren memuru ile karşılaştılar, boğuşular, kaçtılar. Memur ,vagonda Limezi'yi gördü, bağlanmış ve soyulmuştu. Bu birinci kısım. İkinci kısım ormanda firar. Lâzım gelen tertibatı aldım. Biri yakalandı, baktım : Bir kadın.

Bregas'm gözleri yerinden uğruyordu :

— Deli misin?.. Çıldırдың mı?..

Mareskal anlatıyordu :

— Sözüm bitiyor, Limezi onu kaçırdı.. O gene Güiyom'u buldu. Monte-Karlo'da izlerini keşfettim, fakat onları ele geçiremedim. Paris'e döndüm. Sizi tarassuda başladım. Matmazeli, manastırın taraçasında kur yaparken gördüm, ama âşık değişmişti. Güiyom değil, baron Limezi idi. Yani kaatillerin üçüncü şeriki.

Bregas hayretle dinliyor, arada sırada genç kıza bakıyordu. Orelî oralarda değildi, hattâ söylenenleri dinlemiyordu bile. Kulağı dışarıdaydı... Hâlâ gelecek diye mi bekliyordu? İmkânsız bir müdahale mi ümit ediyordu?

Bregas sordu :

— Sonra?

— Onun sayesinde gene kaçtı... Günkü...

Sesini alçalttı:

— İntikamımı aldım.. Hem de ne intikam Bregas!.. Hatırlıyorsun ya, altı ay evvel buradan uşak gibi kovuldum... Ama işte küçük hanım bugün avucumun içinde...

Eliyle, bir anahtar çevirir gibi bir hareket yaptı. Bregas gene haykırdı:

— Hayır Mareskal... Hayır, buna imkân yok... Bu çocuğu tevkif edemezsin.

— Orada, manastırda kendisine bir şey teklif ettim. İstemedi, bugün artık iş işten geçti.

Kıza doğru bir adım attı, Bregas yalvarmak istedi

— Faydasızdır! Beni istemedi... Kimsenin olmayacak... Hak yerini bulacak. Cinayetlerin hesabını verecek. Onun cezasını verirken, ben de intikamımı alıyorum.

Yeri tekmeliyor, masayı yumrukluyordu. Oreli'yi tahkir ediyordu :

— Şuna bakınız! Benden af dilemek bile aklından geçmiyor... Başını önüne mahcubiyetten eğmiyor. Hayır. Bekliyor. Hâlâ ümidi var... Üç defa pençemden kurtaran adam, bugün gene **kurtarır** diye ümit ediyor.

Oreli kımıldadı.

Marekal telefonu açtı, müdüriyeti istedi :

— Alo!.. Mösyö Filib'i veriniz. Mareskal istiyor.

Genç kıza döndü ve ikinci dinleme cihazını kulağına koydu, konuştu :

— Sen misin Filip?

— Bugün öğle üzeri nerede idin?

— Tevkifhanede. Labons'la Toni'nin getirdikleri mevkufu karşıladım .

— Onu nerede tevkif ettiler?

— Mösyö Bregas'm karşısındaki apartımanımnda.

— Tevkifhaneye girdi mi?

— Gözümün önünde girdi.

— Evet. Yanımda biri var. Kendini ikna etmek istiyorum. Açık cevap ver.

— Buyurunuz.

— İsmi?

— Baron dö Limezi.

— Neden sanık?

— Tren cinayetinin faili ve haydutların reisi olmaktan.

— Bugün onu gördün mü?

— Evet. Parmak izinde gördüm. Hâlâ orada,

— Teşekkür ederim Filip.

Telefonu kapadı ve haykırdı :

— Anladın ya azizim Oreli... Can kurtaranın kodesinde...

Nihayet bir söz söyledi :

— Biliyordum, dedi.

— Biliyor... Biliyor da hâlâ bekliyor!. Amma da tuhaf!.. Tevkifhanenin duvarları yıkılacak, gardiyanlar otomobil getirecekler, şöminenin bacasından girecek, buraya gelecek!..

Kendinden geçmişti. Kayıtsız ve soğukkanlı duran Orelî'nin omuzlarından sarstı :

— Nafîle Orelî, beyhude ümide kapılma... Halaskarın hâpı yuttu... Baron cenapları hapsedildi. Bir saat sonra da sen hapsedileceksin... Saçların kesilecek, sonra da kafan kesilecek... Seni kahpe sêni!.. Yeşil gözlerin için az mı ağladım... Şimdi sen ağla...

Sözünü bitiremedi, Bregas gırtlığına sarıldı.

Kudurmuşcasına boğuşuyorlardı. Orelî uzaktan seyreliyor, fakat yerinden kımıldamıyordu.

İkisi de onun düşmanıydı.

Mareskal, tabancasını çıkarmaya uğraşüyor. Bregas mâni oluyordu.

Fakat kavga birdenbire durdu. Bregas'm şakağına bir tabanca dayandı. Bu Sovinyu'ydu.

— Bravo Sovinyu!...

Öyle kudurmuştu ki, Bregas'm yüzüne tükürdü :

— Sefil, haydut!.. Ucuz kurtulacağını mı sanıyorsun?.. Evvelâ istifa et... Vekil emir verdi... İstifa ya-nımda. İmzala.

Bir kâğıt çıkardı.

— Senin istifanla Orelî'nin itiraflarını evvelden yazıp hazırladım... Sen de imzala Orelî, al oku: «Geçen 26 nisan-daki tren cinayetinde benim de parmağım var. Lubo kardeşlere ben de ateş ettim.. » Ne ise, hepsini okumaya lüzum yok. İmzala,

Hokkaya bir kalem batırmış, zorla kızın eline vermeye çalışıyordu.

Oreli kalemi aldı ve kâğıdı okumadan imza etti. Eli titremiyordu.

Mareskal sevinçle göğüs geçirdi :

— Nihayet bu oldu. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmiyordum. Aferin Oreli. Vaziyeti kavradın. Ya sen Bregas?

Bregas başını salladı. Reddediyordu.

— Vay, demek istifa etmiyorsun? Makamında kalmak fikrindesin ha! Maaşına da zam yapılsın mı? Üstelik bana, MaieskaPa da emir vermekte devam et... Yahu, bu rezalet seni mevkiinden yuvarlamaya kâfidir... Yarın gazeteler, kızın tevkif edildiğini yazdıkları zaman, sen mecbur olacaksın.

Bregas kalemi aldı, kâğıdı okudu .

Oreli :

7— İmza ediniz! dedi.

İmza etti.

Mareskal iki kâğıdı da cebine koydu :

— Bu da oldu... Biri istifa, öteki itiraf etti... Senelerdenberi göz koyduğum koltuğa oturacağım, kız da hapse girince, aşkım geçer.

Bunu söylerken, içinin kötülüğünü meydana vurdu ve acı bir gülüşle ilâve etti :

— Mesele bu kadarla da bitmiyor Bregas. Daha da ileri gideceğim.

Bregas ta acı acı gülümsedi :

— Daha ileri gitmeye hacet kaldı mı?

— Kaldı. Kızın işlediği cinayet âlâ. Ama bu kadar kâfi değil.

Gözlerini Bregas'm gözlerine dikti. Beriki sordu :

— Ne demek istiyorsun?

— Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer bilmeseydin, eğer yalan olsaydı istifa etmezdin... Bak, senli benli konuşuyorum, çünkü benden korkuyorsun.

Bregas itiraz etti :

— Kimseden korkum yok. Bu biçarenin bir cinnet halinde yaptığı şeyin cezasını çekeceğim.

— Ve kendi yaptığının da cezasını çekeceksin.

— Yapılan başka bir şey yok.

— Mazi var. Bugünkü cinayetten artık bahsetmiyelim, fakat dünkü cinayet?

— Ne cinayeti?..

Mareskal masaya bir yumruk vurdu :

— Sen nehri kenarında ne diye dolaşıyorsun?.. Boş villânın civarında ne yapıyorsun?.. Torbalı adamı niye takip ediyorsun? O villâ, üvey kızının öldürdüğü iki kardeşin villâsı. Takip ettiğin adam Jodo... İki kardeşin eski ortağı... Ona eskiden bu evde tesadüf etmiştim... Hâdiseler nasıl zincirleniyor görüyorsun ya!..

— Manasız sözler... Budalaca bir faraziye.

— Evet, bir zaman faraziye idi. Buraya geldiğim zaman, bir şeyler sezerdim. Fakat artık bu faraziyei katıleştiriceğiz... Cinayetini, biraz sonra, itiraf edeceksin.

Mukavva kutuyu açtı, şişeyi çıkardı :

— Tanıdın ya? dedi. Jodo'dan çaldığın ve benim senden çaldığım şişe. Ben de şişeyi kaptırdım. Benden kapan dö Limezi idi... Ama bak, onu tevkif ettikten sonra şişeyi evinde buldum... İşte şişe. Limezi ağzını mühürlerniş. İyi bak... İçinde bir kâğıt var. İşte Jodo'dan bu kâğıdı almak istiyordun... Biçare Bregas!

Sevinçten deli olacaktı. Bir taraftan şişenin müh-rünü kırıyor, bir taraftan söyleniyordu :

— Mareskal bütün dünyada meşhur olacak... Tren cinayetinin failleri tevkii edildi... Bregas'm mazisi meydana çıktı... Sovinyu, kızın bileklerine vurmak için kelepçe getirdin ya?.. Toni ile Lobans'u çağır.

Şişeyi ters tuttu, kâğıt düştü. Açtı ve bir nefeste, okuyuverdi :

«Mareskal enayidir!»

BOŞ SÖZ DEĞİL

Derin sessizlikte, bu yedi hecenin ahengi uzadı. Mareskal, midesine yumruk yemiş bir boksör gibi, iki büküm oldu. Bregas ta, şaşalamıştı.

Ve birdenbire, bu sessizlikte bir kahkaha cınladı. Mareskal'm halini görüp te gülmemek kabil değildi. Orelî gülüyordu. Siz işe bakınız ki, enaylikle itham edilen, bu ithamı kendi ağzıyla okuyordu : «Mareskal enayidir!»

Mareskal kıza endişe ile baktı. Nasıl oluyordu da, bu vaziyette, genç kız böyle neşeli oluyordu.

«Vaziyet aynı değil mi?.. Acaba değişen bir şey mi var?..» diye düşündü.

Eve girdi gireli, kız soğukkanlılığını hiç kaybetmemişti. İşte şimdi de keyfi gelmişti. Acaba ne ümit ediyordu?

Sovinyu'ya emretti:

— Eğer kımıldarsa, alnının ortasına kurşunu yapıştır!.

Kapıya gitti, açtı :

— Aşağıda ne var ne yok?

— Bir şey yok.

— Kimse girmediyse ya?

— Kimse girmediyse... Yukarıda bir şey mi oldu?

— Hayır... Hayır...

Tekrar yazı odasına girdi. Genç kızla Bregas oldukları yerden kımıldamamışlardı... Yalnız başka bir şey oldu... inanılmıyacak, havsala almıyacak bir şey oldu... Sovinyu'nun dudakları arasında sönük bir sigara vardı. Kibrit istiyormuş gibi ona bakıyordu.

Bu olacak şey değildi. Bir hayal görüyordu muhakkak. Sovinyu sigara içmek istiyor ve kibrit bekliyordu... Hayale kapılmaya ne lüzum vardı? Fakat yavaş yavaş Sovinyu'nun yüzü değişiyor, gözlerinin içi gülüyor, ağzı yayvanlaşıyordu... Sovinyu, yavaş yavaş kendi adamı olmaktan çıkıyor, ona düşman kesiliyordu... Sovinyu...

Bundan bir hafta evvel, bizzat Vekilin tavsiye ettiği Sovinyu'nun, trendeki adam olduğuna nasıl inanabilirdi?..

Komiser bir kere daha dışarı fırladı :

— Toni, Labons... Yukarı gelin.

Tepmiyor, haykırıyordu.

İki memur koşarak geldiler.

— Sovinyu kim biliyor musunuz?.. Bu sabah tevkif ettiğimiz adam, kıyafet değiştirmiş... Makyaj yapmış...

Toni ile Labons afalladılar.

Patron saçmalıyordu...

Mareskal onları yazı odasına soktu ve tabancasını çekti.

— Eller yukarı!.. Haydut, ellerini yukarı kaldır... Labons, sen de nişan al!..

Sovinyu aldırış etmedi. Masaya bir el aynası dayamış, makyajını siliyordu. Biraz evvel Bregas'ı tehdit ettiği tabancasını da yanma koymuştu.

Mareskal sıçradı, atıldı, tabancayı kaptı, sonra geriledi.

— Ellerini yukarı kaldır, yoksa ateş ederim... Anlıyor musun kerata?

«Kerata») anlamıyordu. Üç tabancaya göğüs geriye yordu. Takma kaşlarını yoluyordu.

— Ateş edeceğim... Bir, iki, üç...

Nihayet Sovinyu konuştu :

— Münasebetsizlik yapacaksın Rodolf!

Rodolf münasebetsizlik yaptı. İki tabancayla, rasgele ateş etmeye başladı. Orelî yerinden kımıldamadı. Mademki halışkârı kımıldamıyor, onu himayeye çalışmıyordu, demek ki, tehlike yoktu. İtimadı öyle büyüktü ki, gülümsüyordu. Sovinyu, mendiliyle, yüzünün boyalarını siliyordu. Yavaş yavaş Raul meydana çıkıyordu.

Altı el tabanca atılmıştı. Duman fışkırıyordu. Aynalar kırılmış, resimler parçalanmış, mermerler çatlamıştı. Nihayet Mareskal, yaptığından utandı. Kendine geldi. Memurlarına :

— Merdiven başında bekleyiniz, çağırırsam gelirsiniz, dedi.

Labons dedi ki :

— Madem ki bu adam artık Sovinyu değildir, bırakınız yakalıyalım.

— Ben ne diyorsam onu yapınız.

Onları dışarı itti, kapıyı kapadı.

Sovinyu, kalktı, eğildi :

— Sizi hürmetle selâmlarım matmazel... Kendimi takdim edeyim mi? Baron dö Limezi... Bir haftadır polis memuruyum... Beni derhal **tanıdınız** değil mi?. Daha aşağıdayken beni tanıdığınızı anladım... Sakın bir şey söylemeyiniz, fakat gülünüz... Biraz evvelki **gülüşünüz** ne hoştu. Ne yerindeydi!..

Bregas'a selâm verdi :

— Emirlerinize amedeyim.

Sonra MareskaPa döndü :

— Bonjur üstadım! Ama sen beni tanıyamadm. I [âlâ düşünüyorsun, Sovinyu'nun kılığına nasıl girdiğimi düşünüyorsun!.. Sen Sovinyu diye bir adamın mevcutt olduğuna inandın,.. Aman Allahım, böyle bir şeye inanan var ve bu adam da poliste, büyük bir mevki ..abibi! Hayır Mareskal, Sovinyu, diye bir adam yok. O, muhayyel bir tip. Vekile onu methettiler, o da onu senin maiyetine verdi... On gündür seninle beraber çalışıyorum. Sana istediğimi yaptırıyorum. Baron dö Limezi evini keşfettim ve bu sabah kendimi kendim tevkif ettim ve orada şişeyi, şu mahut şişeyi buldun ve Kindeki kâğıtta hakikati okudun: «Mareskal enayidir!»

Bir an, RauPun gırtlığına atılacak gibi oldu, fakat kendini tuttu. Raul, neşeli neşeli devam etti:

— Pek kendinde değilsin Rodolf? Nen var? Hapisle olacak yerde burada olmam canını sıkıyor... Hem ;alan almıyor: Limezi ismiyle hapse girdiğim halde

Inyu ismile senin peşinden nasıl geldim? Çocuk • am !.. Bu çok basitti. Yerime başka birini koydum. Ona bol para verdim. Ne yaparlarsa ses çıkarmamasını söy-yajını da elimle yaptım. Sen benimle bera-

ber odaya girdin. Ben hemen kendi yerime koyduğum adamın başını sarmaladım, tevkifhaneye gönderdik.

Netice : Baron dö Limezi'den kurtulduktan sonra, matmazelin tevkifi elzemdi. Halbuki benim serbes kalmam da elzemdi. Dört kişi başbaşa verip anlaşmalıydık. Nihayet anlaşacağız. Oh, insan nasıl rahat nefes alıyorsa... Biraz sonra, matmazel ile seni selâmlıyarak buradan çıkıp gideceğiz.

Mareskal, soğukkanlılığını topladı, telefonu açtı :

— Alo!.. Polis müdüriyeti... Bana Filib'i veriniz... Sen misin Filip?.. Hata anlaşıldı. Ben biliyorum... Dinle, iki bisikletli memur al... Hemen Bregas'm evine gelin... Kapıyı çalarsın... Çabuk ol...

Telefonu kapadı, Raul'e baktı. Alay sırası ona gelmişti :

— Hüviyetini çabuk meydana çıkardın yavrum!.. Hapı yuttun... Ne olacağını anlıyorsun ya? Merdiven başmda Toni ile Labons... Burada ben varım... Biraz sonra da üç kişi gelecek...

Raul, masaya kibrit sıralıyordu. Altı tane sıraladı :

— Altiya karşı bir, dedi. Halimiz harap...

Elini telefona uzattı :

— Müsaade eder misin?

Mareskal mümanaat etmedi. Raul telefonu açtı :

— Alo... Matmazel, Elize sarayını veriniz... Alo!.. Reiscumhurum!.. Lütfen Mareskal'a bir müfreze asker gönderiniz...

Mareskal hiddetle telefonu kapı :

— Münasebetsizlik kâfi. Buraya lâf olsun diye gelmedik. Maksadın nedir?

— Yahu sen de hiç şakadan anlamıyorsun

— Anlat bakalım :

— Rica ederim...

Raui güldü :

— Siz matmazel, polislerden korkuyorsunuz ve onlar gelmeden evvel buradan gitmek istiyorsunuz. Anlatayım.

Ciddileşti :

— Mademki istiyorsun, anlatayım Mareskal... Söyliyeceklerim boş lâf değildir... Söyliyeceğim ve seni ikaa edeceğim.

— Neye?

— Matmazelin masum olduğuna.

— Vay... Matmazel kaatil değil mi?

— Hayır.

— Sen de kaatil değil misin?

— Değilim.

— Ya kaatil kim?

— Başkaları.

— Yalan!..

— Doğru. Bu işte, daha ilkten yanıldm Mareskal. Sana Monte-Karlo'da söylediğimi tekrar ediyorum. Matmazeli tanımam. Onu bir kere Hosman bulvarında görmüşüm. Kendisiyle yalnız Sen-Mari manastırında konuştum. Hiç bir zaman, tren cinayetine dair söz söylemedi, ben de sormadım... Hakikati başka türlü ve başka cepheden öğrendim.

Mareskal omuz silkti, fakat ses çıkarmadı. Saatine baktı, gülümsedi. Filip'le iki memur yaklaşıyorlardı.

Bregas bir şey anlamıyor, Raul'e bakıyordu. Orelî hazin bir tavır takınmıştı.

Raul anlattı :

— 26 nisanı, ekspresin 5 numaralı vagonunda dört kişi vardı. Biri İngiliz kızı Miss Bakefield'di.

Bir müddet düşündü, sonra caydı :

— Hayır, dedi, buradan başlamıyalım... Çok daha evvelden başlamak lızım. Mazinin bütün tafsılâtını bilmiyorum ama, sözlerim hakikati meydana çıkarmaya kâfidir... Bundan on sekiz sene evveldi... Tekrar ediyorum Mareskal, on sekiz sene evveldi. Dört genç, 8erburg'da bir gazinoda buluşuyorlardı. Bunlardan biri deniz komiserliğinde kâtip Bregas, biri Jak Ansivel, biri Lubo, biri de Jodo idi. Bu dostluk uzun sürmedi. Dörtten üçü polisin takibatına uğradılar, dördüncünün öyle insanlarla görüşmesi men'edildi. Esasen Bregas Paris'e geldi ve evlendi.

Bregas, bir dul kadınla evlendi. Bir kadının Oreli Atö isminde bir küçük kızı vardı. Karısının babası, mucitti. Onlara mühim bir servet kazandırmak, bir şey icat etmeye çalışıyordu. Kızı, Bregas'a vardıktan bir kaç zaman sonra, mühim bir şey keşfetti. Kızına yazdığı mektuplardan bu anlaşılıyor... Ve kızını çağırıyor. Bregas bunu haber aldı ve karısını sorguya çekti. Kadın, babasına söz verdiği gibi nereye gittiğini söylemedi, fakat bazı şeyler itiraf etti. Bregas, kayınpederinin bir yere, bir define sakladığına zahip oldu. Bu define nereye saklanmıştı? O defineden neden derhal istifade etmesinlerdi? Hayatları gün geçtikçe cehenneme dönüyordu. Bregas mütemadiyen kar isiyile kavga ediyor, üvey kızma soruyor, onları tehdit ediyordu.

Derken katısı birdenbire öldü. Kaymbabasının ölme üzere olduğunu haber aldı. Akli başından gitti. Sır ne olacaktı? Her ne pahasına olursa olsun bu sırrı meydana çıkarmalıydı.

Bir tesadüfle bir çare buldu, bir hırsızlık hâdisesini takip ederken eline Jodo, Lubo, AnsivePi geçirdi,.. Onlara işi açtı. Pazarlığa girişti... Onları serbes bira-

kaçaktı. Onlar doğru kaymbabasının oturduğu köye gidecekler ve can çekişen ihtiyarın ağzından, sırrı öğreneceklerdi... Öğrenemediler. Gittiler, ihtiyarı hırpaladılar. Adamcağız **tek** kelime söylemeden can verdi. Üç kaatil kaçtı. Bregas, istifade **edemeçUğl cinayet**in vicdan azabını çekmeye başladı.

Raul dö Limezi sustu, Bregas'a baktı. Bregas sessiz ve sakin duruyordu. Onu müteessir eden mazi değil, haldi.

Oreli de, avuçlariyle yüzünü kapamış, kımıldamadan dinliyordu.

Mareskal hayretteydi. Limezi ona bu esrarı ifşa etmekle, eski düşmanı Bregas'ı eli ayağı bağlı olarak teslim ediyordu. Gene saatine baktı.

Raul devam etti :

— Boş yere bir cinayet işlendi. Neticesi de vahim oldu. Ansivel korkudan Amerika'ya kaçtı. Kaçmadan evvel her şeyi karısına söyledi. Kadın hemen Bregas'a geldi ve onu tehdit etti. Elinden üç kaatilin masum olduğuna ve kaatilin kendisi olduğuna dair bir itiraf name aldı. İtirafnameyi Jodo'ya verdi. Kâğıdı, Atös'ün yastığının altında buldukları ve sakladıkları bir şişeye koydular. O tarihten itibaren, Bregas ellerindeydi. Onu isledikleri gibi tehdit edebileceklerdi.

Üç arkadaş kurnazdı. Bregas'ı ufak tefek işlerde kullanmadılar. Beklediler. Bregas terfi etti. Bir gayeleri vardı. Defineyi bulmak... Definenin nerede olduğunu bilen yoktu. Bregas ta bilmiyordu. Yalnız küçük kızın hayalinde bir şeyler kalmıştı... Kızın manastırdan çıkmasını beklemek lâzımdı. Ondan sonra icraata geçeceklerdi.

Kız manastırdan çıktı. Ertesi gün, Bregas, Lubo'larla Jodo'dan bir mektup aldı. Defineyi aramaya hazırdılar. Kızdan yerini öğrenmeli ve onlara haber vermeliydi. Yoksa...

Bregas çileden çıktı. On iki sene zarfında, bu mesele'nin unutulduğunu sanıyordu. O artık define ile alâkadar da değildi. Ona bir cinayeti hatırlattığı için onu düşünmüyordu. Fakat eski hempaları ortaya çıkmışlardı. Şimdi ne yapacaktı?

Bu sualin cevabı meydandaydı. İster istemez onlara itaat edecekti. Kızı sıkıştıracak, söyletecekti. Kendi de, gene zengin olmak hırsına kapıldı. Gene kavga, sorgu, tehdit başladı. Zihninde kalan bir hayali kurcalıyorlardı. O yaşamak istiyordu. Müsaade etmiyorlardı. Eğlenmek istiyor ve bazan eğleniyordu. Dostlarına gidiyor, tiyatro oynuyor, şarkı söylüyordu... Fakat avdet edince işkence başlıyordu.

Bu işkenceye daha müthiş bir şey ilâve edilmişti. Bunu burada söylemeye utanıyorum. Bregas'm aşkı. Neyse, bundan bahsetmiyelim. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun Mareskal. Bu yüzden Bregas'a kin bağladın.

Kız, buradan firar çarelerini aramaya başladı. Kızı, Şerburg'daki arkadaşının oğlu Güiyom teşvik ediyordu. Ansivel'in karısı, oğlunu bu işte kullanıyordu. Güiyom, annesinin nasihatlerini dinliyor ve kıza kendini sevdirmeye çalışıyordu. Ondan sonra esrarı öğrenmek kolaydı.

26 Nisan geldi.

Matmazel, evden kaçacağı için memnundu. Hosman bulvarında, bir pastahanede, üvey babasıyla son bir de-

fa çay içmeyi kabul etti. Karşısına tesadüfen sen çıktın. Rezalet oldu. Bregas kızı aldı ve evine götürdü. Kız gene kaçtı, istasyonda Güiyom'la buluştu.

Güiyom, bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem Oreli'ye malik olacak, hem de Miss Bakefield'le Nis'te bir vilâyı soyacaktı.

Ortada Jodo ile Lubo kardeşler var. Onlar, öyle kurnazca davrandılar ki Güiyom'la annesi, onların da bu işin peşinde olduklarını bilmiyorlardı. Fakat onlar, Güiyom'un manevrasından haberdardılar. 26 Nisanda trenne bindiler. Her ne pahasına olursa olsun Oreli'yi çıkaracaklar ve kızı söyletecekler di. İş aşikâr değil mi?

Şimdi yolcuların yerlerine gelelim. 5 numaralı vagon. Sonda. Miss Bakefield ile Baron Limezi. Başta Oreli ile Güiyom Ansivel. Anlıyorsun değil mi Mareskal? V;iyonun baş tarafında, bugüne kadar zannedildiği gibi **Lubo** kardeşler değil, Oreli ile Güiyom vardı. İki kardeşlerle Jodo başka taraftaydılar. Senin bulunduğu vagonda saklanmışlardı. Anladın ya?

Mareskal usulca :

— Anladım, dedi.

İsabet! Tren yol alıyordu. İki saat geçti. Laros istasyonu... Tekrar hareket... Dört numaralı vagon yolcuları, yani Jodo ile Lubo kardeşler, vagonlarından çıktılar, Yüzlerinde maske, başlarında kasket, üzerlerinde bluz var. 5 numaralı vagona girdiler. Bir köşede bir erli öbür köşede bir kadın uyuyor. Jodo ile kardeşlerin büyüğü erkeğe çullandılar. Küçük kardeş gözcülük ediyor Erkek bağlandı. İngiliz kendini müdafaa ediyor. i"(io »utlağma sarılıyor ve o zaman yanıldığını görüyor i ;ıı kadın Oreli değil. Bu esnada gözcülük eden kardeş vagona giriyor ve onları öteki vagona, Güiyom'la Oreli'nin bulunduğu vagona sürüklüyor. Fakat vaziyet

değişiyor. Güiyom gürültüyü işitmiş. Tabancasını hazırlıyor. Ateş ediyor. İki kardeş vuruluyorlar. Jodo kaçıyor.

Sözlerime bir itirazın yok değil mi Mareskal? Başlangıçta sen aldandın, ben aldandım, polis aldandı. Çünkü vakayı, görünüşe nazaran muhakeme ettik. Öyle ya, bir cinayet olduğu zaman, ölenler masum, kaçanlar canidir. Bunun aksi düşünülmedi. Mütecavizlerin ölebileceği nazarı dikkate alınmadı... Bundan sonra Güiyom için yapacak bir şey vardı, kaçmak... Bir an tereddüt etmedi. Orelî'ye vaziyetin fecaatini anlattı. Kendisi için ve Bregas için bu rezaletin meydana çıkması çok müthiş bir şey olurdu. Kızın beyni altüsttü. İki kişinin, gözlerinin önünde ölmesi ile çileden çıkmıştı. Güiyom ölenlerden birinin gömleğini ona giydirdi, kasketi başına geçirdi. Kendi de öteki kardeşin gömleğini giydi ve arkasında bir şey bırakmamak için valizleri aldı, koridorda koşmaya başladılar. Karşılarına bir memur çıktı. Boğuştular ve trenden atladılar.

Bir saat sonra, Orelî ormada yakalandı ve en büyük düşmanı Mareskal'm eline düştü.

Fakat mesele seyrini değiştirdi, araya ben girdim...

Ne vaziyetin vahameti, ne de Orelî'nin, o gecenin hatırasıyla ağlaması, hiç bir şey, Raul'ü, araya giren bir adam tavrı takınmaktan men'edemedi. Kalktı, kapıya kadar yürüdü, sonra geri döndü, koltuğa kuruldu ve gülümsiyerek tekrar etti :

— Ben araya girdim. Tam vaktinde girmişim. Mareskal bir takım hergeleler arasında, namuslu bir adam çıktığına ve bu namuslu adamın, matmazelin yeşil gözlerine hayran olup, kendisini himaye ettiğine memnunsun ya? İşte azimli, iradeli, açık kalpli bir insan : Baron dö Limezi. Onun bulunduğu yerde, her şey yoluna

giriyor. Vakalar, uslu çocuklar gibi, onun sözünü dinliyor ve facia mes'ut bir şekilde neticeleniyor.

Raul kalktı, biraz dolaştı. Sonra genç kızın yanına geldi :

— Neden ağlıyorsunuz Oreli. Fena şeyler bitti. Mareskal da sizin masum olduğunuzu anladı. Ağlamayınız Oreli. Ben, tam sırasında araya girerim. Bu huyum hiç değişmez. O gece gördünüz. Mareskal sizi hapsedti. Ben kurtardım. İki gün sonra Nis'te Jodo yakaladı, ben kurtardım. Monte-Karlo'da, Sent-Mari'de gene Mareskal' ın eline düştünüz, ben kurtardım... Biraz evvel geldim- yanınızda değil miydim? Ne korkuyorsunuz? Artık her şey bitti. Bisikletliler gelmeden evvel çıkıp gidelim, öyle değil mi Rodoif? Mâni olmuyorsun ya?.. Matmazel lerbesttir değil mi?. Haydi geliniz.

Oreli, mücadelenin bittiğine inanmadan, mütereddi \:rüdü. Fakat kapının eşiğinde, Mareskal ile Bre* ı Hikilmişlercli. Galip gelen rakibe karşı, ikisi bir ol- "ll \:lardı...

KAN

Raul yaklaştı. Bregas'a aldırış etmedi, komisere :

— Hayatı topyekûn göremediğimiz için, bize muğlâk, karışık görünür. Tren cinayetinde de böyle oldu... Vaziyeti olduğu gibi meydana çıkardım. Matmazelin masum olduğunu anladın, müsaade et te gitsin.

Mareskal omuz silkti :

— Hayır.

— İnat etme Mareskal. Görüyorsun ya, artık alay etmiyorum, şaka etmiyorum. Hatanı anlamanı ihtar ediyorum.

— Hatam mı?

— Öyle ya. Matmazel öldürmedi. Matmazel bu meselenin kurbanıdır.

Komiser dişlerini gıcırdattı:

— Öldürmediyse niye kaçtı? Güiyom'un firarını anlıyorum. Fakat matmazel? Kaçmakla ne kazanıyordu? Ondan sonra bir şey söylemedi. İlk zaman, yakalandığı zaman, jandarmalara yalvardı : «Hâkim nerede?.. Hâkime söyleyeceğim» dedi. Fakat sonra sustu.

— Aferin Mareskal. Bu nokta mühim. Ben de matmazelin bir şey söylememesinden şüphelendim. Hattâ

hana bile, kendisine yardım ettiğim halde bir şey söylemiyordu... Bu meseleyi de burada, bu evde hallettim. Hastalığı esnasında dolaplarını karıştırdığım için beni affetsin. Lâzımdı.

Mareskal'a, annesinin, ölürken yazdığı şu satırlarını okudu: «Orelî, ne olursa olsun, üvey baban ne yaparsa yapsın, onu asla itham etmiyeceksin. O mücrim de olsa, sana işkence de yapsa, onu müdafaa et : Ben onun ismini taşıdım.»

Mareskal itiraz etti :

— Bregas m cinayetini bilmiyordu. Bilseydi bile, 0 cinayetle tren cinayeti arasında münasebet yok. Bre- l bu işle alâkadar olamazdı.

— Oldu.

— Nasıl oldu?

- Jodo-yu unutulursun.

— Yani?.

- Ben AnsiveFin karısı ile görüştüm. Elinden ya-
ıh bazı işaat alabilmek için çok para verdim. Oğlu
masına anlatmış, Ludo kardeşlerin cesetleri önünde,
fodo yumruklarını sıkmış ve Oreli'ye demişti ki :

PJğer bu meseleye dair bir şey söylersen Orel, **brndcm** bahsedersen, eğer tevkif dilirsem, eski ci-
fi i i IUiliUnm. Büyük baban Atö'yü Bregas öldürdü.»

İlmiye'de maddiyen tekrar edilen bu tehdit üzerine 1911'de Osmanlı ağzını açmadı. Öyle değil mi matma-

I i i M.mh

— lvti

I « görüyorsun ya Mareskal, matmazelin sükûrmdl iri inirdi. Tekrar ediyorum, müsaade et te

Mareskal ayağını yere vurdu :

— Hayır.

— Neden?

— Çünkü intikamımı almak istiyorum. Rezalet olsun istiyorum. Her şey meydana çıksın. Güiyom'la kaçtığı, tevkif edildiği, Bregas'm cinayeti, her şey duyulsun. Namusu bir paralık olsun. Beni reddetti. Cezasını çeksin... Bilmediğim şeyleri bana öğrettin. Budalalık ettin. Bregas'la kızı, iyice avucumun içine aldım... Jo-do'yu da, Ansivel'i de, bütün çeteyi yakaladım... Hiç biri kaçamaz artık. Hele Orelî hiç kaçamaz.

Hiddetten köpürüyordu. Dışarıda Toni ile Lobons'un ayak sesleri duyuluyordu.

Raul, masanın üstündeki şişeden çıkan kâğıdı aldı : «Mareskal enayidir» yazılı olan kâğıdı aldı, açtı, komişere uzattı :

— Al azizim, bunu çerçevele, başının ucuna as.

— Sen istediğin kadar alay et. İstedığın kadar söylen, seni de yakaladım... Bu işin başlangıcındanberi, beni az oynatmadın!.. Hele o sigara meselesi : Ateşin var mı, kibritin var mı?.. Sana bir ateş vereyim de gör... Ömrünün sonuna kadar, hapishanede sigaranı yakarsın... Evet, hapishanede, çünkü oradan çıktım, oraya gireceksin... Senin kim olduğunu öğrenmedim mi sanıyorsun?.. Senin maskeni sıyırmadım mı zannediyorsun. Âşıkma iyi bak Orelî. Eğer kim olduğunu anlamak istiyorsan, hırsızlar kralını, dolandırıcıların en zarif ve en kibarını, üstadın üstadını hatırla... Baron dö Limezi dediğin zat...

Sustu. Aşağıda kapı çalınmıştı. Filip'le iki memur gelmişlerdi.

Mareskal ellerini uğuşturdu, geniş bir nefes aldı.

— Bu sefer hapı yuttun Lüpen... Ne dersin?

Raul Oreli'ye baktı. Lüpen ismine aldırış etmemişti. Dışarıya kulak veriyordu.

— Matmazel, dedi, neye endişelisiniz? Gelen memurlardan size ne?

Pencereyi açtı, kaldırımında duran birine seslendi :

— Fiiip sizsiniz değil mi? Bana bak arkadaş, sana hususi bir şey söylemek istiyorum... Öbürleri duymasınlar. (Üç kişi gelmiş yahu!) Beni tanımadınız mı? Baron dö Limezi. Çabuk olun, Mareskal sizi bekliyor.

Pencereyi kapadı :

— Hesap tamam Mareskal, bir tarafta dört kişi... öteki tarafta üç kişi... Bregas'ı saymıyorum. O, bu me^{le} Bele ile alâkadar olmuyor... Yedi kişi, beni bir kaşık su da boğacaklar... Matmazeli de...

Oreli gülümsemek istedi. Anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Mareskal merdiven başında bekliyordu. Sokak kapı-
l ; içildi, merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Biraz son-
ll Mareskal'm emrinde altı kişi oldu. Yavaş sesle emir-
le» verdi. Yüzü güldü.

— Baron, lüzumsuz itişme olmayacak değil mi?

— Merak etmeyiniz marki, yedinizi birden gebert-
ll " i arzusunda değilim.

— Demek beni takip edeceksin?

- Dünyanın öbür ucuna kadar.

Tabii şartın yok?

Var. Bir şartım var. Bana akşam kahvaltısı ik-
r ; t iti d

Peki. Kuru ekmek, köpeklere mahsus bisküvi ve

— Hayır.

— Ya ne isliyorsun?

— Senin yiyeceklerini : Krem şantıyeli kestane, kestane, romlu baba, Alikant şarabı...

Mareskal, endişeli bir hayretle :

— Ne diyorsun? diye sordu.

— Söylediğim meydanda. Beni davet ediyorsun. Kabul ediyorum. 5'de randevun yok mu?

— Randevum mu?

— Evet... Aklına geldi ya... Evinde, yani küçük apartımanmda... Düplan sokağında... Hergün, orada...

Mareskal sarardı :

— Sus?

Soğukkanlılığını kaybetmişti. Artık alay edemiyordu.

— Neye susayım?.. Ne var?.. Artık beni davet etmiyor musun?.. Beni takdim etmez misin?..

— Sus diyorum sana!..

Memurlarının yanma gitti, Filip'i bir köşeye çekti :

— Biraz bekliyeceksiniz Filip... Memurları uzaklaştı, duymasınlar. Bazı noktalar hakkında izahat alacağım...

Kapıyı kapandı. Raul'e geldi. Gözlerini gözlerine dikti :

— Bu da ne demek? Ne demek istiyorsun?

— Hiç.

— Bu ima nedir?.. Nereden biliyorsun?

•— Sevgilinin ismiyle, apartmanın adresini mi?.. Bregas'm Jodo'nun hususî hayatlarını nasıl öğrendimse, senin hususî hayatını da öyle öğrendim. Şık döşenmiş, lavanta kokuları içindeki apartımanmı buldum.

— O benim hakkım değil midir? Bu işle seninle lev kifi arasında ne münasebet var?

— Eğer o apartımda, sevgililerinin mektuplarını saklamasaydın, hiç bir münasebet **olmazdı**.

— Yalan söylüyorsun.

— Eğer yalan söyleseydim, böyle horoz ibiği gibi kızarmaydın.

— Anlat.

— Bir dolapta, gizli bir çekmece var. Bu çekmece-
de renk renk kurdelelerle bağlı mektuplar... Bu mektuplar, bir çok kadınları rezil etmeye kâfi... Müddei-umumi B... nın karısı... Komedi Fransez artistlerinden Matmazel Z... ve nihayet...

— Sus diyorum sana...

Mareskal, bitkin bir halde odada dolaştı, sonra ge-
II Raul'ün yanına geldi:

Ne istiyorsun?

— Anlamadım?

Mektupları iade etmek için kaç para istiyorsun?

Otuz para.

Alay etme, kaç para istersin?

<)tuz milyon.

Mnii'Mknl hiddetten, sabırsızlıktan titriyordu, Raul
MI. hl

M » I linin Rodolf. Ben iyi adamım. Bu mektuplar
mı Ulli ı i iniyor. O mektuplar bana lâzım. Ay-
I " I 0 i ni...nu! <n>lendirebilirim, fakat bir istedi-

Nnllı 7

Aıhl 11 «-1 ;r;ın;ı Mareskal. Oreli de, Bregas ta,

hattâ Anşivel'le Jodo da rahat etsinler. Bu mesele kapansın.

— Mektupları geri verir misin?

— Hayır. Onları rehin diye alakoyacağım. Eğer doğru yoldan saparsan, bir ikisini neşrederim.

Mareskal'm alnından ter damlıyordu :

— Bana ihanet etti demek?

— Belki.

— Evet, evet. Bana ihanet etti. Bir kaç zamandır beni gözlüyordu. Onun vaşitasiyle bu işi takip ettin. Kocasına seni o tavsiye etti.

— Ne yapayım. Sen madem ki böyle çirkin vasıtalar kullanıyordun, ben de Orel'i'yi müdafaa için aynî çareye baş vurdum. Hem sen de pek saf davrandım. Benim gibi bir adam, bir ay uyuklar mıydı? Beni Bokur'da, Sen-Mari'de, Monte-Korlo'da iş başında gördün. Şişeyi nasıl aldığımı biliyorsun. Ne diye ihtiyatlı davranmadım?

Omuzundan tutup sarstı :

— Kendine gel Mareskal. Bu partiyi kaybettin. Ne çıkar? Bregas'm istifası cebinde. Yerinde de gözün var. Keyfine bak. Gene iyi günler görürsün. Yalnız bir tavsiyem var. Kadınlara itimat etme. Mesleğinde ilerlemek için, onlardan istifade etme, onları ele geçirmek için, mesleğinden kuvvet alma. İstiyorsan âşık ol, gönlün varsa polis memurluğu et. Fakat ne âşık polis memuru öl, ne de polis memuru âşık. Sana bir de nasihat vereyim : Yoluna Arsen Lüpen çıkarsa, derhal dümeni kır. Haydi şimdi vereceğin emri ver. Ben gidiyorum.

Mareskal sakalını karıştırıyordu. Acaba razı olacak mıydı, yoksa lüpen'in yakasına sarılacak mıydı?

Nihayet kararını verdi. Filiple memurları gittiler Soluk kapısı açılıp kapandı.

Raul Oreli'ye yaklaştı :

— Gidebiliriz matmazel. Valiziniz aşağıda değil mi?

Bir kâbustan uyanıyormuş gibi **silkindi** :

— Sahi mi?.. Hapse girmiyor muyuz?.. Nasıl mu-
\ ufak oldunuz?

— Mantıkla her şeye muvaffak olunur. Mareskal
• / anlar. İyi adamdır. Ona elinizi verirsiniz matmazel.

Oreli elini vermedi. Esasen Mareskal dönmüş, dir-
eklerini şömineye dayamış, başını avuçlarının içine
felmişti.

Genç kız, Bregas'a yaklaşıırken biraz tereddüt etti.

sakin ve lakayt duruyor, fakat bitkin görünüyordu, Raul, bu hasta halin mânasını sonradan anladı.

Edikte durdu :

Bir şey daha söyleyeceğim, dedi. Üvey babanızın
yi Mareskal'ın önünde söylüyorum. Sizi, sakın, sessiz
blı yere götüreceğim. Bir ay yüzümü görmeyeceksiniz.

Blı is sonra geleceğim ve hayatınızı nasıl ve ne yolda
i " t m i etmek istediğinizi soracağım. Mutabık mıyız?

— Evet.

<ji lılır Merdivende kızın kolundan tutmaya mec-

»'''i11-1» lim burada, yakında dedi. Bütün gece
v\ v\{ mecaliniz var mı?

1

• Imak öyle büyük saadet ki...

• Imulu. Hatırına tekrar yukarı çıkmak

• 'il ' ' il im otomobili gösterdi :

h l r MijMın din.01 otomobil... İçinde, size bahset-
l-lftln h l i M i i .Mim \;1r Benim ihtiyar sütninem-

dır. Siz **otomobile** bininiz. Ben biraz yukarı çıkacağım... Biraz **sonra** gelirim.

KOŞU koşa yukarı çıktı.

Bregas, kanapeye serilmiş, cansız yatıyordu. Ağzından kan geliyordu.

— Telefon et te bir doktor çağırt... Şimdilik Oreli'-ye bir şey söylemeyeceğim...

Mareskal kolundan yakaladı :

— Söyle sen kimsin?.. Lüpen değil mi?

— Bunu beğendim. Meslek aşkın kabarıyor.

Komiserin yüzüne bir kahkaha attı :

— Ta kendisi!

Koşarak ineli, otomobile bindi. Etrafa göz gezdirdi ve ihtiyara sordu :

— Otomobilin etrafında dolanan kimse görmedin mi?

— Hayır.

— Emin misin?.. Şişman biriyle, kolu sargılı biri?

— Ha, gördüm. Kaldırımında bir aşağı bir yukarı dolaşıyorlardı.

Otomobile yol verdi. Biraz ötede, onlara yetişti. Otomobili durdurdu, omuzlarına vurdu :

— Vay, demek siz tanışıyorsunuz? Nasılsın Jodo?.. Ya sen Güiyom Önsivel?..

Döndüler. Jodo, yabani bir domuzu andırıyordu. Şişmandı :

— Nis'teki adam sizsiniz, dedi, matmazelin yanında sizin olduğunuzu tahmin etmiştim.

Raul Güiyom'a döndü :

— Tuluz'daki adam da benim.

Ve sordu :

— Buralarda ne işiniz var? Bregas'm evini mi göz
İliyorsunuz?

— İki saattenberi. Mareskal'ın geldiğini, polislerin
yetiştğini, matmazelen çıktığını, hepsini **gördük**,

— Peki, ne olacak?

— Siz bütün meseleyi biliyorsunuz. Bulanık suda
balık avlarsınız. Matmazel sizinle kaçarken, Bregas Ma-
reskal ile uğraşiyor... Muhakkak istifa etti... Belki de
tevkif edildi.

— Bregas öldü!.

Jodo sıçradı :

— Ne!.. Öldü mü?..

— Beni dinleyin. Bu işe karışmaktan sizi men'et-
!i Mi. Sen Jodo, matmazelin büyük babasını öldürdün,
tngiliz kızını öldürdün, Lubo kardeşlerin ölümüne sebep
Oldun. Seni Mareskal'a teslim edeyim mi?.. Senin Güi-
yom, bütün esrarını annen para mukabilinde sattı. Fa-
kat ;eni itham etmiyeceğime söz verdim. Sözümü tuta-
• - ım Mazi hakkında bir şey söylemiyeceğim. Fakat ge-
ne yeniden başlarsan, karışmam. Öteki kolunu da kı-
rıp seni de Mareskal'a teslim edeyim mi?

<ü Hvom uzaklaşmak istedi. Fakat Jodo kabardı:

Yani define senin olacak?..

İtimi omuz silkti :

Ben defineye inanıyor musun?

i ii» ite, senin inandığın gibi inanıyorum... Yirmi

Mundil mı i s i h peşindeyim. Şimdi elimden almaya kal-
II \ • II III

Kılnde değil ki alayım... Ne olduğunu, nerede
oldur m m hile bilmiyorsun?

— Bilmiyorum... Sen ele bilmiyorsun, Bregas ta bilmiyor. Ama kız biliyor. İşte bunun için de...

Raul güldü :

— Taksim edelim mi?

— Lüzum yok. Ben kendi hakkımı kendim alırım. Yoluma çıkacakların vay haline. Elimde, zannettiğinizden çok daha fazla koz var. Haberiniz olsun.

Uzaklaştılar. Raul arkalarından baktı. Canı sıkılmıştı...

«Adam sen de, diye söylendi, eğer dört yüz kilometre otomobilin arkasından koşacaklarsa tabanlarını yağlasınlar.-

Ertesi gün öğle üstü, Orelî, aydınlık bir odada uyanırdı. Bahçeler ve bağların nihayetinde, Klermon-Feran kilisesi görünüyordu. Yüksek bir tepedeki nekahathanedede, sıhhatini iyice topladı.

Haftalarca, yalnız Raul'un ihtiyar süt ninesiyle konuşarak, bahçede, parkta dolaşarak Püy-dö-Don dağlarını ve şehrini seyrederek, sakin, rahat bir ömür sürdü.

Raul, bir kere bile gelmedi. Hergün, Viktuar, çiçek, yemiş, kitap, mecmua getiriyordu. Raul, yol kenarlarına gizleniyor, genç kızı uzaktan görüyor, uzaktan ona h2rgün biraz daha artan aşkını ilân ediyordu :

«Yeşil gözlü gene kız, mes'utsun,» diyordu. «Çiçek toplarken, şezlonga uzanırken, mes'ut olduğun halinden anlaşıyor.»

Yirmi gün sonra Raul'den bir mektup aldı. Ertesi hafta için bir otomobil gezintisi teklif ediyordu. Söyleyecek mühim şeyleri vardı.

Gene kız, tereddütsüz kabul etti.

Randevu günü yola çıktı. Caddede Raul'ü görünce duraladı. Nereye ve niçin gidiyordu?.. Raul yaklaştı ve bir şey söylememesini işaret etti ve kendisi konuştu :

— Geleceğinize emindim. Görüleceğimizi biliyorsunuz. Çünkü facia henüz bitmedi, bazı kısımları henüz muallâka? Bunlar hangi kısımlardır? Sizi alâkadar etmez değil mi? Bu işi düzeltmeyi, yoluna koymayı bana İmvale ettiniz. Siz sadece bana itaat edeceksiniz ve ne olursa olsun korkmıyacaksınız. Arfok korkunuz kalmadı ya?

Elini uzattı. Orelî uzatılan eli sıktı. Teşekkür etmek, itimadı olduğunu söylemek istedi. Fakat bunun lü-BUmsuz olduğunu anladı, sustu.

Otomobile bindiler. Rouyo köyünü geçtiler.

Saat sekiz buçuktu. Günlerden cumartesiydi. 15 Aftustos cumartesi.

Hiç konuşmadılar. Fakat Raul içinden konuşuyordu :

-Arlık benden nefret etmiyorsun küçük hanım! ılı r.eceki meseleyi unuttun değil mi? Ben de sana öy-I hürmetkarım ki, ben de o geceyi düşünmüyorum... h i y d J i n i ; ılı m , biraz gülümse...»

< * MmulMlniyordu. Fakat Raul'e manen yakındı.

(HumohlI bir saattir yol alıyordu. Güneye doğru, ' «if H ıl bükülerek uzanan, ormanlık bir yoldan gi-

Nlhuyıl i. ı kuru bir vadide yol almaya başladı-
lm

Raul :

Roma'lılardan kalma bir şose, dedi. Fransa'nın her köşesinde, Sezar'm bir hatırası vardır.

Cevap vermedi. Birdenbire derin bir düşünceye dalmıştı.

Eski şose daraldı, bir keçi yolu oldu. Güç geçtiler. Küçük bir yayla ile metruk bir köye çıktılar. Oreli, tah-ta bir yaftada, köyün ismini okudu : Juum.

Sonra bir orman, daha sonra yeşil bir kıra çıktılar. Tekrar Romalılardan kalma şose başladı. Biraz daha ilerlediler, bir merdiven başında durdular.

Oreli gittikçe dalıyor, Raul gözlerini ondan ayırmı-yordu.

Merdivenin basamakları geniş ve alçaktı, çıktılar. Yeşillik, ağaçlık, serin bir bahçeye geldiler. Önlerine sa-ğa ve sola uzanan yosunlu duvarlar çıktı. Orta yerde bir kapı vardı. Raul cebinden bir anahtar çıkardı, ka-pıyı açtı. Yokuş devam ediyordu. Tepeye tırmandılar. Bir gölün kenarına geldiler. Gölün ortasında kayalar vardı.

İlk defa olarak Oreli bir şey sordu :

— Beni buraya getirmekte bir maksadınız mı var,, yoksa tesadüf mü?

Raul doğrudan doğruya cevap vermedi :

— Manzara hazin ve korkunç, vahşî bir güzelliği var. Buraya seyyahlar gelirler ve bakınız, sandalla ge-zerler.

Bir sandala doğru yürüdüler. Bindiler. Raul küre-ğe oturdu.

Gölün suları, siyah bulut renginde idi. Küreklerin ucunda, damlalar cıvalanıyordu. Bu madenî suda kayı-ğın nasıl yüzdüğüne hayret etmemek kabil değildi. Ore-li elini soktu ve derhal çekti :

— Ah!..

— Ne var? Ne oldunuz?

— Hiç... Daha doğrusu bilmem.

— Heyecanlısınız...

— Evet, içimde öyle hisler var, ki beni **şaşlatıyor...**

Bana öyle geliyor ki...

— Size öyle geliyor ki?..

— Nasıl anlatayım, başka bir insanımsım gibi geliyor... Karşımda da siz değilmişsiniz sanıyorum... Anlıyor musunuz?

Gülümsedi :

— Anlıyorum.

Kayalıklara yaklaşıyorlardı. Aralarına girdiler. Burada, aslan, kaplan, fil biçiminde kayalar vardı. Büyük bir kayanın dibi çatlamış, büyük bir tünel şeklini almıştı. Tünele girdiler. O zaman kulaklarına, bir saat evvel »ricada bıraktıkları şehrin gürültüleri aksetti.

Çanlar, orglar çalıyor, şarkılar söyleniyordu. Büyük Wır kilisenin kubbe gürültüleri duyuluyordu.

Genç kızın üstüne baygınlık geldi... Kulaklarında mazinin ahengi çınılıyordu... Boynunu büktü ve hıçkırır gibi :

— Aman yarabbi!.. Siz kimsiniz?.. dedi.

Çocukluğundanberi hayalinde sakladığı ve kimseye **ifşa** etmediği bu sırrı, anası ölürken, seveceği adama **ii 8** etmesini söylemişti... Şimdi ruhunu okuyan bu erkeğin karşısında, ne yapacağını bilmiyordu.

Raul :

• Aldanmamışım, dedi. Burasıydı değil mi?

Evet. Daha yolda, bazı şeyleri hatırladım... Bu KÖlü, im kayalıkları, o soğuk suyu biliyordum. Nihayet < M II seslerini duydum... Senelerce evvel, büyük babamla anneni le geldiğimiz yere geldik.

Başını kaldırdı. Öbür tarafta görünen, daha küçük bir gole baktı.

Orelî, Raul'e sokulmuş anlatıyordu :

— Annem sizin yerinizde, babam karşınızda oturmuştu. Ben annemin elini öpüyordum. Şu kayalığın yamacındaki tek ağaca bakınız... Bu ağaç gene burada **idi...** Biraz sonra, gölün kıyısına geleceğiz... Orası küçük **bir plajdır...** İşte burada. Sol tarafta bir şelâle vardır... Sağda bir şelâle daha olacak... Kumlar şimdi görünür... Mika gibi parıldar... Biraz daha ötede bir mağara vardır... Evet bir mağara olduğuna eminim. Bu mağaranın ağzında da...

— Ne vardı?

— Bizi bekliyen bir adam vardı... Kahve rengi yün bluzu, uzun beyazlı saçlı acayip bir adam. Buradan bakınca görünüyordu. Onu bugün de görecek miyiz?

— Görmemiz lâzım. Öğle oldu, randevumuz öğleyindi.

SULAR YÜKSELİYOR

Güneşte, mika gibi parıldıyan kumluğa çıktılar. Soldaki ve sağdaki kayalıkların birleştiği yer, bir çatı olmuştu. Tabaklardan birinde şu kartı buldular :

«Büyük babanız Atö'nün dostlarından Marki dö Talençay sizi hürmetle selâmlar, Oreli. Biraz sonra gelecek ve daha evvel gelemediği için özür dileyecektir.»

— Beni mi bekliyordu?

— Evet. Dört gün evvel kendisiyle uzun uzun görüş-lüm. Bugün öğle üzeri sizi buraya getireceğimi söyledim.

Oreli etrafına bakıyordu. Bir yanda bir resim seh-pası, boyalar, eski elbiseler, bir yanda bir hamak vardı. Nihayetdeki iki büyük taş, ocak vazifesi görüyordu. Sordu :

— Burada mı oturuyor?

— Sık sık, bilhassa bu mevsimde. Kışları Junen köyüne gidiyor. Kendisini orada buldum. Fakat burada "i ırmad'ğı zamanlar da, hergün geliyor. Büyük babanı, gibi iyi tahsil görmüş, artist bir adam. Fena resim JPipiyor ;'.ma gene ele artist. Burada, rahip gibi tek ba-

şma yaşıyor. Avlanıyor, ağaçları buduyor, sürülerinin çobanlarına nezaret ediyor ve bu memleketin bütün fakirlerini besliyor. On beş senedenberi de sizi bekliyor, Oreli.

— Yani rüştümü isbat etmemi bekliyor?

— Evet, büyük babanızla böyle konuşmuşlar. Bu hususta da konuştuk. Fakat sizden başkasına bir şey söylemiyor. Başınızdan geçen her şeyi anlattım. Sizi buraya getireceğimi söyledim. Çok sevindi ve kapının anahtarını verdi.

— Peki, kendisi niye yok?

Buna Raul da şaşmıştı. Bu acayip yerde, ilk defa başbaşa yemek yediler ve Raul, endişesini belli etmemeye çok çalıştı.

Bir aralık Oreli mırıldandı :

— Size teşekkür etmek isterdim. Ama nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Çok borçluyum, ömrüm oldukça bu borcumu ödiyemem.

— Yeşil gözlü genç kız, gülümse ve yüzüme bak.

Gülümsedi ve baktı. Raul :

— Borcunuz kalmadı! dedi.

Üç çeyrek kala, kilise çanları tekrar başladı. Raul :

— Tabii bir hâdise, dedi. Rüzgâr Klermon-Ferran'-dan estiği zaman, şehrin bütün gürültüleri, bu kayalar da aksi sada yapıyor...

Oreli başını salladı :

— Hayır, bu izahınız kâfi değil.

— Sizin başka bir bildiğiniz mi var?

— Evet.

— Nedir?

— Bu çan seslerini, buraya siz aksettiriyorsunuz ve

bu suretle bütün çocukluk hatıralarımı ihya ediyorsunuz;

— Ben her şeye kadir miyim?

— Evet.

— Aynı zamanda her şeyi de bilirim. Bundan on beş sene evvel, şurada uyudunuz.

— Yani?

— Mademki bundan on beş sene evveli yaşıyorsunuz, gene uykunuz geldi.

Saklamadı, hamağa uzandı.

Raul bir müddet mağaranın eşiğinde durdu. Saati ne baktı, sabırsızlandı. Üçü çeyrek geçiyordu. Markide Talençay meydanda yoktu .

«Ne olacak sanki?.. Ne ehemmiyeti var?..»

Bunun ehemmiyeti vardı. Ehemmiyeti olduğunu biliyordu. Öyle anlar vardır ki, her şey ehemmiyet kesbeder.

Tekrar mağaraya girdi. Himayesinde, rahat rahat Uyuyan genç kıza baktı. Ona gene ilânı aşk etmek istedi. Edemedi, endişesi artıyordu.

Plaja çıktı. Kumluğa çektiği sandalın, iki üç metre ötede, yüzmekte olduğunu gördü. Çengelli değneği Uzatıp çekti. Gelirken, birkaç santimetre su alan sandalıda, otuz kırk santimetre su vardı.

«Vay canına dedi, batmamamız mucize!..»

Sandalın bir tahtası çürümüş değildi. Sandalın altındaki tahtalardan biri sökülmüş ve yerine, çürük bir kah ta mıhlanmıştı.

Bunu kim yapmıştı? Raul'ün hatırına evvelâ Markı geldi. Peki ama, ihtiyar bunu ne maksatla yapmış Olabilirdi? Ne diye beklediği bir dostun kızma kavuşacağı zaman, ona suikast yapmışdı?

Yalnız **bir mesele** vardı. Kayık olmadığı zaman Talençay **nereden** ve nasıl geliyordu? Nereden gelecekti? Bu **plaja** karadan yol var mıydı?

Raul aradı. Hiç bir yol yoktu. Plajdan ve mağaradan çıkmanın yegâne yolu göldü ve sandaldı. Geçit yoktu. Aranırken bir basamak gördü. Dar bir merdivenden çıktı. Ama güçlkle çıktı. Bir kayanın tepesine geldi. Buradan karşı kırlara bir patika uzanıyordu. Geri döndü. İlk basamakları sular basmıştı, atladı.

— Garip, diye söylendi.

Bir saat kadar aramıştı. Orel'i'yi uyanık buldu. Genç kız ona koştu, Raul sordu :

— Ne var?

— Sulara bakınız... Yükseliyor...

— Sahil!

— Bu nedir?

— Tabî bir hâdis.

— Suların yükselmesi ne kadar zaman sürer acaba?

— Bir iki saat.

— Yani mağaranın yarısına kadar su basar'

— Hattâ tekml mağarayı da basması mümkündür.

Raul'ün sesi boğuklaşmıştı. Acaba sular yükseldiği zaman, mağarayı, tavanına kadar kaplıyor muydu? Bir kıyamet alâmeti miydi?..

Kendi kendini içinden teskin etti :

«Yok canım, bu gibi gayri tabî hâdiseler bin sene de bir kere olur... Gölde sular yükselip alçalmaz... Bir tesadüf, geçici bir şey olacak...»

Evet ama, bu geçici şey neydi? Nasıl oluyordu?

Orel'i sordu :

— Neniz var? Düşüncelisiniz?

— Burada beyhude bekliyoruz. Mademki büyük ba-

babanızın dostu gelmiyor, biz gidelim. Juven'cleki **evinde** görüşürüz.

— Nasıl gideceğiz? Kayık kullanılmaz halde.

— Sağ tarafta bir yol var. Bir kadın için yürümesi güç. Müsaade ederseniz sizi kucağıma alayın.

— Neden ben de yürümiyeyim?

— Ne diye ıslanacaksınız? Yalnız ben ıslanırım.

Bunu, safiyetle teklif etmişti. Genç kızın kıpkırmızı olduğunu gördü. Bokur yolunda olduğu gibi, kendini RauFun kolları arasına bırakmak istemiyordu.

Sustular...

Genç kız, elini suya soktu :

— Bu soğuk suya tahammül edemeyeceğim, dedi.

Raul yalvardı :

— Rica ederim, gidelim.

Mağaradan çıktılar. Fakat çıkar çıkmaz, yanlarında bir şey vınladı, bir kaç taş fırladı. Uzakta bir silâh patladı.

Raul Oreli'yi yere yatırdı. Bir ikinci kurşun daha vınladı. Raul, genç kızı mağaraya soktu, kendisi koşmak istedi.

— Raul, Raul... Gitme... Sizi öldürecekler...

Yakalamış bırakmıyordu :

— Kuzum gitmeyiniz.

— Bırakınız.

— Hayır, istemiyorum.

Biraz evvel, kucağına çıkmak istemediği halde, şimdi sıkı sıkı boynuna sarılıyordu. Raul yavaşça :

— Korkmaymız, dedi.

~ Korkmuyorum. Fakat birbirimizden ayrılmıya-

11 m.

Hakkınız var, bırakınız sizden ayrılmıyacağım.

Başını uzattı Bir kurşun daha, kayalığa isabet etti.

Muhasara edilmişlerdi. Ellerinde tüfek olan iki kişi, onların çıkmasına mâni oluyordu... Onları Raul görmüştü. Sağ kıyıda, iki yüz elli metre ötede idiler... Raul gülmeye gayret etti :

— Tuhaf şey, dedi... İyice sarıldık. Kımıldadık mı, kurşun geliyor. İtiraf ediniz ki, iyi tertip edilmiş?

— Kimin tarafından?

— Evvelâ aklıma ihtiyar Marki geldi. Fakat o olmaz.

— Peki ama o nerede?

— Hapsedilmiş olacak. Bir tuzağa düşmüştür.

— Tuzağı kuran kim?

— İki düşmanımız, merhametsiz iki düşmanımız Jodo ve Güiyom .

Orelî'nin gözünden, asıl tehlikeyi bertaraf edebilmek için, bu ismi ortaya atıvermişti. Fakat genç kız, ne onlardan korkuyordu, ne de kurşunlardan. Onun korkusu yükselmekte olan sularandı.

— Ne diye tuzak kurdular?

— Define... MareskaTı susturdum. Bir gün Jodo ile Güiyom'u da susturmam lâzım geleceğini biliyordum. Onlar daha çabuk davrandılar. Projemi öğrendiler. Büyük babanızın dostunu hapsettiler. Size vereceği evrakı çaldılar. Biz buraya gelirken ateş etmediler, çünkü etrafta çobanlar vardı. Hem acelele ne lüzum vardı? Kartı okuyacak ve Markizi bekliyecektik. Biz sahile çıktık. Bentleri kapadılar. Şelâlelerden akan sularla gölün taşığını ancak dört beş saat sonra farkettiler... Çobanlar uzaklaştı. Kayık çürüğe çıkarıldı, mağaraya hapsedildik. İşte, Baron dö Limezi, basit bir Mareskal gibi kafese girdi.

YEŞİL GÖZLÜ GENÇ; Kİ /.

Bütün bunlar, başına gelen şeylerle alay eden şaka ei bir adam tavrı ile söylenmişti. Oreli'nin güleceği geldi.

Bir sigara yaktı, yanar kibriti dışarı uzattı.

İki el patladı, sonra iki el daha atıldı Kursunlar isabet etmedi.

Sular yükselmekte devam ediyordu. Raul :

— Ocağın taşlarına çikalım, dedi.

Sıçradılar. Raul Oreli'yi hamağa yatırdı. Masaya koştı, kalan yemekleri aldı. Kurşunlar yağdı.

— Geç kaldılar, Artık korkacak şey kalmadı Pia mm mı? İstirahat edip karnımızı doyuracağız. Geceyi bekliyeceğiz. Karanlıkta sizi omuzuma alacağım, kaya lık yoldan gideceğiz. Bizi muhasara edenlerin kuvvetleri aydınlıktadır. Karanlıkta nereye ateş edeceklerini bilemezler...

— Evet ama sular yükseliyor. Geceye daha bir saat var.

— Ne çıkar? Ayaklarım ıslanacağına, belime kadar banyo yapmış olurum.

Söylediklerinin boş olduğunu Raul de biliyordu Güneş, dağ tepelerinden henüz kaybolmuştu. Bir bu-ruk, iki saatten evvel karanlık basmayacaktı. Düşman-ları, ağır ağır yaklaşacaklar, yolun kenarında pusuya satacaklardı.

Oreli, gözlerini sulardan ayırmıyor, arada bir ürpe-fiyordu, Nihayet :

— Eminim, kurtaracaksınız.

— Memnun oldum, demek itimadınız var.

— Evet var. Bana bir gün, sudan korkmamı söyle-diniz... Söylediğiniz çıktı. Fakat gene de korkmuyorum. Siz her KO ye kadirsiniz, mucizeler yapıyorsunuz.

— Mucize mi? Hayır, ben mucize yapmam. Yalnız

düşünürüm ve vaziyete göre hareket ederim. Sizi, bir şey sormadan, buraya, çocukluğunuzda geldiğiniz yere dun diye beni büyücü, sihirbaz sanıyorsunuz. Hayır, Jodo ile Güiyom da şişeyi biliyorlardı ve onlar da benim gibi, hayatsuyunun formülünü okumuşlardı... Bu formülden onlar ne anladılar? Hiç, ben anladım. Bu formül, Roya'daki suların tahlili idi. Burası Overnya'dır. Haritayı açtım. Joven köyü ile gölünü buldum. Juven, lâtlince Juuntiyaden gelir. Jouvence, yani hayatsuyu demektir. Öğreneceğimi öğrenmiştim. Juven köyüne geldim. Marki'nin nüfuzunu söylediler. Her halde o ihtiyarın bir bildiği olacaktı. Gittim,, sizin tarafınızdan geldiğimi söyledim. Eskiden, 14, 15 Ağustos'ta geldiğinizi söyleyince, ben de sizi buraya aynı tarihte getirdim. Bu gün dinî âyin vardır. Kiliselerin çanları çalar. Mucize dediğiniz işte budur yeşil gözlü genç kız...

Oreli'yi avundurmak için söz kâfi değildi.

— Sular yükseliyor, dedi, bastığınız taşları aştı, ayaklarınız ıslanıyor.

Taşın birini aldı, öbürünün üsütüne koydu. Üstüne çıktı. Kolunu hamakın dibine dayadı. Konuşmakta devam etti. konuşuyordu, çünkü sessizlikten korkuyordu... Hem konuşuyor, hem de düşünüyordu.

Ne oluyordu? Vaziyeti ne taraftan kollamak lâzımdı? Sular yükseliyordu. Bu suları yükselten Jodo ile Güiyom'du? Ne yapıyorlardı? Her halde b'ir zamanlar, suları yükseltmek için çare düşünenler (her halde bu mağarada adam boğmak için bu işi yapmadıklarından) suları alçaitmak için de bir çare bulmuş olacaktı... Bu çare neydi?

Raul kolları bağlı, ölümü bekleyenlerden değildi. Bütün manialara rağmen, düşmana hücumu tasarlıyor-

du. Peki ama, ya bir kurşun yerse? Ya suyun soğukluğuna tahammül edemezse?.. Orelî ne olurdu?

Orelî dedi ki :

— Kuzum bana doğruyu söyleyin. Artık ümit kalmadı değil mi?

— Neden? Gece oluyor.

— Daha vakit var... Hem gece de olsa, gene buradan çıkamıyacağız.

— Niçin?

— Bilmem. Ama her ümidin kesildiğini anlıyorum.

— Hayır hayır, tehlike büyük, fakat henüz ümidim kesilmedi. Bütün mes'ele sükûnetimizi muhafaza etmekte. Düşünmek, anlamaz lâzım. Her şeyi anladıktan sonra, icraata geçmeye vakit bulurum. Yalnız...

— Yalnız...

— Yardımaınıza muhtacım. Tamamiyle anlamam için, hatıralarınızı bilmem lâzım. Hafızanızı toplayınız... Biliyorum. Bunları ancak seveceğiniz adama söyleyeceğinizi annenize vadettiniz. Fakat ölüm, aşktan daha kuvvetli bir sebeptir. Eğer siz beni sevmiyorsanız, ben sizi, annenizin temenni ettiği kadar seviyorum... Bunu itiraf ettiğim için beni mazur görünüz. Öyle anlar vardır ki, verilen söz tutulmaz... Sizi seviyorum... Seviyorum ve kurtarmak istiyorum... Cevap veriniz, bir iki kelime beni tenvire yetişir.

Mırıldandı :

— Sorunuz.

Hemen sordu :

— Annenizle buraya geldiğiniz zaman ne oldu? Nenin gördünüz. Nereye gittiniz?

— Bir yere gitmedik. Burada uyuduğuma eminim. i'>!!!;ünkü gibi bir hamakta uyudum... Yanımda konuşuyorlardı. Büyük babamla arkadaşları sigara içiyorlardı.

Bunları unuttum, şimdi hatırladım. Tütün kokusu burnumda, Açılan bir şişenin mantar sesi kulaklarımda. Sonra, sonra... Karnımı doydurdular... Dışarıda güneş vardı...

— Güneş mi?

— Evet, ertesi gün olmuştu.

— Emin misiniz? Bütün mesele burada.

Eminim. Ertesi gün burada uyandım, güneş vardı... Ama... Her şey değişmişti... Hem buradaydım, hem değildim... Kayaları görüyordum ama, aynı yerde değillerdi.

— Nasıl, aynı yerde değiller miydi?

— Hayır, sularla ıslanmıyorlardı.

— Sularla ıslanmıyorlardı ve bu mağaradan çıktınız?

— Evet. Büyük babam önümüzde yürüdü. Annem elimden tutuyordu. Ayaklarımızın altı kayıyordu. Etrafımızda ev gibi şeyler vardı... Harabeler de vardı. Sonra gene çanlar çalındı... Sesleri kulağımdan gitmeyen çanlar...

— Tamam, düşündüğüm buydu... Tereddüt caiz değil.

Derin bir sessizlik oldu. Masa, resim sehpası kitaplar ve iskemleler suyun üstünde yüzüyordu.

Hamağın ucuna oturmak mecburiyetinde kaldı.

Dışarı ortalık kararıyordu. Ama neye yarardı!..

Oeli doğruldu, Raul'un bir elini tuttu, öptü. Raul kendinden geçti :

— Ne yapıyorsunuz?

— Sizi seviyorum.

Yarı karanlıkta, yeşil gözler parıldıyordu. Genç kızın kalbini duyuyordu. Ömründe böyle büyük bir zevk hissetmemişti.

Genç kız devam etti :

— Sizi seviyorum. İşte benim asıl sırrım bu **Raul** Öbür sır beni alâkadar etmiyor. Ama bu sırrım, haya timdir. Ruhumdur. Canımdır. Ben sizi daha tanımadan, görmeden sevdim... İşte bunun için **senden nefret** ediyordum... Utanıyordum... Beni **Bokur yolunda** öptünüz. Duyduğum zevki tarif edemem... **öyle feci** bir gece, hiç tanımadığım biri beni öpüyor ve ben bundan zevk duyuyordum... Ve anladım, sizin esiriniz olmuştum. Bana her istediğinizi yaptırabilirdiniz artık... İşte bunun için sizden kaçtım... Senden nefret etmiyordum, seni çok seviyordum ve korkuyordum... Seni görmek istemiyordum, fakat sensiz de duramıyordum... Raul, Raul, beni sıkı sıkı sar... Seni seviyorum Raul.

Raul genç kızı kollarının arasına aldı, sevildiğine zaten emindi... Ve bu aşkın feveranı kolunu, kanadını kırmıştı. Mücadeleye takati kalmamış gibiydi.

Oreli bu halsizliği sezdi :

— Kaderimize razı olalım Raul. Seninle olduktan sonra ölümden korkmam... Kollarının arasında can vermeye razıyım... Hayatta, bundan fazla mes'ut olamayız.

Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar... Öpüştüler... Dünyayı unuttular.

Fakat Raul kendini çabuk topladı :

— Olamaz, diye haykırdı... Siz, ölemezsiniz... Hayır, buna mâni olacağım...

Oreli tutmak istedi :

— Kuzum gitme... Ne yapacaksın?

- Seni de kendimi de kurtaracağım.

— **Geç oldu.**

— Niye geç olsun? Ortalık karardı. Dudaklarını, gözlerini görmüyorum artık...

— Nasıl kurtulacağız?

— Bilir miyim?.. Her halde, suların fazla yükselmesine mâni olacak bir çâre vardır... Bu çareyi bulmalıyım...

— Bana itimat et sevgilim. Her zaman sözümde durdum. Eğer muvaffak olursam sana işaret veririm, düdük çalarım... İki tabanca atarım... Suyun soğukluğunu vücudundan hissettiğin sırada bile bana itimat et.

— Mademki istiyorsun, git.

— Korkmazsın ya?

— Mademki korkma diyorsun, korkmam.

Ceketini, yeleğini, iskarpinlerini çıkardı. Saatini boynuna bağladı, atladı.

Dışarısı karanlıktı. Saat sekizdi.

KARANLIKTA

Rauî'un ilk intibarı çok feci oldu. Kara sulara, ayır-dedilemiyen kayalık sahillere, yıldızsız bir gece çökmüş-tü. Gözlerinin kör gözlerden farkı yoktu. Kulağına hiç-bir ses gelmiyordu. Sular, şelâleleri de basmış, seslerini kesmişti, bu vaziyette görmek, işitmek ve maksada ulaşmak lâzımdı.

Suların yükselmesine mâni olacak çare mi?.. Hayır, bu çareyi arayacak değildi. Maksudı, iki düşmanın bu-lunduğu, yere gitmekti. Muhakkak saklanmışlardı. El-lerinde tüfekleri, pusuda yatıyorlardı? Ama nerede?

Kıyıyı takip etti. Kaya yolunun basamaklarına gel-di. Çok güç çıkıyordu. Birdenbire durdu. Uzakta bir ışık vardı?

Yerini tayin edemedi. Sahilde miydi? Gölün orta-sında mıydı? Her halde bu ışık mağaradan görünmü-yordu, muhakkak ki düşmanın bulundukları yerdeydi.

Şimdi ne yapacaktı? Yukarı çıkacak, kayalardan geçecek, kırları aşacak, o ışığın bulunduğu yere mi gi-decekti? İyi ama, ya ışığı gözden kaybederse?

Mağarada, suların hücumuna maruz kalmış, ölü-mü bekliyen Oreli'yi düşündü ve kararını verdi. Suya daldı, ışığa doğru yüzmeye başladı.

Bir hayli yüzdü. Soğuk kuvvetini ve nefesini kesiyordu. Fakat Oreli'yi düşündükçe kendini topluyor ve yüzüyordu, karanlıkta suları kulaçlıyordu.

Nihayet sahili buldu... Üstünden, başının üstünden sesler geliyordu.

Jodo ile Güiyom acaba ne kadar uzaktaydılar?.. Onlara nereden varacaktı. Yukarı nasıl ve nereden çıkacaktı?

Evvelâ vücuduna masaj yaptı. Çamarşırırlarını sıktı ve tekrar giydi. Kayalık sarp değildi. Bilâkis merdiven gibiydi. Tırmanmaya başladı...

Nihayet yukarı çıktı. Biraz ötede çukur gibi bir yer bu yerde harap bir baraka vardı. Bir ağaç kütüğünde bir elektrik feneri vardı.

Gölün uçurumu kenarında iki adam yüzü koyun yatmışlardı. Yanlarında tüfek ve tabanca vardı. Raul saatine baktı. Buraya tam elli dakikada gelmişti

«Suların yükselmesine mâni olacak ancak yarım saatim var. Eğer Jodo'dan bu müddet zarfında bu çareyi öğrenemezsem, Oreli'nin yanma gidip ölmekten başka yapacak bir şey yok.»

Yavaş yavaş, sürünerek iki kafadara yaklaştı. Ne yapacağını kendisi de bilmiyordu.

Jodo diyordu ki :

— Hiç merak etme. Bende indiğimiz zaman, su kesimi beşteydi. Beş, mağaranın tavanı hizasıdır. Mademki mağaradan çıkmadılar, boğulmuşlardır. Buna şüphe yok.

Güiyom kani olmadı :

— Sen mağarayı biraz daha yakından gözlemledin.

— Sen niye gözlemedin, sen yaklaşıydın.

— Benim kolum sakat. Güç ateş edebiliyorum.

— Hem de o adamdan korkuyorsun.

— Sen de korkuyorsun.

— İnkâr etmiyorum... Uzaktan ateş etmek ve mademki ihtiyar Talençay'm defteri elimizdeydi, sular-
dan istifade etmek daha kolayıma geldi

— Jodo, o ismi ağzına alma.

— Amma tabansızsın!

— Ben hastaneden çıktım. Sen geldin. Annem sana ne dedi? «Peki dedi. Mademki o şeytan herifin Oreli'yi nerede sakladığını biliyorsun ve onu gözleyip definin keşfedileceğini iddia ediyorsun, peki, Oğlum 88 na yardım etsin. Amma cinayet yok, kan istemem."»

— Bir damla kan dökülmedi.

— Malûm. Fakat o biçare adamın ne olduğunu biliyorsun. Biri öldü mü cinayet var demektir. Limezi ile Oreli'yi düşünürsen, cinayet işlenmedi diyebilir misin?

— Ne yapaydık? O herif kolay kolay atlar mıydı? Senin bir kolunu kırdı, kafanı da kırırdı.

— Ya Oreli?

— Onlar bir vücut sayılır, birine **dokunmadan**, öbürüne dokunmak imkânı yoktu.

— Biçare kız...

— Sen defineyi, istiyor musun?..

— Evet amma...

— Markinin vasiyetnamesini görmedin mi? HUI.Ou Juveri malikânesi onun oluyordu. O zaman ne yapar it I tm! Evlenecek miydin? Sana zor varırdı.

— Şimdi ne olacak?

— Yarın, Juven gölü, her zamanki gibi olmalı öbür gün, ancak öbür gün, çünkü Marki çobanları ı¹ ralarda dolaşmayı menetti. Markinin ölüsünü bulnntl

lar. Mirasçı yok. Malikâne devlete kalacak. Hazine altı ay sonra mezada çıkaracak. Biz satın alacağız.

— Hangi parayla?

— Altı ayda bu para kazanılır. Hem esrarı bilen olmadığından kimse çok para vermez.

— Ya takibata geçilirse?

— Kime karşı?

— Bize karşı.

— Ne diye?

— Limezi ile Oreli'yi öldürdük diye.

— Onlar boğuldular, bulunmazlar.

— Nasıl bulunmazlar? Mağarada cesetleri bulunacak.

— Hayır. Yarın sabah oraya gideceğiz. Bellerine taş bağlayıp göle atacağız.

— Limezi'nin otomobili ne olacak?

— Öğleden sonra o otomobile binip gideceğiz. Kızı âşıkı evinden kaçırdı sanırlar. Mesele meydana çıkmaz. İşte benim plânım. Ne dedin?

Yanlarında bir ses:

— Koca kerata, mükemmel, dedi, mükemmel ama, bir mâni var.

Korkuyla döndüler. Bir adam çömelmiş, homurdanıyordu :

— Büyük bir mâni var. Bütün bunlar, bu söylediklerin olsaydı doğruydı. Fakat ya mağaradakiler kaçtı-larsa?

İki hempa, yanlarındaki tabancaları aradılar. Yoktu.

— Silâh mı?... Ne yapacaksınız? Bak benim silâhım var mı? Islak bir pantolon, ıslak bir gömlek. Silâh... Bizim gibi kabadayılar silâhla oynamaz.

Jodo ile Güiyom şaşalamışlar, kımıldıyamıyoriardı. Jodo'nun önüne Nişteki adam, Güiyom'un önüne Tulu/daki adam çıkmıştı... Onun öldüğünü sanırlarken, o yanlarındaydı. Düşman karşılarına gelmişti.

Limezi güldü :

— Ya... Canlıyım, yaşıyorum. 5 numaralı bent, mağaraya su vermiyor... Hem siz, böyle şeylerle beni mat edeceğinizi mi sanıyordunuz? Ben de yaşıyorum, Oreli de yaşıyor azizim Jodo.. Mağarada değil. Eteği de ıslanmadı. Konuşabiliriz. Kısa konuşacağız. Beş dakika.

Jodo ağzım açamıyordu. Sanki kalbi durmuştu. Limezi devam etti :

— Plânın suya düştü. Mademki Oreli ölmedi, mirasçı demektir. Müzayede olmayacak. Eğer onu öldürürsem, müzayede olursa, ben varım. Satın alırım. Beni de öldürmen lâzım. Buna imkân yok... Ben ölmem. Bir çare var.

Sustu. Jodo kulak verdi. Demek çare vardı!

— Evet, bir çare var. Benimle anlaşmak. Fazı mısın?

Jodo gene cevap vermedi. Gözleri parlıyordu.

— Neye susuyorsun? Ama gözlerin parlıyor. Mademki sana bir şey teklif ediyorum, demek ki sana ihtiyacım var. Hayır. Benim kimseye ihtiyacım yoktur. Fakat sen on beş yirmi senedir bu işle uğraştın. Bu işte hakkın var ve hakkını müdafaa için her şeyi göze aldın. Hattâ cinayeti bile... Senden bu hakkı satın almak istiyorum, Ben de rahat edeyim, Oreli de... Kaç para istersin?

Jodo gevşedi. Homurdandı:

— Sen söyle.

— Mesele senin bildiğin gibi değil. Define yok. Başanlacak bir iş var. Bu iş meydana getirilirse kârı...

— Çok olacak.

— Hakkın var. Ben de buna göre para vereceğim.

Ayda be> bin frank.

Haydut sevinçle sıçradı :

— İkimize mi?

— Hayır, beş bin sana, iki bin Güiyoma .

Güiyom derhal:

— Kabul ettim, dedi.

— Sen Jodo?

— Belki ederim. Fakat rehin lâzım. Avans lâzım.

— Üç aylık peşin kâfi mı? Yarın üçte Klermon - Ferranda buluşalım. Bir çek vereyim:

— Peki, peki amma, ya yarın Baron dö Limezi beni tevkif ettirirse?

— Ettirmem, çünkü beni de beraber tevkif ederler.

— Sizi mi?

— Beni ya... Hem de benim tevkifim daha gürültülü olur.

— Siz kimsiniz?

— Arsen Lüpen!

Jodo'nun üzerinde ismin büyük tesiri oldu.

Raul devam etti :

— Bütün dünya polisi Lüpen'i arıyor. Yüz defa mahkûmum. Beş yüzden fazla sabıkam var. Anlaşmak için yaratılmış insanlarız. Biraz evvel kafanı patlatabilirdim. İstemedim, Anlaşmayı tercih ediyorum. Hem sırasında senden istifade de edebilirim. Kabahatların var amma, meziyetlerin de var. Beni Klermon-Ferran'a kadar takip etmeni beğendim, çünkü bu işi nasıl yaptığını anlamadım. Sana söz eriyorum. Lüpen'in sözü altındır. Anlaştık mı?

YEŞİL GÖZLÜ GENÇ KIZ

Jodo ile Güiyom yaaş sesle konuştular:

— Mutabıkız. Ne istiyorsun?

— Ben mi? Bir şey istemiyorum. Rahat etmek istiyorum. Artık arkadaş olduk... Ortağınız artık. Eğer sim diden bu ortaklığa yardım etmek istersen ne âlâ... Elin de vesikalar var değıl mi?

— Mühim şeyler var. Göle dair Marki'nin **evrakla-**
rı var.

— Malûm. Gölü taşırdın... Buna dair talimat yok mu?

— Beş defter.

— Defterler burada mı?

— Evet. Vasiyetnamesi de burada.

— Ver.

— Yarın. Çeki verir alırsın.

— Peki, yarın. şimdi ellerimizi sıkalım, ayrılalım.
El sıkıştılar.

Konuşacakları bitmişti amma, asıl mücadele biraz sonra başlayacaktı. Bütün bu sözler, Jodo'yu kandırmak içindi. Mesele bentlerin yerini bulmaktaydı. Acaba Jodo söyleyecek miydi? Meseleyi kavrayacak mıydı?... Raul hiç bu derece sıkıntıya düşmemişti.

Sordu:

— Gitmeden evvel görmek isterdim... Bentleri benim önümde açamaz mısın?

— Boşalması yedi sekiz saat sürer.

— Hemen aç. Gölü boşaltmaya başla. Yarın sabah siz buradan, ben ve Oreli oradan defineyi görürüz. Bentler buraya yakın değıl mi? Bizim altımızda...

— Evet.

— Doğru yol var mı?

— Var.

— Açıp kapamasını biliyor musun?

— Kolay. Defterde yazılı.

— Haydi inelim. Sana yardım ederim.

Jodo elektrik fenerini aldı, kalktı. Tuzağın farkına varmamıştı. Biraz ötede, tüfeklerini gördüler, omuzlarına vurdular.

Elektrik fenerini Raul almıştı.

<Bu sefer iş yoluna girdi, diye düşünüyordu, muvafak oldum.>

İndiler, Jodo bir kumlukta yürümeye başladı. Bir kayadan saptı. Bir koya geldi. Eğildi, bir kaç taş kaldırdı. Dört demir kulp göründü.

Jodo:

— İşte, dedi, bunları çevirmek kâfi.

Birini çevirdi, ötekini Raul çevirdi. Dört kulpu da çevirdiler. Gölün kenar sularında bir kaynama oldu.

Raul, saatine baktı. Dokuzu yirmi beş geçiyordu. Oreli kurtulmuştu.

— Tüfeğini versene... Yok hayır, sen iki el ateş et.

— Neden?

— İşaret vermek istiyorum.

— Kime?

— Oreli'yi mağarada bırakmıştım. Mağara su doluyordu. Kızcağız korku içindeydi. Korkacak bir şey kalmadığını haber vermek için, iki el silâh atacağımı söylemiştim.

Jodo afalladı. Raul'ün küstahlığına hayran oldu... Eski rakibini bir kere daha takdir etti. Bir dakika bile vaziyetten istifade etmeyi düşünmedi. İki el ateş etti ve dedi ki:

— Sen şefsin. Sizin sözünüzü dinlemekten başka çare yok. Defterlerle vasiyetnameyi alınız.

Raul defteri cebine koydu:

YEŞİL GÖZLÜ GENÇ KIZ

— Aferin! Namuslu bir insan değilsin ama, hog bir keratasın. Bu sandala ihtiyacın var mı?

— Yok.

— Binip Oreli'nin yanına gideyim, siz de artık buralarda görünmemeye bakın. Hemen **şimdiden Klermon** - Ferran'a gidiniz. Yarın görüşürüz.

Sandala bindi. Onlara talimat verdi. Jodo sandalın bağını çözdü. Raul açıldı.

«Ne iyi adamlar!... Kullanmasını bilmek lâzım... Çekleri vereceğim. Baron dö Limezi namına bankada para kaldığına pek emin değilim amma, çekleri imzalayıp vereceğim!...»

Bir kaç dakika sonra mağaraya geldi. Elinde fener içeriye girdi:

— Kurtulduk Oreli... Silâh seslerini duydun mu?

Oreli, hamakta rahat rahat uyuyordu... Sevgilisine itimadı vardı. Belki de iki el silâhı duymuştu. Her halde o anda uyanmadı.

Ertesi sabah gözünü açtığı zaman, mağarada şayanı hayret şeyler gördü. Sular boşalmıştı. Bir sandalın içinde, Raul, çoban kıyafetine girmiş uyuyordu. Çoban elbiselerini, markinin eşyaları arasında bulmuştu.

Dakikalarca Raul'u seyretti. Bu, kadere hükmeden harikulade şahsiyet kimdi?... Mareskal'm ithamını duymuştu. Acaba Arsen Lüpen miydi?

Oreli düşünüyordu :

«Hayatımdan fazla sevdiğim adam, sen kimsin? Beni her tehlikeden kurtaran adam, kimsin?»

— Anka kuşu!...

Raul uyanıyordu. Uyanıyor ve cevap veriyordu:

— Anka kuşuyum... Seni malikânene ulaştıracağım...

— Benim malikânem mi var?

— Evet. Altı yaşında iken malikânende dolaşıyordun. Bugün de, ihtiyar Markinin yardımı ile tekrar sahip oluyorsun.

— Haydi malikânemi göeyim Raul, tekrar göreyim.

— Evvelâ karnımızı doyuralım. Zaten bu çok uzun sürmeyecek. Asırlardan beri gizli kalan bu şey, tamamiyle senin olduktan sonra meydana çıkmalıdır.

Oreli, başka bir şey soramadı. Ne yaptığını anlamak istemedi. Jodo ile Güiyom ne olmuşlardı? Marki Talençay nerede idi? Bunları anlamak arzusuna düşmedi.

Biraz sonra mağaradan dışarıya çıktılar. Oreli başını büyük bir teslimiyetle Raul'ün omuzuna dayamıştı. Mırıldanıyordu:

— Şimdi gayet iyi hatırlıyorum... Ertesi gün anemle çıktığım zaman da aynı manzarayı görmüştüm..

HAYATSUYU ÇEŞMESİ

Manzara şayanı hayretti! Sular **çekilmiş ve çekilen** suların yerinde, Romalılar devrinden **kalma, muazzam** bir şehir harabesi meydana **çıkmişti, Raul, şaşkınlıktan** sapsarı kesilmişti.

— Burası, kuvvet ilâhının mabedJ imiş. Bu yol da Romen yolu. Juven şehri, burada **imiş demek Sular** basmış!...

Mukaddes yoldan yürüyorlardı. Bazı yerlerde **eski** paralar vardı. Raul iki tanesini aldı. **Üstünde Kon itan-**tin'in arması vardı.

Nihayet Hayatsuyu çeşmesine **geldiler, Raul :**

— Babanızın başının altında bulunan **şişede bu çeş-**menin suyu vardı, dedi.

Bu kadim şehirde, bir saat dolaştılar. **Sonra Raul** bentlere gitti. Demir kulpları tekrar çevirdi. Sular dolmaya başladı. Şehir gene sular altına **gömüldü**

Oreli ile Raul dar yoldan yürümeye **başladılar, Göl-**den uzaklaşıyorlardı. Raul yarı yolda anlattı:

— Hayatsuyunda, müthiş bir radyoaktivite var. insanlara kuvvet veriyor, onları adeta gençleştiriyor. Eskiden zengin Romalılar, bu membaa gelip yıkanılarını^. İmparatorluğun çökmesinden sonra, son prekonsül bu yerleri istilâ eden düşmanlardan burasını saklamak

için bu bentleri yatırmış ve şehri su altında bırakmış.

Tain onbeş. asırdır, bu şehir gözlerden saklı kaldı. Mermer ve taş şaheserler suya gömüldü... Babanız, markiye misafir geldiği bir sırada, dolaşırken, tesadüfen bentleri buldu. Uğraştılar, tetkik ettiler. Harabeyi buldular, çeşmeyi keşfettiler.

İşte define bu Orelî. Altı yaşında iken buraları gezdin. Büyük baban öldükten sonra, marki buradan ayrılmadı. İki çobanın yardımıyla, eski beldeyi ihya etti. Kazdı, aradı, temizledi, sana hazırladı. Bu hediyeye paha biçilmez. Çünkü memba, dünyada mevcut bütün memba sularından çok daha harikuladedir. Harabelerin de değeri dünyalar değer.

Raul coşmuş anlatıyordu. Orelî ses çıkarmıyordu... Neden sonra Raul kızın mahzun durduğunu farketti, sebebini sordu. Orelî derhal cevap vermedi. Nihayet dedi ki:

— Marki'nin nerede olduğunu hâlâ bilmiyor musunuz?...

— Hayır, fakat muhakkak köye gitmiştir. Belki de hastalandı. Belki de randevuyu unuttu.

İyi bir cevap değildi. Orelî'ye kâfi gelmedi.

— Gidelim, dedi.

Yürüdüler. Haydutların saklandığı barakaya geldiler. Biraz ileride, kıyıda, Orelî büyük bir çuval gösterdi:

— Bak, kımıldanıyor.

Raul baktı ve koştu. Çuvalı açtı. İçinden bir çocuk çıktı. Bu Jodo'nun yordakçısıydı.

— Seni yumurcak seni!... Bizi sen takip ettin değil mi? Jede seni otomobilin arkasındaki sandığa sakladı,

Klermon - Ferran'a kadar geldin. Oradan bir kari **ya**z din değil mi? Doğru söyle, yoksa dayak yersin...

Çocuk şaşaladı ve kekeledi :

— Evet, Tonton yaptırdı.

— Tonton da kim?

— Jodo amcam.

— Amcan şimdi nerede?

— Bu gece üçümüz de gittik, sonra gene geldik.

— Ne yaptınız?

— Bu sabah ,sular çekildikten sonra aşağı indiler, bir şeyler topladılar.

— Benden evvel mi?

— Sizden ve matmazelden önce. Siz mağaradan çıktıktan sonra, bir duvarın arkasına saklandılar. Ben buradan onları görüyordum. Tonton beklememi tembih etmişti.

— Şimdi onlar nerede?

— Bilmem. Sıcaktı. Uyuya, **kaldım Bir aralık** uyan-dım, dövüşüyorlardı.

— Dövüşüyorlar mıydı?

— Yerde buldukları bir şey **için dövüşüyorlardı, Al-**tın gibi parlayan bir şey... Yere **düştüler Tonton** bir bıçak çıkardı... Sonra duvar üzerlerin- **çöktü galiba. .** Bilmiyorum.

— Ne diyorsun?... Bu ne znm;m nldı? Nerede oldu?

— Şurada...

Çocuk eğildi, sonra korku **ile doğruldu**

— Orası su dolmuş.

Çocuk düşündü, sonra ağlamaya **hıııııııııı**

— Öyle ise... Öyle ise... Kur! ııl;ım;ıdılar.. h<>ınıldu-lur... Demek...

— Sus!...

Oreli karşılarında durmuş, yüzü sapsarı bir halde konuşulanları dinliyordu.

— Biçareler, kimbilir **ne** kadar azap çektiler!...

Çocuk hıçkırıyordu. Raul ona bir kartla para vere-
rek :

— Al şu yüz frangı. Trene bin, Paris'e git. Bu ad-
resi bul. Sana bakarlar... dedi.

. . .

Sessizce döndüler. Evin kapısında Oreli:

— Bir kaç gün ayrılalım, dedi. Size yazarım.

Raul itiraz etti:

— Ayrılalım mı? Sevişenler hiç bir zaman ayrılmaz-
lar.

— Sevişenler ayrılmaktan korkmaz. Hayat onları
daima birleştirir.

Raul boynunu büktü, ayrıldılar.

Bir hafta sonra şu mektubu aldı:

«Aziz arkadaşım,

**«Çok kötü bir durumdayım. Üvey babamın öldüğünü haber aldım. Marki'yi de bir uçurumun dibinde ölü olarak bulmuşlar. Kaza diyorlar. Bir cinayete kurban gitti değil mi?... Jodo ile Güiyom da fecî bir ölümle öldüler... Miss Bakefield öldü... îkî kardeşler öldü. Eski-
den büyük babamı öldürmüşler.**

«Ben buralardan gidiyorum Raul. Beni arama! Bu durumda gideceğim yeri dahi kendim bile bilmiyorum. Çok düşünmeye ihtiyacım var.

«Seni seviyorum. Bekle ve beni affet!»

Raul beklemedi Aradı, günlerce, aylarca aradı. Bütün adamlarını seferber etti. Fakat ne yaptıysa Oreli'yi bulamadılar.

i (ÖZLÜ GENÇ KIZ

NM. i i m,,ı,ı birinde, Orelı geldi. Güler bir **yüzle** elini il ni 11

i' ... illettin mi?

nü l.ı in me sarıldılar, sonra yanyana konuştular, Orelı

ılı m o malikânenin **varisi İsem**, bulun o cinayet ler.il de varisi olacağım denırkiir ki, buna tahammül edemem

Kam cebinden **vasiyetnameyi** çıkardı:

— Peki, şimdi bu ne olacak?

Orelı vasiyetnameyi Raul'ım elinden aldı ve parçaladı.

— Dedim **ya**, İle miyorum. Ben bir kahraman değilim !...

— Ya nesen?

— Alğım Raul... Hayatını aşkı uğruna yaşayacak olan bir âşığım ben!...

— Yeşil gözlü genç kız, sözün ciddî mi?

— Elbette. Senden de birsey istiyorum: Beni mümkün olduğu kadar uzun **zaman** sev.

— Daima seveceğim.

— **Hayır Raul**, Ben **daima** değil, uzun zaman da sevebilecek **bir adam değilsin**, Fakat senin tarafından ne kadar **sevilsem kârdır** Bu gece Ruayal tiyatrosuna gel. Locan hazır.

Raul, gece **tiyatroj** agltti. La vie de bohem oynanıyordu. Bas rolü **yem nnwije** edilen şantöz Lüsi Gotiye **oynuyordu**.

Lüsi Gotiye, Orell'nin kendisi idi.

Temsil bitince Raul **sanatkârın** odasına gitti. Ku-e-ıkkırlı

nn facia da böyle bitli.

Raul, Jodo'nun küçük yordakçısını Güiyon'un anasının yanına verdi. Kadın oğlunun öldüğünü duyunca kendisini içkiye verdi. Genç yaşta baştan çıkan çocuğu bir ıslahaneye koydular, kaçtı. Yine Güiyon'un anasını buldu, beraber Amerika'ya gittiler.

• *

Mareskal terfi etti.

Bir gün ((813» macerasında tanıdığımız polis müdürü Mösyö Lönarman'm odasındaaydı. Mühim bir iş görüştüler.

Mareskal gideceği zaman, Lönerman dudakları arasına bir sigara alıp:

— Kibritiniz var mı dedi.

Mareskal ürperdi, Lüpen'i tanıdı, ama sessiz sedasız çıkıp gitti.

..

Raul, Juven malikânesini satın aldı, ama yeşil gözlü genç kızın hatırını sayıp Hayatsuyunun sırrını kimseye vermedi.

O harabeyle o çeşme de Fransa'ya Arsen Lüpen'den miras kalacak servetlerdir.

S O N